„Inteligent, iscusit construit și cu adevărat captivant!"

KAREN M. McMANUS, autoarea romanului *Unul dintre noi minte*

Majoretele

Kara Thomas

Roman semifinalist la GOODREADS CHOICE AWARDS 2018

LEDA EDGE

Kara Thomas

Majorettes

Kara Thomas

Majorettele

Traducere din limba engleză de
DANIEL-SILVIU BIVOL

CORINT BOOKS
—2019—

Redactare: Alina Bâltâc
Tehnoredactare: Mihaela Ciufu

KARA THOMAS
THE CHEERLEADERS
Text copyright © 2018 by Kara Thomas
Jacket design and illustration by Alex Merto
Author photograph by James Shaw

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
EDITURII CORINT BOOKS.
LEDA EDGE este marcă înregistrată.

ISBN 978-606-793-649-0

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
THOMAS, KARA
Majoretele / Kara Thomas; trad. din lb. engleză de Daniel-Silviu Bivol. - București: Corint Books, 2019
ISBN 978-606-793-649-0

I. Bivol, Daniel-Silviu (trad.)

821.111

În amintirea lui
Kezban Mustafa

Capitolul unu

Casa asta a fost construită pentru cineva fără suflet. Așadar presupun că are sens de ce mama și-a dorit-o atât de mult. Îmi și imaginez cum i s-au luminat ochii când a trecut prin noua locuință cu cinci dormitoare și patru băi, dintre care una de serviciu. Cu siguranță crede că această casă este răspunsul la toate problemele noastre.

Când Tom, tatăl meu vitreg, mi-a arătat baia cu jacuzzi cu care este dotată camera mea, a zis: „Sunt convins că te simți precum Cenușăreasa". Așa e el, un idiot.

Ar trebui să fiu fericită pentru mama și Tom, deoarece vechea casă s-a vândut atât de greu, încât era aproape să le distrugă căsnicia. Ar trebui să fiu încântată deoarece nu mai trebuie să aud vreodată cuvintele *piață imobiliară îngrozitoare* și *poziție nefavorabilă*. Nici ei și nici agentul imobiliar nu au avut curajul să spună că nimeni nu voia să cumpere o casă pe „Strada Ororilor".

Cel mai rău lucru legat de noua locuință este faptul că nu există nicio cale prin care să mă pot furișa în camera mea. Sufrageria este exact în fața holului, așa că, atunci când ajung acasă de la preselecția pentru echipa de dans, o pot vedea pe mama la masă, mâncând preparate chinezești luate la pachet, împreună cu Tom și Petey, copilul lor „nu foarte dorit".

Petey are zece ani acum. Mama s-a căsătorit cu Tom când aveam cinci ani. În copilărie, am auzit-o, fără să vreau, zicându-i bunicii că ea și Tom nu mai aveau de gând să aibă și alte progenituri. Mama ne avea pe mine și pe Jen, iar Tom avea o fiică majoră cu fosta lui soție. Patru luni mai târziu, mama era însărcinată cu Petey.

Deci, cu siguranță un copil nedorit.

— Monica! strigă mama. Hai la masă!

Cu alte cuvinte: *Nu cumva să îndrăznești să dispari la etaj!*

Merg apăsat până în sufragerie, iar mirosul mâncării la pachet îmi face greață. Totul doare: statul în picioare, mersul, statul jos.

La masă, Petey mănâncă zgomotos tăiței *lo mein*. Unul îi alunecă dintre buze și cade pe ecranul iPad-ului, deoarece, Doamne ferește ca el să îndeplinească o funcție de bază precum mâncatul fără a juca *Clan Wars*.

— Petey! zice mama. Lasă jocul, te rog!

— Dar trebuie să adun recolta…

— Vrei să ajungă iPad-ul la gunoi?

— N-ai arunca un *iPad* la *gunoi*!

— *Peter!*

Petey face ochii mari, deoarece mama folosește prenumele lui întreg doar atunci când e pe cale să facă o criză de nervi. Aproape că îmi vine să îi zic bietului copil că nu e vina lui că mama se comportă ca o psihopată.

— Monica!

Tom își ridică privirea din telefon, observându-mă în cele din urmă. Își scoate ochelarii de citit și aburește lentilele. Le șterge de cămașă.

— Cum a fost la preselecție?

— Bine.

— Noul restaurant chinezesc ne-a dat prăjituri cu răvaș în plus!

Atât eu, cât și Petey spunem „Super", lucru care rezumă destul de bine profunzimea interacțiunilor cu fratele meu vitreg.

Ochii mamei mă urmăresc. Îmi țin privirea îndreptată spre o cutie cu orez alb. Iau o farfurie și îmi pun puțin.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Petey.

Durează până să ne dăm seama că vorbește cu mine. Tom mă privește și el acum. Mama face o față ca și cum tocmai a înghițit vomă.

— Pot să merg să mă întind? întreb.

— Mergi, zice ea.

Când ajung pe hol, îl aud pe Petey miorlăindu-se:

— Cum se face că ea poate să facă ce vrea?

Practic, trebuie să mă târăsc până la etaj, în camera mea. Analgezicele fără rețetă medicală pe care le-a luat mama pentru mine sunt niște porcării. L-aș suna pe Matt, fostul meu iubit, pentru că, deși neagă, e prieten cu oameni care pot face rost de chestiile tari. Dar Matt a absolvit și nu mai este în Sunnybrook, iar eu nu am mai vorbit cu el din iulie.

Perna electrică e încă împachetată în una dintre lăzile pe care le-am cumpărat cu mama din Bed Bath & Beyond înainte de mutare. O scot de acolo, mușcându-mi buza. Asistenta de la cabinetul doctorului Bob a spus că ar fi precum crampele unui ciclu mai nasol. Dar doare atât de tare, încât îmi vine să mor.

Mă căznesc să conectez perna electrică la priză și mă trântesc în patul meu nou-nouț. Matrimonial, ca al mamei și al lui Tom. Ea a insistat – un pat dublu ar fi arătat prea mic în camera asta.

Cică nu ar trebui să pui perna direct pe piele, dar o fac oricum, apoi mă ghemuiesc pe o parte. Aș prefera să fiu arsă de vie decât să am durerea asta de burtă.

Un ciocănit la ușă. Mormăi. Mama intră, ținând un flacon de naproxen și un pahar cu apă.

— Când ai luat ultima oară analgezice?

— La prânz, mint eu.

Am luat patru înainte de preselecție.

— Mai poți lua două, atunci.

Mama se așază pe marginea patului. Pare că e la un kilometru distanță. Patul e exagerat de mare.

Gem și îmi trag picioarele aproape de corp, în poziție fetală.

— Ți-am spus eu că ar fi trebuit să stai acasă azi.

Mama lovește ușor flaconul de naproxen de palmă, scoțând două pastile.

— Antrenoarea m-ar fi dat afară din echipă.

Iau pastilele. Le înghit cu lăcomie.

Mama e tăcută. Bate ritmic cu degetele – unghiile rotunjite și date frumos cu lac – pe plapumă. Ticul ei nervos. În cele din urmă îmi spune:

— I-ai spus lui Matt?

— Nu!

Nu-mi dau seama la ce se gândește, dacă chiar vrea să îl sun pe Matt la facultate și să îi spun.

— Te-ar putea ajuta, zice mama după o clipă. Nu trebuie să treci singură prin asta.

— Oricum, nu era al lui.

Mă uit drept înainte, astfel încât să nu fiu nevoită să-i văd privirea dezamăgită.

Când se ridică, profilul ei îmi captează atenția. Pentru o clipă, pare supărată, apoi își vine în fire.

— Sper că înveți ceva din durerea asta!

Mama închide lumina în drumul ei spre ieșire sau, cel puțin, încearcă. Mai întâi nu găsește întrerupătorul, deoarece se află

în direcția opusă celui pe care îl aveam în vechea cameră. În final, se dă bătută, lăsându-mă sub strălucirea becurilor led, cele mai eficiente din punct de vedere energetic.

„Se înșală", gândesc eu. Durerea nu există pentru a te învăța ceva. Există doar pentru a te răni. Și ea ar trebui să știe asta mai bine decât oricine.

În dimineața următoare, ploaia răpăie pe streașină, iar eu stau pe terasă, fixând cu privirea casa de peste drum, când Rachel își face apariția în Volkswagenul ei Beetle roșu-vișiniu. Nu locuiește nimeni acolo. Constructorii au întrerupt lucrările din interiorul casei deoarece oamenii care au cumpărat-o au rămas fără bani. De când ne-am mutat aici, locuința aceea goală a fost subiectul de bârfă preferat al mamei. Casa doar există, nu deranjează pe nimeni. Este exact tipul de lucru care o jignește pe mama.

Rach și cu mine suntem cele mai bune prietene de când eram mici, mici. A împlinit șaptesprezece ani în iulie, ceea ce înseamnă că, atunci când îmi voi lua permisul de conducere, ea va avea deja o experiență de șase luni ca șoferiță. Rachel a trebuit să repete anul la grădiniță, iar copiii râdeau de ea, deoarece cât de imbecil să fii să nu poți absolvi grădinița? Apoi, în clasa a opta, și-a scos aparatul dentar, a început să folosească o placă de îndreptat părul, a trecut la mărimea B la sutien și toată lumea s-a liniștit.

Rachel își coboară ochelarii de soare ca să mă privească cum mă așez pe scaunul pasagerului.

— Te simți bine?

— Mă simt bine, mint eu. M-am trezit prea târziu pentru a mă machia.

— Sper că s-a afișat lista, spune Rach, agitată, dând în marșarier pentru a ieși de pe aleea mea.

Normal că vom fi pe listă. Rachel, prietena noastră, Alexa, și cu mine am fost singurele „boboace" care am format echipa de dans acum doi ani. Mama lui Rach ne-a dus pe toate la școală în acea dimineață, ca să ne putem uita la listă împreună. La braț, cu genunchii atingându-ni-se pe sub noile fuste de blugi, în prima săptămână de liceu.

La vederea numelor noastre pe bucata aceea de hârtie ne-am simțit de neoprit. Eram naivă și am crezut că dacă făceam parte din echipa de dans a fetelor însemna să nu mai fiu cunoscută ca fiind sora uneia dintre majorete. Dar tragedia noastră nu poate fi dată uitării prea ușor; să fii sora lui Jennifer Rayburn este ca și când ai avea o cicatrice imensă pe care trebuie să o acoperi în fiecare dimineață.

Un val de emoții îmi întoarce stomacul pe dos. Sau poate de vină e naproxenul. Prestația mea jalnică de la preselecția de ieri este suficientă ca antrenoarea să mă respingă, dacă așa are chef. Nu se bucură de faima că ar acorda o a doua șansă. Ți-ai uitat pantofii de dans? Pleacă acasă și nu te mai deranja să vii la repetiții mâine!

Mă întreb dacă chiar îmi va păsa că numele meu nu este trecut pe listă. Îmi sprijin capul de geam. Rachel se oprește la un stop din capătul străzii mele. Se uită în ambele direcții, numără în șoaptă, fiind cel mai prudent șofer pe care-l cunosc și privind mereu de două ori spre casa mea, să vadă dacă Tom nu e cumva la pândă.

Tom este sergent la departamentul poliției locale. Având-l ca tată vitreg, este destul de ușor să îți dai seama de ce mulți dintre oameni au o teamă înnăscută față de lege.

Rachel intră pe aleea Alexei și bineînțeles că aceasta nu e gata; niciodată nu e. Sunt pe cale să îi dau mesaj, să o întreb de

ce trebuie să întârzie în absolut fiecare dimineață, dar ușa de la intrare se deschide, iar ea se năpustește pe alee purtând un hanorac Sunnybrook Warriors și blugi mulați.

Alexa se așază pe bancheta din spate și imediat își scoate pudriera. Începe să se dea cu rujul ei lichid, roșu-Merlot.

— Centura! strigă Rachel.

Surprind ochii Alexei în oglinda laterală.

— Ce faci toată dimineața, dacă mereu trebuie să te rujezi în mașină? întreb eu pe un ton morocănos.

Alexa își trece o mână prin păr, fluturându-și buclele proaspăt făcute.

— Ei bine, în mod evident, Monica e pe stop.

Aproape că o fac pe Rachel să tragă pe dreapta ca să merg pe jos.

Ajungem la școală cu câteva minute înainte să sune clopoțelul prima dată. Ușile laterale ale sălii de gimnastică sunt deschise, așa că pășim direct în haos. Pe jos sunt împrăștiate găleți în care cad constant picăturile de apă ce se preling din tavan. Un paznic este cocoțat pe o scară, încercând să lipească un sac de gunoi peste gaură. Îl aud mormăind ceva despre afurisita de ploaie de anul ăsta.

— Zici că-i ghetou aici! comentează Alexa și îmi vine să o plesnesc pentru că habar nu are ce înseamnă, de fapt, cuvântul ăsta.

În plus, suntem unul dintre cele mai bogate districte școlare din zonă.

Mai multe vitrine cu trofee de lângă intrarea în vestiar au fost mutate în centrul sălii. Le ocolim, dar nu înainte să o observ pe ea. Sora mea.

Îmi zâmbește din cea mai mare poză, aflată în cea mai mare vitrină cu trofee. Pozează în fața camerei cu patru dintre

prietenele ei. Toate sunt date cu ruj vișiniu; costumele lor sunt albastru cu galben. Poza este de la primul meci acasă al sezonului, acum cinci ani, când încă exista o echipă de majorete.

Mă cuprinde sila. În fiecare zi după ora de sport, după repetiția echipei de dans, merg cu privirea în pământ ca să evit această poză.

Le știu pe toate fetele din echipă, unele mai talentate decât altele. Juliana Ruiz și Susan Berry erau cele mai bune prietene ale lui Jen și veneau la noi acasă. Când au înființat echipa de majorete în primul lor an de liceu, s-au împrietenit cu două fete din clasa a zecea: Colleen Coughlin și Bethany Steiger.

Toate îmi zâmbesc: Jen, Juliana, Susan, Colleen și Bethany. Chiar este o poză frumoasă.

Până la sfârșitul sezonului, toate au murit.

Capitolul doi

Un mic grup de elevi e adunat în fața cancelariei, acolo unde antrenoarea a zis că va afișa lista în această dimineață. Pe măsură ce ne apropiem de avizier, câteva fete se îndepărtează dezamăgite.

Lângă mine, Rach inspiră adânc. Ajungem lângă panou. Examinez foile colorate prinse în piuneze: o listă cu persoane care au fost solicitate pentru meciul din toamnă, un fluturaș care promovează spălătoria auto a echipei feminine de fotbal și o înștiințare privind niște cursuri de pregătire pentru examenele SAT[1], din weekend.

— Nu e nimic aici, zice Alexa.

— Ba da, este.

O voce familiară. Mă întorc; fetele Kelsey sunt în spatele nostru, cu frappé-uri de la Dunkin' Donuts. Kelsey Butler zornăie gheața în paharul ei. Ne arată cu mâna, unghiile ei de culoarea caisei ieșind în evidență pe pielea închisă la culoare.

Privesc în direcția în care arată Kelsey – o foaie de hârtie prinsă pe avizier. Pe ea, un singur rând:

LISTA ECHIPEI DE DANS VA FI AFIȘATĂ LA AMIAZĂ!

---

[1] SAT este un examen standardizat american, care presupune un test de abilități cognitive, logică și raționament și pe care trebuie să îl susțină oricine dorește să studieze într-o facultate din Statele Unite (n. red.).

Capitolul doi

Un mic grup de elevi e adunat în fața cancelariei, acolo unde antrenoarea a zis că va afișa lista în această dimineață. Pe măsură ce ne apropiem de avizier, câteva fete se îndepărtează dezamăgite.

Lângă mine, Rach inspiră adânc. Ajungem lângă panou. Examinez foile colorate prinse în piuneze: o listă cu persoane care au fost solicitate pentru meciul din toamnă, un fluturaș care promovează spălătoria auto a echipei feminine de fotbal și o înștiințare privind niște cursuri de pregătire pentru examenele SAT[1], din weekend.

— Nu e nimic aici, zice Alexa.

— Ba da, este.

O voce familiară. Mă întorc; fetele Kelsey sunt în spatele nostru, cu frappé-uri de la Dunkin' Donuts. Kelsey Butler zornăie gheața în paharul ei. Ne arată cu mâna, unghiile ei de culoarea caisei ieșind în evidență pe pielea închisă la culoare.

Privesc în direcția în care arată Kelsey – o foaie de hârtie prinsă pe avizier. Pe ea, un singur rând:

LISTA ECHIPEI DE DANS VA FI AFIȘATĂ LA AMIAZĂ!

---

[1] SAT este un examen standardizat american, care presupune un test de abilități cognitive, logică și raționament și pe care trebuie să îl susțină oricine dorește să studieze într-o facultate din Statele Unite (n. red.).

Cea mai bună prietenă a lui Kelsey Butler, Kelsey Gabriel, se apropie discret ca să vadă mai bine. Părul de obicei blond-deschis al lui Kelsey G e și mai decolorat acum din pricina soarelui, iar fata are pielea plină de pistrui.

— Îh! De ce?

— Anul acesta au dat probe mai multe persoane, îi explică Kelsey B. Poate că a fost nevoie de mai mult timp pentru a lua o decizie.

Cele două Kelsey pleacă împreună. Cu siguranță vor fi pe listă; sunt în ultimul an și amândouă au fost cu mine la cursurile de dans de la Royal Hudson Dance Studio, când eram mai mici. Cu săriturile lor inuman de înalte și piruetele incredibil de rapide, se apropie cel mai mult de standardele antrenoarei.

Prietenele mele și cu mine rămânem împreună și ne îndreptăm spre al doilea etaj – suntem Rayburn, Santiago și Steiger, iar sălile de clasă sunt repartizate în ordine alfabetică. Cum ajungem pe scări, arunc o privire spre Rachel. Își molfăie colțul gurii, acolo unde i se șterge rujul.

— E în regulă, zic eu, destul de încet, încât să audă doar ea. O să fie bine!

Fără îndoială nu se gândește la ce a zis Kelsey B. Rachel e bântuită de pirueta triplă pe care încă nu o stăpânește, cea pe care antrenoarea a avertizat că o va introduce în programul de concurs anul acesta.

Înainte să-mi găsesc locul în clasă, profesorul îmi rostește numele.

— Ești chemată la consiliere.

Stomacul mi se face ghem.

— De ce?

— Habar n-am. Nu sunt secretarul tău, bombăne el.

Iau biletul de învoire, aruncând un ochi pe scrisul aproape indescifrabil al consilierului.

Aleg drumul mai lung spre biroul de consiliere ca să trec pe lângă o toaletă.

Scot punguța de plastic cu naproxen pe care a lăsat-o mama în această dimineață pe masă, lângă caserola mea cu legume și sos *ranch*. Îmi dă așa, doar câte patru pastile, ca și cum ar fi Oxycodone sau ceva. O desfac și le înghit cu o gură de apă din sticlă.

Domnul Demarco stă cu spatele la mine când bat în tocul ușii de la biroul lui. Se rotește în scaun, iar fața i se luminează când mă vede. E îmbrăcat într-o cămașă polo, albastru-deschis, care îi scoate ochii în evidență.

Rachel și Alexa l-au poreclit vulpoiul argintiu.

— Iată-te!

Domnul Demarco își pune pe birou paharul de la Starbucks, pe care scrie *PSL*[1].

— Ia loc, ia loc!

Trage un scaun lângă birou. Mută o cutie cu broșuri de pe scaunul lui; observ o frântură din curtea unui campus, învăluită de spectacolul toamnei. Mă așez, lipindu-mi manualul de chimie de abdomen.

— Deci…

Demarco zâmbește fără ca vreun dinte să se vadă.

— Cum te simți?

— Bine.

Strâng mai ferm cartea de chimie. O împing mai tare. Oare știe? Imposibil să fi aflat! Nu și dacă i-a zis mama, deși, cu

[1] Pumpkin Spice Latte (PSL), băutură cu aromă de dovleac și condimente specifice sezonului de iarnă (scorțișoară, nucșoară, cuișoare, ghimbir), la care se adaugă frișcă și condimente pentru plăcinta cu dovleac (n. red.).

unghiile înfipte în brațele ei, am făcut-o să jure că nu o să îi spună nici măcar lui Tom.

Demarco ia o gură de cafea.

— O să trec direct la subiect! Doamna Coughlin încearcă să pregătească o ceremonie comemorativă care va avea loc în curtea școlii.

Doamna Coughlin, profesoara de educație sanitară. Mama lui Colleen Coughlin.

Domnul Demarco nu mai oferă și alte detalii; nici nu e nevoie. Colleen Coughlin se afla pe scaunul pasagerului în mașina lui Bethany Steiger când automobilul a acvaplanat în timpul unei furtuni și a intrat într-un copac. Mașina a fost atât de distrusă, încât se zice că medicul legist a avut probleme în a distinge fetele. Unul dintre paramedicii prezenți la fața locului a și vomitat.

Primele două majorete decedate în acel an.

— O comemorare! zic eu.

Îmi scot elasticul de prins părul de la încheietură și îl înfășor în jurul degetelor, oprindu-mi circulația din vârful lor.

— O chestie din aia religioasă?

— Nu, deloc, spune Demarco. Doar o mică ceremonie în curte. Doamna Coughlin a întrebat dacă ai dori să te implici.

În urma expresiei mele mâhnite, Demarco își ridică paharul gol și lovește cu baza acestuia de birou.

— Evident, nu este obligatoriu să accepți! Doamna Coughlin a ales niște poezii și crede că ar fi frumos din partea ta să le citești.

Îmi întinde niște foi prinse cu o agrafă. Nu mă uit la ele.

— E..., murmur eu. Ar fi ciudat. Nici măcar nu le cunoșteam pe Colleen și Bethany.

— O, nu, vom onora toate fetele deodată. Toți s-au gândit că așa ar fi cel mai potrivit.

Cu alte cuvinte, scapă de grija comemorării în preajma balului, pentru că două dintre cele mai bune prietene ale surorii mele au murit acum cinci ani, cu o seară înainte de balul *lor*. Nu ar fi prea frumos să reamintească mulțimii teribilul mod în care Juliana Ruiz și Susan Berry au fost ucise, când toată lumea vrea doar să vadă un meci de fotbal.

— Uau! Bine! Mulțumesc. De fapt, cred că am un test în următoarea oră.

— Desigur. Îți voi completa o scutire.

În timp ce domnul Demarco cotrobăie în sertarul lui după teancul cu scutiri, mă uit în jur. Pe birou, un fanion Sunnybrook Warriors, chiar lângă un calendar New York Giants. Exact deasupra, o poză înrămată cu echipa de fotbal din Sunnybrook de acum șase ani, pozând cu trofeul campionatului național. Nu l-am mai câștigat de atunci.

Dacă te uiți la poze cu familia mea, s-ar putea să te întrebi dacă nu cumva sora mea a fost adoptată. Mama, Petey și cu mine avem culoarea părului șaten spre brunet și ochii albaștri. Jennifer era blondă, ca tatăl nostru biologic, și îi moștenea ochii verzi.

Îmi amintesc de o vreme când ea mă plăcea. Există dovezi: fotografii de când mergeam cu colinda de Halloween, costumate precum prințesele Disney, și filmulețe cu noi în spatele casei, jucând teatru, avându-l în distribuție și pe Mango, corcitura noastră de Jack Russel și Rat Terrier.

Între noi era o diferență de patru ani, iar, odată ce Jen a început gimnaziul, părea că simpla mea existență o jignea.

„Așa e cu surorile", îmi spunea mama când încă eram destul de mică să mă urc în poala ei, cu fața brăzdată de lacrimi după o ceartă cu Jen. Îi simțeam degetele mângâindu-mi urechea în

timp ce se juca prin părul meu. „Mătușa Ellen și cu mine nu ne-am împrietenit decât când eram în facultate."

Înainte de balul ei de la finalul clasei a X-a, am molipsit-o pe Jen cu o infecție în gât. S-a dovedit salvatoare. Pentru scurt timp, cel puțin.

În noaptea dinaintea meciului, părinții lui Susan erau în Vermont pentru nunta verișorului ei, iar Juliana și Jen urmau să îi țină companie. Susan respinsese categoric ideea de a rata balul, chiar și în ciuda nunții, și, în plus, cineva trebuia să rămână acasă cu Beethoven, preaiubitul câine Saint Bernard al familiei Berry.

Domnul Ruiz plănuia să le ia de dimineață, astfel încât să mănânce micul dejun la restaurant, înaintea jocului de deschidere. Era o tradiție de la care Juliana și familia ei nu se abăteau niciodată – clătite înainte de prestația ei pe teren.

Nu trebuia să fie cine știe ce chestie, niște fete de vreo cincisprezece ani care își petreceau noaptea împreună. Sunnybrook era unul dintre cele mai sigure orașe din țară, iar pe strada noastră, toți aveau grijă unii de alții. Dar când tatăl Julianei a ajuns să ia fetele în dimineața următoare, amândouă erau moarte.

Fuseseră strangulate. Mâinile Julianei erau tăiate, iar în una încă ținea un ciob din oglinda spartă care atârna în hol. Se luptase din răsputeri.

Susan fusese luată prin surprindere. Era întinsă pe spate în capul scărilor, cu ochii îndreptați spre tavan. În capătul holului, dușul încă era pornit. Probabil că fugise când auzise țipetele Julianei.

Dacă sora mea nu ar fi fost atât de bolnavă, încât să nu poată dormi acasă la Susan Berry în noaptea aceea, vecinul țăcănit al lui Susan ar fi omorât-o și pe ea.

Norocoasă, o numeau toți. *Binecuvântată*.

Deşi, în final, nu prea a contat.

Unii oameni spun că un blestem cumplit s-a aşternut peste oraşul nostru acum cinci ani. Ce altceva ar putea explica teribila moarte a cinci fete, în trei incidente separate şi în mai puţin de două luni?

Unii sunt de părere că moartea lui Jen a fost cea mai tragică dintre toate.

Jen era printre primele trei în clasa ei, iubită de toţi cei care erau destul de norocoşi să o cunoască. A vrut să îşi petreacă vara dinaintea primului an în America de Sud, făcând voluntariat pentru Habitat for Humanity. Plănuia să meargă la şcoala veterinară, deoarece, deşi dorea enorm să ajute oamenii, iubea animalele, şi în special caii, pe care îi călărea cu mare plăcere atunci când era mică.

Jen nu ar fi făcut-o. Asta e ce nu înţeleg oamenii. Sora mea, cu lunga ei listă de lucruri pe care voia să le realizeze în viaţă, nu s-ar fi sinucis vreodată. Poate că, pentru unii, moartea asta are sens, odată ce se pun în pielea surorii mele. Ce viaţă ar mai fi fost aceea în care trebuia să îşi imagineze în fiecare zi ce i-ar fi făcut Jack Canning dacă ar fi fost atunci în acea casă? Mai merita trăită viaţa când toate prietenele ei fuseseră ucise?

Nu ştiu dacă suntem blestemaţi. Tot ce ştiu e că sora mea nu s-ar fi sinucis. Iar dacă a făcut-o, de ce nu a lăsat un bilețel explicând motivul?

Capitolul trei

Trebuie să merg din nou la baie, așa că mă îndrept spre toaleta personalului didactic, aflată lângă cancelarie, pentru că toată lumea știe că profesorii nu sunt niște porci dezgustători precum cei mai mulți dintre noi. Trebuie să ceri o cheie secretarei, iar doamna Barnes este căsătorită cu unul dintre ofițerii care lucrează cu Tom. Mă lasă să intru de fiecare dată.

În compartimentul femeilor e deja cineva, așa că, în timp ce aștept, mă sprijin de peretele din fața ușilor, uitându-mă spre lista cu elevii care nu au sosit la timp la școală. Când întârzii, trebuie să te semnezi acolo, cu paznicul de față, stând la biroul de lângă ușă.

Un tip cu părul șaten este aplecat peste birou, mâzgălind în agenda paznicului și amuzându-se pe seama a ceva ce zice acesta. Tipul nu e elev; e prea înalt și nu prea arată a licean...

„Ce naiba caută aici?"

O peliculă de transpirație îmi învăluie palmele. Mă întorc, astfel încât să fiu cu fața spre ușa băii, departe de el, dar e prea târziu. O scurtă privire peste umăr și știu că m-a văzut.

Vreau să dărâm ușa de la toaleta profesorilor, să țip la persoana pe care a uitat-o Dumnezeu acolo, ca să mă lase înăuntru. În schimb, mă răsucesc pe călcâie și o iau la goană pe hol,

în direcția opusă, chiar dacă mă îndepărtez de aripa dedicată științelor și de laboratorul profesorului meu de chimie, domnul Franken.

Merg repede, mușcându-mi buza, pentru a-mi lua gândul de la durerea acută din abdomen. Tot înainte, spre capătul holului, acolo unde sunt niște băi pentru elevi. „Nu te opri..."

— Monica, așteaptă!

Nu e vocea lui Brandon. Bineînțeles că nu mă strigă el; de ce s-ar comporta aici ca și cum m-ar cunoaște?

Mă întorc și observ un tip purtând un tricou de cros cu emblema Sunnybrook. Jimmy Varney, unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Matt. Îmi zâmbește și dă din cap.

— Salut! Cum ai petrecut vara asta?

— Bine, murmur eu, temându-mă că îi voi voma pe pantofi dacă deschid gura mai tare.

Jimmy se concentrează la ceva – cineva – aflat dincolo de umărul meu. Ridică o mână.

— Domnule antrenor! Sal'tare!

Jimmy mă prinde ușor de braț.

— Ne vedem mai târziu?

Aprob cu o mișcare din cap, iar Jimmy pleacă glonț. Brandon se oprește din drum imediat ce Jimmy ajunge la el. Grăbesc pasul până în baie, unde mă încui în primul compartiment.

Brandon e noul antrenor de cros.

Nici nu reușesc să mă așez în genunchi, că și vomit în toaletă.

Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost acea rochie albă.

În iunie, am obținut o slujbă la New Haven Country Club. Când i-am zis mamei că voiam să mă ducă cu mașina în prima zi de muncă, s-a uitat la mine și a zis:

— Dumnezeule, Monica, dacă voiai să faci rost de bani, ai fi putut să-mi ceri!

Dar ideea nu era aceea de a face bani, nu chiar. Voiam ceva mai mult decât niște zile de vară petrecute în curtea din spatele casei lui Rachel, exersând tumbe și sărituri pe trambulină. Voiam să găsesc un mod de a petrece nopțile pe malul lacului, cu respirația lui Matt mirosind a bere în urechea mea și cu mâna lui pe coapsa mea.

Clienții de la New Haven Country Club au atât de mulți bani, încât se pot lipsi de optzeci de dolari, pe care să îi ofere de bunăvoie cuiva dornic să le supravegheze copiii, în timp ce ei joacă golf și fac saună toată ziua. Funcția mea era de consilier pentru programele dedicate copiilor, dar tot ce trebuia să fac era să însoțesc puștii la piscină și pe terenurile de tenis și să mă asigur că nu moare nimeni în tot acest timp.

În prima zi de muncă, l-am văzut pe Brandon stând în cabina salvamarilor, rotindu-și cureluța plutei de salvamar în jurul încheieturii.

Știam unde-l mai văzusem: în toamnă, în New Jersey, la campionatul de cros al lui Matt. Ai lui mă luaseră în mașină cu ei ca să îl pot vedea concurând. Laura, sora mai mare a lui Matt, îl observase prima pe Brandon.

— La naiba! mormăise ea și mă înghiontise până când îl remarcasem la baza tribunelor.

Trebuise să mă uit în altă parte, de teamă că Matt m-ar putea prinde holbându-mă la antrenorul arătos din cealaltă echipă.

Până la sfârșitul primei zile de muncă, îi aflasem numele: Brandon.

Matt și cu mine ne-am despărțit până la finalul lunii iunie. Știam amândoi că se va întâmpla asta; el pleca la facultate în Binghamton la sfârșitul lunii august. Gândul de a nu-l vedea

în prima zi de școală, așteptând lângă dulapul meu, era atât de nasol, încât cerusem ture suplimentare la club, doar ca să nu stau acasă și să mă gândesc la asta.

Rachel și Alexa se gândiseră că locul perfect în care să își facă apariția „Monica Proaspăt Singură" era la petrecerea de 4 Iulie a lui Jimmy Varney, mai ales pentru că Matt nu ar fi fost acolo; în acel weekend, el și familia lui erau la casa lor de lângă lac, din nord. Rachel abia împlinise șaptesprezece ani și obținuse permisul de conducere, așa că împreună cu Alexa promisese că mă va lua de la club la ora șase, când mi se termina tura.

În acea dimineață, când îmi împachetasem rochia albă în care să mă schimb după muncă, mă gândisem la Brandon.

Atunci când ieșisem din baia angajaților, el curăța suprafața apei din piscină cu ajutorul unei plase. S-a uitat la mine, cu buzele întredeschise. Fața i s-a înroșit, iar eu am simțit că iau foc pe sub rochie.

În acea noapte, cât a durat petrecerea, m-am gândit neîncetat la privirea lui.

Acea privire m-a făcut să mă simt ca și cum aș fi putut face orice-mi doream. Așa că am început să stăm de vorbă în timpul pauzelor. La prânz, am stat pe scaunul liber de lângă căsuța salvamarului, mâncând salata de pui a mamei, în timp ce el îmi povestea ce ratasem în zilele mele libere. O fetiță de vreo șase ani care țipase ca din gură de șarpe, refuzând să intre în apă, până când n-a pescuit el un gândac mort de pe fundul piscinei.

Nu m-a întrebat niciodată ce vârstă aveam și nici eu nu l-am întrebat pe el. Amândoi știam că asta ar fi distrus orice se întâmpla între noi.

O săptămână mai târziu, în jurul orei șase, când era timpul să închidem, i-am dat mesaj mamei să îi spun că mă aducea cineva cu mașina acasă. Mă oferisem să rămân până mai târziu

ca să-l ajut pe Brandon să curețe piscina. Apoi am stat pe marginea ei, aproape atingându-ne unul pe celălalt, uitându-ne la ospătarii dinăuntru, care se pregăteau de o nuntă.

— A fost frumos din partea ta să mă ajuți, a zis el. Dar sunt sigur că ai fi preferat să ieși cu iubitul tău.

Mi-a înghiontit genunchiul cu al lui, iar eu mi-am ținut capul plecat ca să nu poată vedea că mă îmbujorasem.

— Cine a zis că am iubit?

— Scuze! a râs el. Sunt sigur că ai fi preferat să ieși cu tipul pentru care te-ai îmbrăcat noaptea trecută cu rochia albă.

Am trecut cu piciorul pe suprafața apei. Nu am zis nimic. Nu am vrut să dezvălui că el era tipul pentru care îmbrăcasem rochia.

Dar trebuie să-și fi dat seama, pentru că m-a întrebat dacă nu voiam să mă ducă acasă. S-a ridicat și mi-a întins o mână, ajutându-mă să mă ridic.

Când și-a pornit jeepul, din difuzoare a izbucnit o piesă rock clasică. Ceva despre un băiat cu ochi albaștri și o fată cu ochi căprui. Noi eram exact invers.

Chiar avea de gând să mă ducă acasă. Eu i-am spus pe unde să meargă, iar când a ajuns pe strada mea, i-am zis să continue. A făcut-o. A continuat să conducă până când ne-am pomenit la Osprey's Bluff.

— Monica...

A înghițit și a închis ochii.

Mi-am scos centura și m-am așezat în poala lui, privindu-l. Câteva clipe, i-am ținut mâinile pe obrajii mei, studiindu-i fața. S-a uitat și el la mine într-un fel în care Matt nu se uitase vreodată, mângâindu-mă cu degetul mare de-a lungul mandibulei.

Brandon mi-a spus pe nume din nou.

— Nu e o idee bună!

— Nu voi spune nimănui!

Nu m-a refuzat când l-am sărutat. Își dorea asta, am simțit cât de tare își dorea, iar când a întrebat „Ești sigură? Chiar ești sigură?", am încuviințat cu o mișcare din cap.

S-a aplecat peste mine și a deschis torpedoul, sărutându-mă pe gât în tot acest timp.

S-a mai întâmplat de două ori până la începutul ultimei săptămâni din august, când m-a luat mama la vizita anuală la ginecolog. Când doctorița m-a întrebat când mi-a venit ultima oară ciclul, iar eu am zis că nu mai știu, pentru că, sincer, chiar nu îmi mai aduceam aminte, ea s-a încruntat și m-a forțat să urinez într-un recipient.

Cu trei zile înainte să înceapă școala, în ultima mea tură la club, am anunțat că eram bolnavă. Brandon nu mi-a dat mesaj să afle ce se întâmplase sau de ce nu îmi luasem rămas-bun.

Vineri, am înghițit prima pastilă în cabinetul doctorului Bob. Mi-am petrecut sâmbăta în pat, ghemuită pe-o parte, suspinând în perna mea și rugându-mă să nu vomit a doua pastilă, pentru că astfel nu și-ar mai fi făcut efectul.

Dimineață, aveam un mesaj de la Brandon, întrebând dacă am putea vorbi. Sunt așa de naivă, încât am crezut că poate ar dori să mă vadă iar.

Voia doar să mă avertizeze că primise un job la afurisitul meu de liceu.

Mama nu îmi vorbește în timp ce mă ia din cabinetul medical, semnează la ieșire și mă conduce în parcare fără să rostească nici măcar un cuvânt.

Ploaia s-a transformat în burniță. Cât mama deblochează mașina, îmi dau capul pe spate și las picăturile fine să îmi răcorească fața.

Îmi țin ochii îndreptați spre poală cât îmi pun centura.

— Îmi pare rău! Am vomitat.

Mă uit la ea cu coada ochiului, căutând orice semn care ar putea indica faptul că vrea să mă întrebe dacă se mai întâmplă și altceva. Pornește mașina, apoi ștergătoarele.

— Nu poți să continui să iei analgezice pe stomacul gol.

Camionul din fața noastră se oprește din scurt. Mama apasă puternic frâna, iar eu nu mă pot gândi decât la *durere*. Transpir, iar urechile îmi țiuie. Vocea ei străpunge toate acestea, rostindu-mi numele iar și iar. Mă scutură.

Clipesc des, astfel încât să scap de punctele negre ce îmi înceţoşează privirea. Am tras pe dreapta, iar mama se holbează la mine.

— Tocmai ai leșinat?

— Nu știu.

Simt că îmi bubuie capul.

— Mamă, vreau doar să se termine!

— Știu.

Mâna îi zăbovește pe umărul meu. Atingerea mamei este delicată. Îmi imaginez degetele ei frumoase pieptănându-mi părul după urechi, așa cum făcea când eram mică, înainte ca sora mea să moară, după care a încetat s-o mai facă. Ca și cum devenisem fragilă.

Își retrage mâna și nu spune nimic altceva până când nu ajungem acasă.

Mama e managerul unei săli de spectacole din oraș; e prea mică să fie numită teatru. Trebuie să strângă formulare de donații pentru *Ce înseamnă să fii onest*[1], piesa ce urmează a fi pusă în

[1] În original *The Importance of Being Earnest*. Piesă de teatru scrisă de Oscar Wilde și pusă în scenă pentru prima dată la 14 februarie 1895, la Teatrul St James din Londra (n. red.).

scenă, dar mă lasă mai întâi acasă și mă silește să dau pe gât o sticlă de Gatorade, ca să îmi crească nivelul de zahăr din sânge.

Din dormitorul meu, o aud vorbind la telefon cu doctorul Robert (Bob) Smith. Mă întreb dacă numele lui chiar e Bob Smith sau dacă și l-a schimbat în ceva atât de comun ca să nu îl poată găsi nimeni și să-i arunce o bombă în casă.

— Naproxenul are efecte secundare: distruge stomacul. Ți-a prescris niște medicamente împotriva grețurilor, spune mama în timp ce își reazemă capul de ușă. Ar trebui să fie gata până plec de la sala de spectacole; le iau când mă întorc acasă.

În timp ce închide ușa, strig:

— Mamă?

— Da, Monica?

Inima îmi bate cu putere de dimineață, de când l-am văzut pe Brandon. Adrenalina este singura explicație posibilă pentru dorința de a-i mărturisi mamei adevăratul motiv pentru care am rugat-o să mă ia.

Mama și cu mine nu avem o relație foarte apropiată; a aflat cu surprindere că Matt și cu mine ne-am despărțit când s-a întâlnit cu sora lui la Starbucks. Chiar dacă i-aș spune diverse chestii, ar fi absurd să-i zic c-am avut o aventură de-o vară cu noul antrenor de cros.

Nu am nici șaptesprezece ani. Brandon are peste douăzeci. Tom este polițist. Renunț la idee la fel de repede pe cât mi-a venit.

— Mulțumesc! zic eu.

— Nu trebuie să-mi mulțumești.

Înainte să închidă ușa, mă privește cercetător. Aproape că doare cât de surprinsă se uită la neimpresionantul meu joc actoricesc. Mă face să mă întreb de ce și-ar mai dori cineva copii vreodată. Nu cred că există vreo slujbă mai nerăsplătită decât cea de părinte.

Când aud ușa de la intrare închizându-se, mă ridic în capul oaselor pe pat. Tresar la o nouă durere intensă în partea de jos a abdomenului. Nu am mai luat niciun analgezic de când am fost în biroul lui Demarco în această dimineață.

Fiecare secundă în care mama e plecată pare o eternitate. Când simt că nu mai pot face față, mă târăsc din pat și mă îndrept spre parter.

Tubul de naproxen nu e pe blatul din bucătărie, acolo unde l-a lăsat mama de dimineață. Nu știu nici măcar jumătate din locurile în care l-ar fi putut ascunde în casa asta.

Mă opresc în dreptul băii de la parter, uitându-mă la ușa biroului lui Tom. Are dureri de spate cumplite de la accidentul de mașină de anul trecut; un copil tâmpit a furat un ATV și i-a făcut pe Tom și pe partenerul lui, Mike, să-l urmărească prin Sunnybrook. Puștiul a trecut pe roșu și a lovit un BMW, care apoi i-a lovit pe Tom și pe Mike.

În primăvară, mama l-a convins pe Tom să nu mai amâne operația. Doctorul i-a prescris Vicodin pentru recuperare; în vară, într-o zi cu dureri cumplite, l-am văzut pe Tom cum a înghițit pe furiș câteva pastile din tubul aflat în sertarul biroului.

Durerea mi-a distrus capacitatea de a gândi rațional, asta trebuie să fie, pentru că m-am convins că, dacă au mai rămas ceva pastile, Tom nu va observa lipsa vreuneia. Am nevoie de o singură pastilă.

Tom nu încuie ușa de la biroul lui. În vechea noastră casă, el și mama împărțeau aceeași încăpere. Practic, mesele lor erau una peste cealaltă, iar când zilele de muncă de acasă se suprapuneau, nu făceau decât să se certe. Acum, biroul lui Tom arată de parcă habar n-are ce să facă cu tot acest spațiu.

Ajung lângă masa de lucru și trag de mânerul sertarului de sus. Caut printre lucruri – post-ituri, o mulțime de agrafe de birou, piuneze împrăștiate și pixuri cu pastă corectoare uscată.

Închid sertarul și trec la următorul de dedesubt. Când îl trag brusc, conținutul zornăie puternic. Mango începe să latre și dă buzna în birou ca să investigheze.

— Nu! Câine rău!

Îl alung cu piciorul și scormonesc prin interiorul sertarului.

Nicio rețetă pentru Vicodin.

Un teanc de plicuri, legate împreună printr-un elastic, îmi captează atenția.

Fiecare dintre ele are o etichetă imprimată, toate adresate lui Tom Carlino, la adresa noastră: Norwood Drive nr. 13, Sunnybrook, NY.

Îmi trec degetul peste partea de sus a plicurilor, numărându-le. Sunt patru. Pe fiecare e o ștampilă cu aceeași dată – 7 noiembrie –, toate la distanță de un an de ultima.

Îmi așez plicurile în poală, tremurând.

Pentru că 7 noiembrie a fost ziua în care sora mea s-a sinucis.

Arunc o privire peste umăr. Mango stă întins în pragul ușii biroului, privindu-mă. Scot foaia de hârtie din primul plic, dezvăluind o poză alb-negru. Calitatea este foarte proastă, ca și cum cineva a printat-o de pe internet. Durează o clipă până să-mi dau seama la ce mă uit.

Poza cu sora mea împreună cu prietenele ei. Cea din vitrina cu trofee de la școală.

Examinez foaia, iar mâinile îmi tremură în timp ce citesc cuvintele din josul ei. Arunc poza deoparte și apuc repede următorul plic, astfel încât conținutul lui cade.

Fiecare plic conține același lucru. Patru poze în total, fiecare cu același mesaj scris la sfârșit:

ȘTIU CĂ NU A FOST EL. UNEȘTE PUNCTELE.

Capitolul patru

7 noiembrie a fost cea mai groaznică zi din viața noastră. Și, din câte se pare, începând cu primul an de după moartea lui Jen, cineva îi trimite scrisori anonime tatălui meu vitreg.

Oare mama știe? Oare scrisorile sunt motivul pentru care ea și Tom au vrut atât de mult să vândă casa – ca să scape de ele?

Știu că nu a fost el. Unește punctele.

Întorc scrisorile pe partea cealaltă, inspectându-le pe fiecare pe dinăuntru și pe dinafară. Toate poartă ștampila cu Newton, orașul vecin. Nu există nicio adresă de retur, iar vechea noastră adresă este scrisă pe o etichetă.

Pun scrisorile înapoi, exact așa cum le-am găsit. Deodată, Vicodinul nu mai e așa important. Următorul sertar de jos nu se clintește când trag de mâner. Îl mai smucesc o dată ca să mă asigur: e încuiat, nu blocat.

Cheie, cheie. Caut prin restul sertarelor. Observ un inel cu câteva cheițe în sertarul de sus. Nici măcar nu știu ce caut. Trebuie să fie și altceva pe aici care să explice aceste scrisori. De ce le-ar păstra Tom… și ce naiba înseamnă.

Primesc un mesaj din partea lui Rachel:

Îi răspund rapid:

sunt acasă, bolnavă. Spune-i antrenoarei că-mi pare rău

În prag, Mango se ridică în picioare și scoate un mârâit. Câteva momente mai târziu, o portieră se trântește. Mama a ajuns acasă deja.

Închid sertarul mesei lui Tom. Mă ridic în picioare și îl alung pe Mango din birou. Pleacă lătrând spre ușa din față și alunecând pe parchet, deoarece încă nu e învățat fără mochetă. Închid ușa biroului și mă reped pe scări, înainte ca mama să răsucească cheia în yală.

E aproape miezul nopții, iar ploaia a reînceput. Răpăitul ei pe acoperiș se aseamănă cu strigătele de luptă. Sunt în pat, uitându-mă la picăturile care alunecă de-a lungul lucarnei. Lângă mine se află un exemplar uzat al romanului pe care ar trebui să-l citesc pentru ora de engleză. Abia l-am atins.

Doar un ciudat i-ar fi putut trimite acele scrisori lui Tom. Un ciudat anonim. Uciderea Julianei și a lui Susan a ajuns, pentru scurt timp, pe prima pagină a ziarelor, alături de un scandal sexual în care era implicat un congresman, un atac terorist în Europa și un incendiu în California. Sinuciderea lui Jen abia a fost luată în seamă de presă. Oamenii se sinucid în fiecare zi.

Îmi deschid navigatorul web și scriu *decese în Sunnybrook NY*. Primul rezultat este un articol din *Westchester Courier*, publicat în ianuarie, după ce Juliana și Susan au fost ucise.

OFIȚER EXONERAT DE UCIDEREA UNUI CRIMINAL

O investigație internă a stabilit faptul că un ofițer de poliție a acționat în spiritul legii în momentul în care l-a împușcat pe Jack Canning, în vârstă de 38 de ani, suspectat că ar fi ucis

două tinere în octombrie, anul trecut. Domnul Canning a murit în propria casă după o confruntare cu doi ofițeri de poliție din Sunnybrook, Thomas Carlino și Michael Mejia.

Chiar dacă au trecut atâția ani, încă simt cum mi se zvârcolește stomacul la vederea numelui lui Jack Canning. Tom și partenerul lui, Mike, abia își începuseră tura în acea dimineață, când domnul Ruiz a găsit fetele și a chemat poliția. Ei au fost primii ofițeri ce au ajuns la locul faptei.

În timp ce veneau ambulanțele și întăririle, Jack Canning a ieșit pe terasa lui. Când l-a văzut pe Tom, s-a albit pe dată, a fugit înapoi în casă și a trântit ușa.

Tom și cu Mike s-au dus după el; după ce l-au încolțit pe Jack, acesta a îndreptat o armă spre ei. Tom a tras primul. În timp ce sângera de moarte pe mochetă, Jack Canning l-a apucat pe Mike de mânecă și a murmurat cuvintele *îmi pare rău.*

Mai târziu, când poliția a investigat locul faptei, oamenii legii au răscolit dormitorul lui Jack și au găsit câteva poze cu Susan bronzându-se pe marginea piscinei.

Mă gândesc la lunile acelea cumplite de după crime, în timp ce investigația era încă în desfășurare. Au fost cele mai rele din viața noastră; Jen era moartă, iar noi nu știam dacă Tom va face față acuzațiilor că a tras cu arma. Încă îl văd cu ochii minții stând la noi acasă, în fiecare noapte, pe întuneric, cu sticla de bere între genunchi. Când l-a ucis pe Jack Canning a fost prima și singura dată când tatăl meu vitreg și-a descărcat arma.

Mă silesc să citesc și restul întâmplării.

Jack Canning era vecinul lui Susan Berry, în vârstă de 15 ani, una dintre tinerele victime. Potrivit actelor depuse la dosar, atunci când avea 20 de ani, domnul Canning a fost

arestat pentru comportament indecent cu o minoră. Din pricina faptului că victima nu a dorit să coopereze cu poliția, procuratura a decis să retragă toate acuzațiile.

Oamenii din Sunnybrook cred că acest lucru trecut cu vederea a costat viața a două minore. „Tragedia putea fi prevenită", a declarat Diana Shaw, care locuiește vizavi de domnul Canning și de mama lui. „Ar fi trebuit să știm că avem un agresor sexual în cartierul nostru. Justiția a dat greș, iar acum două fete frumoase sunt moarte."

Potrivit ofițerilor Carlino si Mejia, aceștia au decis să îl urmărească pe domnul Canning în locuința personală din pricina comportamentului bizar în apropiere de locul crimei. Ofițerii au susținut că domnul Canning s-a baricadat în dormitor. După ce au spart ușa, ofițerul Carlino a observat că domnul Canning scotea ceva din sertarul unui dulap. Când domnul Canning a refuzat să își arate mâinile, domnul Carlino a apăsat pe trăgaci. Domnul Canning a murit pe loc. Ulterior, anchetatorii au descoperit un pistol în dulapul lui Canning, alături de câteva poze cu Susan Berry, inclusiv pe cele în care se bronza lângă piscină.

Mă așez pe scaun și un sentiment straniu ia naștere înăuntrul meu. Ceva nu e bine.

Acest articol spune că Jack Canning răscolea într-un sertar înainte ca Tom să îl împuște.

Citesc paragraful din nou, căutând orice mențiune a faptului că Jack Canning avea o armă îndreptată spre Tom și Mike. Când nu găsesc niciuna, mă întorc la rezultatele căutării și le accesez doar pe acelea care conțin numele lui Tom și Mike.

Nu poate fi adevărat! Toate spun același lucru, că Jack Canning răscolea prin dulapul lui, acolo unde ținea o armă, atunci când Tom l-a ucis.

Așadar, de ce în versiunea din mintea mea aveam impresia că Jack Canning îndrepta o armă spre Tom și Mike?

În săptămânile care au urmat, mama m-a ferit de știri. A spus că Tom a fost nevoit să îl împuște pe Jack Canning, altminteri Canning i-ar fi omorât pe el și pe Mike. Toată lumea din oraș zicea la fel – că Jack Canning a ucis două fete și că ar fi lichidat și doi polițiști dacă Tom nu l-ar fi doborât. În public, și în special în fața camerelor, toți vorbeau despre cât de mare a fost tragedia din acea noapte. Pe ascuns însă, am auzit oameni șușotind despre cât de bucuroși erau că tatăl meu vitreg îl omorâse pe pervers și despre cum sperau ei că acesta murise în chinuri.

Îmi ridic picioarele pe scaun. Îmi îmbrățișez genunchii la piept. Dacă Jack Canning chiar nu răscolise după armă...

Ușa dormitorului meu scârțâie în timp ce se deschide ușor, iar eu am senzația că inima-mi sare din piept.

Închid rapid laptopul. Tom stă acolo, figura lui fiind iluminată de strălucirea lămpii de pe peretele din fața ușii.

— Doamne! exclam eu. Nu poți să bați?

Tom clatină din cap. Mango trece rachetă pe lângă el și se ghemuiește lângă patul meu. Încearcă să sară, dar încă nu e obișnuit cu înălțimea noului meu pat. În concluzie, reușește doar să țopăie jalnic pe labele din spate.

— Credeam că ai adormit, zice Tom. Câinele zgrepțăna la ușa ta ca să intre.

Mă ridic de la birou. Îl salt pe Mango și îl așez pe pat.

Tom încă mă privește.

— Ce faci trează?

— Nimic. Nu puteam să dorm.

Tom se uită la laptopul meu.

— Nu faci decât să înrăutățești lucrurile, holbându-te fără rost la ecran.

Încerc să îmi imaginez care ar fi fost reacția lui dacă ar fi știut ce citisem.

Știu că nu a fost el. Unește punctele.

Vreau să îl întreb ce înseamnă, dar nu-i pot spune că am aflat despre scrisori. *Hei, Tom! Am găsit ceva ciudat când cotrobăiam după droguri prin biroul tău.* Chiar nu pot formula o frază.

— Știu, spun eu. Ar trebui să iau niște melatonină.

— Bună idee! zice el.

În timp ce închide ușa, mi se pare că îl văd uitându-se încă o dată spre laptopul meu.

Trebuie să rezolv exercițiile de la ora de chimie, cea de la care am lipsit ieri. Termin, având încă zece minute la dispoziție pentru pauza de masă. În timp ce mă îndrept spre cantină, mă zărește un agent de securitate.

— Încotro, drăguțo?

— La prânz, spun eu, iar el dă din cap și o lasă baltă.

Nimeni nu se ia niciodată de mine, dacă sunt pe hol după ce a sunat clopoțelul sau în biroul redacției fără un permis. Am văzut cum cei de la pază îi hărțuiesc pe alți copii – fete de culoare, tipi care vorbesc între ei în spaniolă, jucători de fotbal scandalagii. Într-o singură vară, am făcut lucruri mai rele decât ei toți la un loc.

Rachel mă observă din partea cealaltă a cantinei; salută cu o mână, iar cu cealaltă o înghiontește pe Alexa în umăr. Alexa se uită la mine și închide gura. Mă lovește un val de paranoia.

N-au cum să-și dea seama. Nici măcar nu știu c-am fost cu un tip de când Matt și cu mine ne-am despărțit.

Rachel își mută geanta de pe scaunul de lângă ea ca să mă pot așeza. Îmi înăbuș o grimasă din cauza durerii.

— Tocmai ce vorbeam despre fetele din clasa a XII-lea, spune Rachel cu o voce care sugerează că sub nicio formă nu vorbeau despre asta. Antrenoarea încă nu a desemnat căpitanii.

— Nu vor fi fetele Kelsey?

— Asta-i faza, zice Alexa. Au întârziat la întâlnirea de ieri din cauză că au fost la Dunkin' Donuts.

— Eu nici măcar nu m-am prezentat, zic.

Expresia Alexei se mohorăște.

— Ei bine, tu măcar ai avut o scuză. Erai bolnavă.

— Cine a mai intrat? întreb eu, încercând să îmi împiedic gândurile cu privire la ce va face antrenoarea ca să mă pedepsească pentru că nu m-am prezentat la întâlnire.

Alexa soarbe zgomotos din ceaiul cu gheață rămas pe fundul paharului.

— Toate fetele de anul trecut, plus încă două „boboace".

— Și fata aceea, Ginny, sau cum s-o numi ea, zice Rachel. Cea din clasa noastră.

Evident, Rachel știe exact cine e Ginny Cordero; generația noastră are doar două sute de elevi, deci e aproape imposibil ca, timp de zece ani, să nu înveți numele tuturor. Dar pretindem că nu știm, pentru că asta ne face să ne simțim importante.

— Da, ea, zice Alexa.

Mă uit spre coada de la bufet. Ginny Cordero cumpără un suc Snapple. Își ține privirea în jos în timp își primește restul de la vânzătoare, apoi se îndreaptă spre ușă, cu gând să iasă din cantină. Joe Gabriel, fratele geamăn al lui Kelsey, se împiedică în timp ce încearcă să prindă o minge de fotbal și aproape că o doboară pe Ginny.

Tipa nu e vreo ratată sau ceva de genul. Doar că lumea nu prea o bagă în seamă. E drăguță în felul ei: pielea palidă punctată

de pistrui, părul blond-căpşună, decolorat de soare, pe care nu îl tunde niciodată.

Câteodată mă gândesc la ea.

Când Jen avea treisprezece ani, nu era în liceu sau în trupa de majorete, aşa că încă lua cursuri de rostogoliri, trei seri pe săptămână, la Jessie's Gym. Ori de câte ori Tom trebuia să lucreze până mai târziu, fratele meu şi cu mine obişnuiam să mergem cu mama cu maşina să o luăm pe Jen.

Sora mea vorbea adesea despre cât de tare se enerva Jessie pe mama lui Ginny Cordero, care mereu întârzia să o ia. Cursul se termina la ora 19.00, dar, uneori, mama lui Ginny apărea abia pe la 19.40, iar Jessie trebuia să o aştepte, ca să poată închide sala.

Într-o seară, mama a oprit în parcare, iar Jen nu aştepta afară, lângă celelalte fete. Petey era lângă mine pe bancheta din spate, agitându-se în scaunul lui, deoarece se apropia ora de somn.

Prin geamul sălii, am zărit-o pe sora mea stând lângă Ginny în zona de aşteptare. A refuzat să plece până n-a ajuns mama fetei, douăzeci de minute mai târziu.

Acum, privirile ni se încrucişează pentru scurt timp, după care fata iese din cantină.

Mă întreb dacă îşi aduce aminte de acea noapte sau dacă acesta e motivul pentru care evită mereu să se uite în ochii mei.

— S-a descurcat chiar bine, zice Rachel.

Nici nu îmi amintesc să o fi văzut pe Ginny luni, la preselecţie.

— Tu te-ai descurcat chiar bine, zic eu, dar îmi dau seama că se gândeşte la pirueta triplă, punctul ei slab.

Apoi, când Alexa se ridică în picioare, zicând că merge să îşi cumpere o prăjitură, Rachel se întoarce spre mine şi, pe un ton coborât, întreabă:

— De ce ai fost chemată la consiliere?

— Coughlin vrea s-o ajut cu o comemorare pentru majorete.

— Și pe mine m-a întrebat, zice Rachel. Ieri, după ora de educație sanitară.

Bethany Steiger era verișoara lui Rachel. Rach a urât-o; Bethany voia să iasă în oraș doar cu sora mai mare a lui Rachel, Sarah, și făcea mereu haz de strungăreața prietenei mele.

Mă uit în jos la sandviciul cu unt de arahide și dulceață de care abia m-am atins. Rup o bucată din coaja pâinii.

— Ai zis c-o să dai o mână de ajutor?

— N-aș fi putut să refuz. M-a numit pe loc.

Rachel se uită la mine.

— Ai de gând s-o faci?

Nu răspund. O parte din mine mă silește să-i povestesc lui Rachel despre scrisori, în același fel în care am vrut, vara asta, să-i povestesc despre Brandon. Ne spunem totul; acum două veri, când Matt mi-a mărturisit pentru prima dată că mă iubea, sub felinarul de pe terasa vechii mele case, am sunat-o imediat pe Rachel, deși era miezul nopții. Sunt singura din cercul nostru de prieteni care știe că părinții ei au fost despărțiți timp de un an atunci când eram mici și că nu își amintește că și-a pierdut virginitatea cu un tip din clasa a XII-a, din echipa de fotbal, anul trecut, la una dintre petrecerile lui Kelsey Gabriel. M-a făcut să jur că nu voi spune nimănui și știu bine c-ar fi făcut la fel pentru mine.

Dar când mă gândesc să-i povestesc de ce am fost în biroul lui Tom, ce am găsit acolo și ce am citit on-line noaptea trecută, ceva din mine urlă să n-o fac. Și nu știu de ce.

— Monica! mă strigă Rach și flutură din mână prin fața mea. M-ai auzit? Ai de gând să ajuți la ceremonie?

— Nu știu. După un moment, adaug: Te-ai întrebat vreodată dacă știm cu adevărat ce s-a întâmplat în anul în care au murit toate fetele?

Rachel se uită lung la mine.

— Ce vrei să zici?

— Nu știu, zic și îmi iau sandviciul. Nu contează.

— Nu, serios acum. Spune-mi ce vrei să zici!

— Na... Accidentul, și criminalii...

Simt nevoia să înghit.

— Și Jen. Câteodată simt că sunt toate ca niște puncte și că nimeni nu a încercat vreodată să le unească.

Rachel pare speriată.

— Monica, despre ce tot vorbești?

— Nimic. Uită ce-am zis, bine?

Îmi iau sticla goală de apă și mă ridic, conștientă că se holbează la mine până când ajung la coșul de reciclare aflat în partea cealaltă a cantinei.

Pentru restul zilei, Rachel nu mai aduce în discuție ce am vorbit la prânz. După primele cincisprezece minute de dans în echipă, devine clar că are probleme mai mari.

Încălzirea noastră constă într-o serie de întinderi, sărituri, *fouetté*-uri[1] și piruete. Melodia se oprește brusc, cu câteva momente înainte să ia sfârșit.

Ne întoarcem toate spre antrenoare, încercând să ne reprimăm gâfâielile. Stă lângă boxe, cu brațele încrucișate în fața pieptului. Are doar un metru șaizeci, dar cumva asta o face și mai înspăimântătoare.

Fetele din clasa a X-a din fața mea își aruncă priviri neliniștite. *Care dintre noi e?*

Simt un gol în stomac; știu cine e.

---

[1] Rotație rapidă și continuă a corpului, efectuată de un dansator sau de o dansatoare, cu ajutorul elanului imprimat prin mișcarea brațelor ori a unui picior (n. red.).

— Steiger! țipă antrenoarea. Până luni să faci pirueta triplă!

Apoi pornește melodia de la început. O zăresc pe Rachel clipind rapid în timp ce ne adunăm înapoi în formație. Aflată pe rândul din fața noastră, Ginny Cordero se uită peste umăr. Când privirile ni se întâlnesc, se uită în altă parte.

În pauza pentru rehidratare, fetele Kelsey se aruncă la picioarele antrenoarei. *Cum vă petreceți weekendul acesta? Mergeți la meci?*

Au trecut trei ani, iar ele încă nu au renunțat la gândul de a o face să dea semne că e o ființă umană. Pe birou are o poză cu fiul ei – un copil de grădiniță rotofei și cu părul blond –, dar nu suntem sigure că puștiul chiar există.

Se împlinesc patru ani de când este antrenoare, ducând echipa până în naționale în luna februarie a fiecărui an. Înainte să vină aici, echipa de dans era cunoscută pentru datul din fund pe melodii rap cu care fetele albe nu prea au treabă. Oricine avea talent era majoretă, până când fetele au murit, antrenoarea lor și-a dat demisia, iar directorul Heinz s-a gândit că era mult prea dureros să mai mențină echipa unită.

Antrenoarea le ignoră pe fetele Kelsey și se întoarce către noi, care pălăvrăgim în grupuri mici. Ginny Cordero e singură în rândurile pentru spectatori, uitându-se în gol la sticla ei de apă.

— Urăsc să vă întrerup fascinantele conversații cu care vă pierdeți timpul, zice antrenoarea, dar noile voastre uniforme sunt aici.

Se aud câteva chiuituri de bucurie în timp ce ne adunăm toate în jurul cutiei pe care antrenoarea o lasă să cadă la picioarele ei. Alexa alege una de mărimea S. Se uită la pieptul și la coapsele ei, apoi schimbă uniforma cu un M. Fiecare își alege mărimea potrivită, apoi ne îndreptăm spre vestiare.

Anul trecut, uniformele aveau anchior, dar se pare că erau prea scandaloase, întrucât acum sunt fără mâneci şi ne acoperă în întregime, cu excepţia mâinilor şi a umerilor.

Antrenoarea ţipă în vestiar, întrebând de ce ne ia aşa de mult, iar noi ieşim rând pe rând, trăgând de betelia colanţilor şi aşezându-i mai bine pe fund. Uniformele, netede ca pielea unei foci, scot în evidenţă orice umflătură, orice denivelare, însă niciuna din noi nu vrea să fie silită să încerce o mărime mai mare.

Din capătul holului, se aude o serie de paşi repezi şi de scârţâieli de cauciuc pe linoleum. Câţiva băieţi de la cros aleargă spre noi; nu se pot antrena afară în furtună, aşa că Brandon îi pune să facă ture în interiorul clădirii.

Stomacul mi se face ghem. Când trec pe lângă noi, mă ascund în spatele lui Rach. Kelsey G îşi dă importanţă, întinzând mâinile deasupra capului. Câţiva dintre băieţii din clasa a XII-a fluieră; Joe Gabriel îl plesneşte peste cap pe unul dintre ei.

— Aia-i soră-mea, idiotule!

— Continuaţi! Nu vă holbaţi la domnişoare!

Brandon. E în urma băieţilor, schiţând un zâmbet.

— Bună! strigă Alexa, iar eu vreau s-o strâng de gât.

Brandon nu îşi ridică privirea de la cronometrul pe care îl ţine în mână.

— Bună, fetelor! Poate că ar fi bine să nu vă faceţi antrenoarea să aştepte.

Când e destul de departe, astfel încât să nu ne mai audă, Alexa îşi ridică părul prins în coadă.

— Arată atât de bine!

— Are iubită, spune Kelsey B, plictisită de noi.

Încremenesc. Apoi, mă năpustesc înainte.

Alexa o priveşte pe Kelsey.

— De unde știi?

— L-am văzut la mall, răspunde Kelsey G. Se uita împreună cu o fată după filtre de cafea în Macy's.

Rostesc apăsat un singur cuvânt:

— Când?

— Weekendul ăsta.

Kelsey ridică din umeri.

— Kels era cu mine.

Ne uităm toate la Kelsey B, care aprobă din cap. *E adevărat.*

Weekendul ăsta! În timp ce eu eram sub plapumă, cu perna electrică lipită de abdomen și cu perna de dormit peste gură, pentru ca Tom și Petey să nu mă audă plângând, Brandon se juca de-a familia cu iubita lui.

„Iubită. Brandon are o iubită."

După antrenament, îi spun lui Rachel că trebuie să iau ceva din dulap și că o să mă întâlnesc cu ea și cu Alexa la mașină. Odată ce holurile s-au golit de sportivi, mă opresc în fața ușii biroului lui Brandon. Inspir. Bat în tocul ușii.

Când mă vede, face ochii mari.

— Salut!

— Trebuie să vorbesc cu tine!

— Bine. Intră!

Brandon se dă într-o parte. Vrea să închidă ușa, dar imediat renunță, dându-și seama de cât de neinspirată ar putea fi ideea.

Trag cu ochiul pe hol. Nu e nimeni. Dar, oricum, șoptesc:

— Ai iubită?

Buzele lui Brandon se întredeschid. Apoi se lipesc.

— Perfect! spun eu. Super! Bine de știut!

— Monica, așteaptă! spune el, chiar dacă nu am dat vreun semn că aș vrea să plec. Ea și cu mine nu am fost împreună în timpul verii. Jur!

Ea. Acest cuvânt este ca o lovitură în stomac. *Ea* confirmă că fata asta chiar există. O iubită. Brandon are o iubită.

— Îmi pare rău că nu am întrebat niciodată de ce nu mi-ai mai scris, spune el încet. S-a mutat înapoi din Boston acum câteva săptămâni. Ne-am despărțit acum un an, când și-a luat o slujbă acolo. Pur și simplu s-a întâmplat.

— E în regulă. Se terminase. Indiferent ce făceam noi.

Simt că îmi bubuie capul.

— Trebuie să plec acum.

Îmi rostește numele, dar nu mă mai întorc. Strâng puternic din ochi de două ori, apoi arunc o privire spre becul de pe tavanul din hol, încercând să rezist lacrimilor.

Ginny Cordero stă cu picioarele încrucișate, rezemată cu spatele de dulapul ei. În momentul în care Brandon iese din birou, își ridică privirea din exemplarul ei din *Fructele mâniei*.

Simt un gol în stomac. Ginny se uită de la Brandon la mine, apoi din nou în jos la cartea ei. Obraji îmbujorați. Brandon intră înapoi în biroul lui și închide ușa, dar nu contează; e prea târziu. Știe că am fost acolo, doar cu el.

— Am pierdut autobuzul, bolborosește ea. O aștept pe mama să vină să mă ia.

Nu zic nimic. Doar mă car de acolo, prea rușinată să mă mai uit la ea, din cine știe ce motiv.

Sertarul încuiat din biroul lui Tom îmi bântuie gândurile.

Fratele meu are antrenament de fotbal în fiecare miercuri seara, deci casa e goală în momentul în care Rachel mă lasă după antrenament.

Închid și încui ușa de la intrare în urma mea. Mango fuge în cerc în jurul picioarelor mele. Îl ocolesc și merg spre bucătărie.

Se lasă pe labele din spate și îmi zgârie gambele cu cele din față, până când renunț și îi scot un Milk-Bone din cămară.

Mango a iubit-o pe Jen mai mult decât pe oricare dintre noi. Dormea în patul ei în fiecare noapte și în fiecare după-amiază și stătea pe marginea canapelei, uitându-se pe fereastră și așteptând-o să vină acasă de la antrenamentul majoretelor.

În timp ce câinele iese din bucătărie, crănțănindu-și ospățul, privesc holul întunecat ce duce spre biroul lui Tom.

Antrenamentul lui Petey începe la cinci, așa că el și cu mama nu vor fi acasă decât peste o oră, iar tura lui Tom se termină la șapte. Mă îndrept spre camera mea și îmi dau jos pantalonii transpirați de la dans, înlocuindu-i cu pantaloni de pijama din bumbac.

Mă întorc jos, iar Mango zgreapțănă la ușa din spate. Îi dau drumul în grădină, lăsând ușa deschisă ca să se poată întoarce când vrea, și o iau de-a lungul holului spre biroul lui Tom.

Ca întotdeauna, ușa nu e încuiată. O deschid și mă îndrept direct spre masa de lucru. Trag din nou de al doilea sertar, înainte să mă uit la cel de sus. Nicio cheie. Raftul pentru tastatura lui Tom nu are prea multe, doar un pix, câteva elastice rătăcite și niște agrafe de birou.

Am văzut-o pe Alexa cum a descuiat dulapul cu băuturi al părinților ei cu ajutorul câtorva obiecte de papetărie. Iau o agrafă și o îndoi într-o formă de cârlig. Îmi mușc buza și introduc agrafa în încuietoare.

Simt cum se mișcă pinii încuietorii. Trebuie doar să mai fixez ceva între ei. Sună telefonul fix; îl ignor și îmi șterg broboanele de transpirație de pe frunte. Undeva, pe la a suta încercare, Mango hoinărește prin birou și îmi zgârie genunchiul, dorind să mi se urce în poală. Îl împing la o parte.

— Nu! Câine rău!

Încă o agrafă. O îndrept, astfel încât să arate precum un ac. Cât timp e fixată între pini și cilindru, apăs agrafa în formă de cârlig, răsucesc și aproape că sar de pe scaunul lui Tom când aud *clic*.

Conținutul sertarului pare destul de inofensiv. Câteva dosare cu hârtii; trec cu degetul mare prin ele – pagini despre informațiile contului de la compania de electricitate și creditul ipotecar.

Pun dosarele înapoi; ceva din spatele sertarului strălucește, atrăgându-mi atenția. Ecranul unui telefon mobil.

Îmi lasă un gust amar. Am văzut filme cu oameni care înșală. Știu ce înseamnă un al doilea telefon.

E un model mai vechi, asemenea celui pe care îl aveam acum câțiva ani. Mai mic decât versiunea pe care o deține acum întreaga familie. Îl iau și îl întorc pe partea cealaltă.

Chipurile a trei fete, Juliana, Susan și sora mea, îmi zâmbesc.

Îmi amorțesc degetele. Sora mea a primit această husă de Crăciun: era un dar de la Juliana; poza a fost făcută la primul lor meci de fotbal. Fetele sunt una lângă alta, ținându-se pe după umeri. Părul dat pe spate, strălucitor și cu panglici albastre prinse în jurul cozilor.

Țin apăsat butonul de pornire, dar nu se întâmplă nimic. Bineînțeles că nu e încărcat; sora mea a murit cu cinci ani în urmă.

Așa că de ce naiba păstrează Tom telefonul ei mobil?

Pe hol, Mango devine agitat. Latră, iar ghearele îi alunecă pe parchet. Închid sertarul în același moment în care o portieră e trântită pe alee.

Când mă ridic, picioarele mi se poticnesc de covor. Sertarul! Nu am cheia ca să îl pot încuia la loc. Mă uit panicată prin birou, când aud vocea lui Tom:

— Monica?

Ies repede din cameră și închid ușa în tăcere, timp în care îmi aud propriul puls. Ajung la colțul holului exact atunci când Tom intră.

— Te-ai întors devreme, zic eu.

Tom se încruntă.

— Tipul care trebuie să repare aerul condiționat ajunge imediat. Mama a zis că a sunat să-ți spună că sunt pe drum.

— Telefonul meu e la etaj.

Al lui Jen atârnă în materialul subțire al buzunarului pijamalei. Îl acopăr cu mâna. Dacă Tom știe că mama a sunat și pe fix, nu zice nimic.

Îmi aruncă o privire curioasă înainte să se holbeze la ușa de la biroul lui. Pulsul mi-e încă puternic. Nevăzând nimic interesant, privirea lui Tom trece peste și se întoarce înapoi spre bucătărie.

— O să înfulec niște rulouri de pizza. Dacă ți-e foame...

Sunt opusul acestei stări. Gândul că telefonul lui Jen a fost încuiat în biroul lui în toți acești ani mă tulbură profund.

— Nu, mulțumesc. Trebuie să mă apuc de teme.

Mă îndrept spre etaj fără să mă uit înapoi la el.

Nu îmi place să mă îndoiesc de Tom. A fost mereu mai mult decât un tată pentru mine, spre deosebire de cel biologic, pe care îl aud doar de Crăciun și de ziua mea. Aveam trei ani când s-a mutat împreună cu o profesoară de la universitatea unde lucra și cu care avea o aventură. Au cumpărat o casă în Iowa când a acceptat un post de profesor la o facultate de acolo, și, nu la mult timp după, mama l-a întâlnit pe Tom.

De când mă știu, Tom a fost acolo. Tolănit în fotoliul lui începând cu nouă seara, uitându-se la emisiuni TV pe care mama le urăște, cu oameni care umblă după comori ascunse

în depozite abandonate. Tom este acela din pozele de familie făcute în timpul excursiilor la Disney World, acela care s-a prezentat la recitalurile mele de dans cu un braț plin de trandafiri. Iar în perioada în care a murit Jen, Tom o învăța să conducă.

Deși nu era fiica lui biologică, Tom a fost la fel de răvășit ca noi de moartea ei. Câteodată mă gândesc că e posibil ca el să fi fost mai răvășit decât noi. A văzut trupurile lui Colleen și Bethany de la locul accidentului, pe al Julianei și pe al lui Susan de la locul faptei; iar când Jen nu a răspuns la telefon în dimineața în care a murit, Tom a fost cel care s-a dus să o caute și care a trebuit să spargă ușa încuiată.

Tom a iubit-o pe sora mea ca pe propria fiică. Are sens că a vrut să îi verifice telefonul după moartea ei; Jen nu a lăsat niciun bilețel. Când un copil se sinucide, nu este orice părinte disperat să știe de ce?

Însă nu mă pot gândi la vreun motiv pentru faptul că a păstrat telefonul în toți acești ani.

Îmi fac loc printre cutiile de depozitare din camera mea, cu telefonul lui Jen săltând în buzunar. Undeva, prin dezastrul ăsta, e o cutie cu lucrurile din vechea noptieră. Știu că am un încărcător vechi pe acolo care se va potrivi cu telefonul lui Jen.

Ridic o cutie cu hainele mele de iarnă; în lădița de dedesubt, observ un încărcător uzat și înfășurat. Îl scot de acolo și mă dau în spate. Inima îmi bate ca unui iepure.

Știu că nu a fost el. Unește punctele.

O fi ăsta motivul pentru care Tom are telefonul ei? A încercat să unească punctele? Scenariul alternativ îmi provoacă un fior. Tom a fost ofițerul chemat la accidentul lui Bethany și Colleen. El l-a împușcat ucigașul Julianei și al lui Susan.

Tom a găsit trupul neînsuflețit al lui Jen.

Tom este ceea ce unește punctele.

Mă apropii de noptieră și conectez încărcătorul la priza din spatele ei. Mă așez în pat, stând turcește, cu telefonul în poală. Când introduc încărcătorul în portul telefonului, ecranul rămâne negru și mă gândesc că, poate, aparatul e mort.

Apoi, o schimbare. Un simbol fulger apare pe ecran.

Aștept și pare o veșnicie, dar când ecranul se trezește la viață, timpul arată că au trecut doar două minute. Imaginea de fundal a telefonului se încarcă; e o poză cu ea legănându-l pe Mango, cu dantura lui fioroasă în toată splendoarea, în timp ce acceptă să fie scărpinat pe burtă.

Ceva nu e în regulă. Nu ar trebui să pot vedea imaginea de fundal. Sora mea își ținea telefonul blocat; știu asta pentru că eram o mică spioană și, oricând își lăsa telefonul la întâmplare, încercam să îi ghicesc parola.

Tom trebuie să fi aflat o cale prin care să dezactiveze parola. Inspir adânc și deschid mesageria.

Nu e nimic acolo.

Și-a șters toate mesajele? Le-a șters Tom?

Intru în jurnalul de apeluri și răsuflu ușurată. E intact. Apelurile au încetat pe 7 noiembrie.

În acea dimineață, mama a sunat-o de la muncă în fiecare oră, ca să vadă dacă se simțea bine. Îmi amintesc că muncea doar câte jumătate de zi. Jen s-a trezit amețită și mama a lăsat-o să stea acasă.

Între două apeluri ale mamei se află un număr pe care nu îl cunosc.

Nu e memorat în telefon sub un nume. Pielea de pe ceafă mi se face ca de găină. Derulez prin restul jurnalului.

Nu mai găsesc numărul. Oricui aparține, a sunat-o pe Jen doar o dată, în ziua în care a murit. Conversația a durat șaptesprezece minute – prea lungă ca să fie un apel spam sau un număr greșit.

Discuția s-a terminat în jurul orei 10.20. La scurt timp după, mama a sunat-o pe Jen de trei ori. Cred că abia apoi l-a trimis pe Tom acasă ca să verifice.

E înăbușitor în cameră. Îmi dau bluza jos și gâfâi de cald în maioul pentru dans.

Copiez numărul în telefonul meu și mă pregătesc să trimit un mesaj. Mă holbez la ecran, cu degetele mari plutind deasupra tastaturii.

E absurd. Nu e nimic din ce aș putea zice destinatarului acestui număr care să nu sune total absurd.

Bună, am găsit numărul tău în telefonul surorii mele și mă întrebam: știi că urma să moară când a vorbit cu tine în acea dimineață?

Apăs pe TRIMITE, înghit în sec și mai scriu:

Cine ești?

Întregul corp mi se încordează când apăs pe TRIMITE din nou. Mă holbez la ecran, cu palmele transpirându-mi. Mesajul trimis semnalează ca fiind citit. Apare o elipsă. Câteva secunde mai târziu, primesc un mesaj.

Ăăă... cine ești TU?

Pulsul îmi bubuie în urechi. Răspund:

[redacted]

Din nou, mesajul semnalează că a fost citit. Mă holbez la ecran, așteptând să apară elipsa, să indice faptul că el sau ea scrie. Stomacul mi se înmoaie tot mai mult cu fiecare moment care trece și în care ecranul e tot închis.

Mă întind spre noptieră. În secunda în care așez telefonul, ecranul se luminează.

De unde ai numărul?

Din telefonul ei. Cine ești?

Degetele îmi zboară atât de repede pe deasupra tastaturii, încât greșesc mesajul de două ori și trebuie să îl rescriu.

Tu ești ultima persoană care i-a vorbit.

Apăs pe TRIMITE. Îmi sprijin spatele de tăblia patului, ținându-mi telefonul în față cu o mână și acoperindu-mi gura cu cealaltă.

Trec cinci minute fără să primesc vreun răspuns. Închid ochii, vărsând lacrimi de frustrare, apoi îi scriu lui sau ei din nou.

Te rog, spune-mi doar cine ești?

Mă uit disperată la ecran, dar, de data aceasta, primesc rapid un răspuns.

Nu contează!

Apoi:

Ai grijă!

Jennifer

ACUM CINCI ANI
AUGUST

Jen nu a dorit niciodată să fie în vârful piramidei. Acel loc era pentru minione, precum Juliana, sau cele trase ca prin inel, precum Susan, cu mușchii tonifiați datorită anilor de tenis. Jen, care se înălțase ca o floarea-soarelui în vara dinaintea clasei a opta, știa că va fi pusă mereu la baza piramidei. Și se împăcase cu ideea – își acceptase poziția, gândindu-se că era unul dintre dezavantajele de a fi o fată înaltă. Cascadoriile erau, pur și simplu, niște lucruri pe care nu avea să fie în stare să le facă niciodată, intrând în aceeași categorie a interdicțiilor precum purtatul tocurilor înalte sau a avea un iubit sub 1,83 metri.

Sora ei, care tocmai începuse gimnaziul, trecea prin propriul puseu de creștere. Monica avusese deja câteva căderi nervoase din cauza noului ei corp. Întrecuse în înălțime toate fetele de la ora de balet, iar băiatul care stătea în spatele ei la ora de matematică încercase să se mute, deoarece, din cauza capului ei, nu mai vedea la tablă.

Jen voia câteodată să o mustre pe Monica. *Băieții vor trece prin pubertate în curând! Sunt lucruri și mai rele în viață decât să fii înaltă.*

Mama îi spunea mereu lui Jen să se calmeze. Monica avea doar unsprezece ani, iar, la vârsta asta, nici Jen fusese ușă de biserică.

Oh, Jen ar ucide ca să aibă unsprezece ani din nou!

— Cinci, șase, șapte, opt! a strigat Allie – refuza să le îngăduie fetelor să îi spună „doamnă antrenoare" – numărul de repetări.

Jen și-a împreunat mâinile în jurul partenerei ei, Juliana, cu genunchii îndoiți, pentru ca astfel să o poată sălta.

Când s-a ridicat, mâinile ei păreau că nici nu ating umerii lui Jen. Celelalte majorete își puneau întreaga greutate pe umerii fetelor de la bază, care se îndoiau din pricina greutății. Juliana, care măsura aproape 1,55, avea o combinație rară de grație și calități atletice.

Celelalte fete aveau doar una din cele două, dacă erau norocoase. Fetele cu adevărat greoaie erau marginalizate în timpul cascadoriilor, lăsate să fluture pompoanele și să aplaude.

Jen știa că era mai mult atletică decât grațioasă. În copilărie își dorise să fie gimnastă, dar își pierduse interesul față de sportul pe care îl practicau fetele la Jessie's Gym de șase ori pe săptămână. Jucase softball și baschet în gimnaziu; fusese ideea Julianei să dea probă pentru majorete, în vara dinaintea începerii liceului.

Jen s-a simțit recunoscătoare pentru forța brațelor ei în momentul în care a lansat-o pe Juliana în aer, într-un șpagat perfect. Aceasta a aterizat apoi pe brațele întinse ale celorlalte fete, stând cu picioarele apropiate și vârfurile întinse.

— Bravo, Ruiz! a aplaudat Allie. Cinci minute pauză și o luăm de la capăt.

În momentul în care fetele s-au împrăștiat în grupulețe, Jen i-a aruncat o privire lui Susan. Aceasta, cu ochii în pământ, și-a împărțit coada în două și a tras de ele. Fără îndoială că

simțea înțepătura din partea lui Allie pentru că nu îi complimentase performanța. Era programată în acest fel – să creadă că era un dezastru atunci când nu era cea mai bună.

Jen se întreba cât de mult avea de-a face acest lucru cu doamna Berry. Mama lui Susan era mereu prezentă la sfârșitul antrenamentului, întrebându-te ce mai faci, oferindu-se să ducă pe oricine acasă cu mașina și mereu cu un zâmbet care o făcea pe Jen să se întrebe dacă nu cumva tipa era vreo psihopată.

— Ce nu e în regulă, J-Ray?

Juliana i-a dat un bobârnac cocului lui Jen.

Fata și-a dus mâna după gât, derutată de porecla pe care Juliana i-o pusese vara aceasta.

— Nimic…

Privirea Julianei a trecut iute peste Jen, care s-a întors să vadă la ce se holba prietena ei. Sau, mai bine zis, *la cine*: Carly Amato, care se transferase în Sunnybrook la sfârșitul anului trecut.

Juliana a strâns-o puțin de antebraț pe Jen.

— Mă întorc imediat!

Jen se gândea la bâlci, cel la care fusese în urmă cu doar câteva săptămâni. Aștepta la coadă ca să meargă la o toaletă, cât timp Susan și Juliana reumpleau paharele cu suc. Oricine ar fi fost cel sau cea care se afla în cabină stătea acolo de o veșnicie, dar atunci când Jen era gata să renunțe și să găsească o toaletă în altă parte, două fete au ieșit împleticindu-se și ajutându-se reciproc pe scări.

Una dintre ele a țintuit-o cu privirea.

— Salut!

Carly a tărăgănat cuvântul. Prietena ei a chicotit amuzată. Jen a schițat un zâmbet forțat.

Ochii lui Carly nu erau roșii pentru că era beată sau drogată, dar pupilele ei erau ca niște găuri negre, iar genele ei lungi se mișcau într-un mod nebunesc.

Fetele s-au poticnit. Jen s-a uitat la ele cum mergeau braț la braț, ocolind un cuplu ce împingea un cărucior dublu. Tatăl s-a uitat peste umăr, clătinând din cap a dezaprobare spre Carly și prietena ei.

Curând, fetele au ajuns la un camion de înghețată și au încep put să vorbească cu doi tipi. Unul dintre ei era înalt și subțirel, cu umerii bronzați și un păr șaten des și ondulat dat după urechi. Celălalt era mai scund, mai musculos, blond, cu ochii ascunși după o pereche de ochelari Ray-Ban.

Carly a râs la ceva ce a zis tipul blond, întinzându-se spre el și împingându-l în glumă. Jen se întreba cum puteau să se comporte într-un asemenea mod cu niște tipi pe care abia îi întâlniseră. S-a gândit la privirea pe care o avea Carly. La felul în care își șterse nasul.

Nu mai spusese nimănui, dar uitându-se la Juliana, care se îndrepta spre Carly, și-ar fi dorit să o fi făcut.

Susan s-a apropiat de Jen, strângând în mâini o sticlă goală de apă, ca și cum era o minge antistres.

— Când au devenit Juliana și Carly așa de bune prietene? a întrebat Jen.

Susan a încetat din a mai strânge sticla.

— Tabăra de majorete, cel mai probabil. De ce? Ești geloasă sau ceva asemănător?

Jen știa că Susan glumea cu ea, dar tot a simțit-o ca pe o smucitură în piept. Vara trecută fusese prima pe care ea, Juliana și Susan nu o petrecuseră împreună. Susan refuzase două săp tămâni la USA Cheer în schimbul unui curs pentru examenele SAT, în timp ce Jen își petrecuse majoritatea zilelor distrându-și frații mai mici pentru zece dolari pe oră, pentru ca mama să poată să se întoarcă la slujbă cu normă întreagă, acum că Petey era de vârsta grădiniței.

Susan și Jen le-au urmărit cu privirea pe Juliana și pe Carly. Juliana a zis ceva care a făcut-o pe Carly să își dea capul pe spate de râs. Jen a simțit cum frica punea stăpânire pe ea, sentimentul fiind urmat apoi de instinctul de a o alunga pe Carly de lângă Jules.

— Nu am încredere în ea, i-a zis Jen lui Susan.

Ce voia ea să zică cu adevărat era *Carly mă sperie de moarte*, dar Susan părea că nici nu asculta. Rotițele din capul ei probabil că se îndreptau spre tema pe care trebuia să o facă mai târziu, când ajungea acasă, organizând în minte prioritățile cu acele post-ituri colorate de care Jen și Juliana râdeau, dar de care ea era teribil de încântată.

— Te rugăm, Allie!

Vocea aceea enervantă de copil răsfățat a lui Carly a răsunat în întreaga sală.

— Doar lasă-ne să-ți arătăm!

— Să-mi arătați ce?

Jen s-a pomenit pe partea cealaltă a saltelei, departe de Juliana, Carly și încă câteva fete din ultimul an care o înconjuraseră pe Allie.

— „Saltul lebedei".

Privirea lui Carly a trecut peste Jen, ca și cum nu o mai văzuse în viața ei.

— Lidera noastră de grup ne-a învățat în tabăra de majorete cum să-l facem.

— Ei bine, asta e de-a dreptul irresponsabil din partea ei, a zis Allie. Sunt interzise la nivel de liceu.

Fetele nu s-au lăsat și au început să se miorlăie în cor:

— Lasă-ne să încercăm! Nu e ca și cum o vom face în competiție. Fii serioasă, Allie, te rugăăăăăm!

De frica unei mici revolte, Allie s-a predat.

— Am putea să încercăm, *poate*, dar doar după ce terminăm antrenamentul.

— Ieeeeei!

Carly a apucat-o de mână pe Juliana, țopăind pe vârfuri.

— Juju era *atât de bună* la asta!

„Juju? Ce naiba?" Jen a încercat să o privească în ochi pe Juliana, dar celelalte fete o înconjuraseră deja.

— Ce *e* saltul lebedei? a întreabat una dintre fetele din ultimul an.

— O să vă arăt, a zis Carly. Sunt filmulețe pe YouTube.

Allie a oftat înfrântă, dându-se un pas în spate ca să lase fetele să se înghesuie pe saltea. Carly s-a întins pe jos în fruntea grupului, ținându-și telefonul astfel încât toată lumea să poată vedea filmulețul pe care îl pornise.

Majoretele din filmuleț s-au așezat pe două rânduri, față în față, prinzându-se de mâini. La capăt, o fată s-a urcat pe umerii a două dintre colegele de la bază. Lansându-se în față într-o rostogolire, s-a aruncat apoi mai ceva ca Superman și a aterizat pe brațele întinse sub ea.

— Asta chiar e periculos, a mormăit Allie, printre șoapte de *Sfinte Sisoe, asta a fost nebunie curată!*

Stând cu picioarele încrucișate pe saltea și atingându-se de umărul lui Carly, Juliana era cu gândul în altă parte. Jen și-a imaginat-o pe Juliana plutind prin aer, ca și cum nu cântărea nimic, și i s-a pus un nod în gât.

Se gândea la Susan stând în spatele ei, trăind într-o lume lipsită de sărituri periculoase, de „salturi ale lebedei" și de completat formulare la Brown și Stanford.

Se gândea la faptul că prietenele ei se îndepărtau de ea și la felul în care se simțea, de parcă s-ar fi năpustit spre ceva de unde nu mai exista cale de întoarcere.

Capitolul cinci

Când mă trezesc, observ că încă nu am primit răspuns la ultimul mesaj.

„Să am grijă la ce?" Citit la 21.03.

Mă frec la ochi și mă uit la ceas. Am stat trează prea mult aseară, uitându-mă la ecranul telefonului și așteptând un răspuns. Sunetul vag al dușului din dormitorul de vizavi înseamnă că nu am auzit prima alarmă a deșteptătorului; Tom intră la duș în fiecare dimineață la 6.30 fix.

Arunc niște haine curate de dans în geanta de sport și mă chinui să intru într-o pereche de blugi. Tricoul SUNY Binghamton pe care mi l-a dat Matt înainte să ne despărțim este în sertarul de sus al șifonierului; îl iau și-mi vâr mâinile prin mânecile lungi, mergând pe bâjbâite spre baie ca să-mi perii părul.

Odată îmbrăcată, mă așez pe marginea patului și îmi scot telefonul de la încărcat. Nu îmi permit să întârzii, dar gândurile îmi zboară din nou la numărul misterios și recitesc mesajele. Am încercat să îl caut on-line, aseară, dar tot ce mi-a putut oferi Google a fost că telefonul e înregistrat în districtul Ulster, ceea ce oricum știam deja după prefixul zonei.

Nu pot face rost de numele apelantului, dar Tom, cu siguranță, poate.

A și făcut-o. Doar are telefonul lui Jen de atâția ani. Cu siguranță a văzut că Jen a vorbit cu cineva în dimineața în care a murit și și-a folosit toate tacticile sale de polițist pentru a descoperi misteriosul apelant. Asta dacă nu cumva știa deja despre cine era vorba.

Dar de ce păstrase telefonul, în primul rând? Oare credea și el că era ceva dubios în legătură cu moartea ei și nu era de acord cu concluzia legistului – sinucidere care nu ridică suspiciuni? Sau exista un motiv mult mai îngrozitor de atât?

Vocea mamei se aude până la etaj. Deschid ușa dormitorului și strig înapoi:

— Ce-ai zis?

— A ajuns Rachel!

Mă uit la telefon; Rachel a ajuns cu zece minute mai devreme, tocmai astăzi. Îmi iau lucrurile și mă reped spre parter.

Jos mă întâmpină un adevărat haos. Petey a uitat de o fișă cu probleme la matematică din dosarul cu teme pentru acasă și se văicărește în timp ce-și mănâncă cerealele Cocoa Puffs.

— O să iau notă mică!

Astăzi mama ar trebui să ajungă mai devreme la sala de spectacole, dar renunță la felia de pâine prăjită și la cafea, și se așază lângă Petey ca să îl ajute la înmulțirea cu șase. La etaj, Tom zbiară că Mango a făcut pipi pe covor și că, din cauza asta, o să întârzie la muncă. Întreaga scenă mă face să-mi doresc ca Jen să se întoarcă, doar ca s-o pot întreba de ce m-a lăsat singură cu oamenii ăștia.

Deși Rachel a ajuns mai devreme, nu vreau să o fac să mă aștepte, așa că îmi iau micul dejun la pachet și ies din casă, având în mâini un termos cu cafea și o gogoașă cu cidru.

Odată ce îmi pun centura, muşc cu lăcomie din gogoașă, sub privirile curioase ale lui Rachel.

— Ce e aia? întreabă ea.

Îmi imaginez micul ei dejun: cafea neagră și jumătate de cană de iaurt fără grăsimi. Dieta Neoficială a Echipei de Dans.

— O gogoașă, zic eu.

— O! exclamă ea, ca și cum nu a mai văzut una până acum.

În suportul pentru pahare, are o sticlă de apă umplută cu ceva ce arată a pipi. Detoxifierea ei obișnuită cu ceai de păpădie, piper roșu și sirop de arțar. Ar trebui să te facă să slăbești vreo patru kilograme într-o singură săptămână. Fără îndoială că a fost impulsionată de poziția chinuită a pieptului în noul ei costum și de modul în care a analizat-o antrenoarea.

La colțul străzii se află o stație de autobuz; șoferul trebuie să fi întârziat super-mult, pentru că o fată încă așteaptă. Un cardigan larg îi atârnă pe trupul subțire. Își roade unghia de la degetul mare, cu privirea în jos, ca să nu trebuiască să se uite la noi.

Ginny Cordero.

— Trage pe dreapta! îi spun lui Rach. Ar trebui să o luăm cu mașina.

Rachel strâmbă din nas.

— Ești sigură că mai e loc...

— De ce te comporți așa ciudat? E în echipa de dans.

— Nu mă comport ciudat. Eu doar...

Nu termină ce a început să zică, dar oprește lângă bordura unde așteaptă Ginny. Cobor geamul.

— Bună! O salut eu. Vrei să mergi cu noi?

— O!

Ginny se uită la mine, apoi la Rachel.

Tonul surprins și neîncrederea din ochii ei mă întristează. E ca și cum crede că asta e vreo păcăleală sau ceva asemănător. Noi, purtându-ne drăguț.

— E în regulă, zice ea. Autobuzul va ajunge imediat.

Stomacul mi se face ghem. Se gândește oare la ce a auzit – sau la ce nu a auzit – ieri, lângă biroul lui Brandon? Crede că mă port drăguț cu ea deoarece încerc să aflu ce știe?

— Mulțumesc, oricum! adaugă Ginny. Ne vedem la antrenament!

— Da, ne vedem atunci!

Ridic geamul înapoi. Când ajungem la semaforul unde strada mea se intersectează cu drumul principal, Rachel își masează degetul mare până când articulația pocnește.

— Știi că tatăl meu l-a concediat pe al ei?

Mă relaxez puțin; e normal ca Ginny să se simtă oarecum ciudat în preajma lui Rachel.

— Nu! Nici măcar nu știam că lucra pentru el.

Tatăl lui Rachel deține Steiger, magazinul de piese auto și anvelope din oraș. E afacerea familiei de ani de zile; unchiul lui Rachel – tatăl lui Bethany Steiger – a fost coproprietar.

Gândul la Bethany mă face să îmi aduc aminte de majorete, care îmi aduc aminte de sora mea, care îmi aduce aminte mesajul la care încă nu am primit răspuns. Toate aceste îmi încețoșează mintea. Când oprim lângă casa Alexei, îmi scot telefonul din buzunarul lateral al ghiozdanului.

Cât timp Rachel e ocupată scriindu-i Alexei că am ajuns, eu trimit un alt mesaj:

Spune-mi doar un lucru. Te cunosc?

Vocea lui Rachel îmi distrage atenția de la ecran.

— Întârzie! Ce surpriză!

— Ei bine, am ajuns mai devreme, spun eu.

Îmi pun telefonul în poală ca să îmi pot deschide termosul. În timp ce iau o gură de cafea, ecranul se luminează.

— E Alexa? întreabă Rachel. Se plânge de mine că i-am zis să se grăbească?

Înșfac telefonul din poală înainte ca Rachel să se poată uita la ecran.

— E mama.

În timp ce Rachel butonează la propriul telefon, probabil ca să o mai streseze puțin pe Alexa, deschid mesajul.

Nu.

Alexa urcă în mașină și strâmbă din nas la vederea sticlei din suportul de pahare.

— A venit acea vreme din nou?

— Mai lasă-mă! zice Rach. Nu toate putem mânca orice ne pică în mână.

Alexa își dă ochii peste cap.

— Nu-mi dau seamă cum de nu te apucă pântecăraia de la mizeria aia.

— Nu am zis că nu se întâmplă.

Alexa lovește în glumă tetiera lui Rach. Telefonul îmi vibrează; un alt mesaj de la acel număr, deși încă nu am răspuns ultimului.

Rândul meu să pun o întrebare.
De unde ai făcut rost de telefonul lui Jen?

Încerc să nu bag în seamă râsul dement al Alexei, provocat de ceva ce a zis Rachel, în timp ce mă gândesc la un răspuns.

Hotărăsc că nu există niciun motiv bine întemeiat pentru care să nu zic adevărul.

L-am găsit în biroul tatălui meu vitreg.

El/ea îmi scrie înapoi imediat:

Nu crezi că e ciudat că îl are?

Alexa se întinde înainte, rezemându-și bărbia ascuțită pe umărul meu.

— Ooo, cui îi scrii?

Mă îndepărtez de ea și îmi întorc telefonul cu fața în jos.

— Nimănui.

— Ticăloaso, ai vreun iubit secret?

— Ticăloaso, nu e treaba ta!

— Terminați! ne repede Rachel, în timp ce Alexa cască și se lasă pe spate în scaunul ei, deși suspectez că se chinuie să se uite peste umărul meu.

Îmi pun imediat telefonul în buzunarul rucsacului. Ajungem la școală cu cinci minute înainte să sune clopoțelul pentru prima oară. Mă îndrept spre baie, departe de prietenele mele băgăcioase, și mă încui într-o cabină. Iau telefonul și recitesc ultimul mesaj.

Nu crezi că e ciudat că îl are?

O avea el un motiv. Despre ce ai vorbit cu Jen în acea zi?

Trece un minut. În afara cabinei o aud pe doamna Brown, supraveghetoarea, făcând verificarea zilnică a băii, lătrând la

fetele de lângă chiuvetă să termine cu machiajul și să meargă în clase; clopoțelul urmează să sune din clipă în clipă.

Înghit în sec de frustrare și trimit un alt mesaj:

Poți să îmi spui măcar ceva???

Clopoțelul sună; îmi vâr telefonul în buzunarul blugilor și trag apa, de formă. Trec rapid pe lângă doamna Brown și merg sus, în clasa mea. Cum intru în bancă, telefonul îmi vibrează.

Să nu crezi nimic din ce îți zice tatăl tău vitreg.

Am senzația că tot aerul a fost aspirat din sală. Din mine. Clopoțelul sună a doua oară, iar vocea doamnei Barnes se aude prin difuzoare, rugându-ne să ne ridicăm în picioare pentru jurământul de credință.

Nimic din ce îmi zice despre ce? răspund eu.

— Monica! strigă profesoara din clasă. Pune telefonul jos, ca să nu ți-l iau!

Îmi ascund telefonul sub poalele cămășii, cu degetele-mi tremurând în jurul lui. Când mă așez, arunc o privire asupra ecranului, la răspunsul format dintr-un singur cuvânt.

Nimic

Îmi verific telefonul oricând am un moment liber, dar mesajul meu – *Ce înseamnă tot?* – zace acolo, fără un răspuns. După ultima oră, telefonul îmi vibrează.

Îl scot repede, dar mesajul nu e de la cine mă așteptam; e de la Kelsey Butler. Spune că antrenamentul e anulat; fiul antrenoarei este bolnav.

Rachel ne trimite mesaj mie și Alexei ca să ne spună că trebuie să stea în plus pentru meditații la algebră, ceea ce înseamnă că sunt silită să iau autobuzul pentru prima dată în acest an. Nici măcar nu știu cu ce număr ar trebui să merg, iar în momentul în care îl aflu de la doamna Barnes și fug în parcare, autobuzul pleacă deja.

— La naiba!

Alerg înspre autobuz, făcând semne disperate din mâini.

— Hei! Așteaptă!

Mașina încetinește; ușa se deschide și intru rapid, ignorând privirea sictirită a șoferiței, care mă analizează. Nu așteaptă să mă așez și apasă accelerația. Mă năpustesc înainte, apucându-mă de scaunul de lângă mine.

Cineva stă la geam, dar locul de lângă e liber. Mă așez și îmi pun ghiozdanul la picioare. Privesc spre pasagera de lângă mine; Ginny Cordero, care se holbează pe geam, cu mâinile împreunate deasupra genții din poala ei.

Îi ating umărul. Când își întoarce capul, nu pare să fie surprinsă că mă vede, ceea ce mă face să cred că holbatul pe geam era doar soluția ei de a-mi evita privirea și de a spera că nu mă voi așeza lângă ea.

— Salut! zic eu.

— Bună!

Ginny dă din cap, uitându-se la ghiozdanul dintre picioarele mele.

— Ai nevoie de mai mult spațiu? Mă pot muta mai încolo...

— Nu, e în regulă.

— Super!

Ginny se uită în jos, la mâinile ei. Strângându-și degetele și mai tare. Pe încheietura degetului mijlociu de la mâna stângă are o cicatrice mică, asemănătoare cu un bob de orez.

Autobuzul trece peste un limitator de viteză și ne aruncă în față. În spate, doi tipi strigă pe geam; șoferița țipă la ei să se liniștească, că, dacă nu, trage pe dreapta.

— Ne prinde bine să avem o zi liberă, fără antrenament, îi spun lui Ginny, când nu mai suport liniștea ciudată dintre noi.

Revine parcă la viață puțin când menționez ceva legat de echipa de dans.

— Da, am avut noroc. Am uitat banii pentru costum.

Nu îi spun că „noroc" este un eufemism.

— Ești chiar bună. Cum de că nu ai încercat mai devreme?

— Am încercat, zice Ginny. Când eram „boboace". Dar nu am reușit.

Nici nu îmi amintesc ca Ginny să fi fost acolo.

— Făceai gimnastică, nu-i așa?

Ginny aprobă cu o mișcare din cap.

— Da.

— De ce te-ai oprit? întreb eu.

— Tatăl... Părinții mei s-au despărțit, iar mama nu-și mai putea permite. Călătoriile pe care le fac echipele sunt scumpe...

Obrajii lui Ginny se înroșesc, iar eu urăsc faptul că am făcut-o să se simtă datoare cu niște explicații.

— Oricum, zice ea, sunt în echipa de dans acum.

Are aceeași expresie ca atunci când m-a văzut părăsind biroul lui Brandon. Crede oare că sunt drăguță cu ea, ca o tactică de intimidare pentru a o face să tacă?

Înghit în sec.

— Ieri, în biroul antrenorului de cros... Nu a fost...

Vocea ei delicată mă întrerupe.

— Nu trebuie să-mi zici. Nu e treaba mea.

Știu că relația cu ea e diferită de cea cu prietenele mele și că nu e corect să le compar, dar, pentru prima dată, sunt mulțumită că nu sunt bătută la cap.

Șoferița autobuzului încetinește la stopul de la intersecția străzilor Lennox cu Wilson.

— Aici cobor eu, zice Ginny încet.

Mă mut ca să o las să iasă.

Îmi surprinde privirea când pleacă autobuzul. Ridică o mână și zâmbește.

Mașina mamei e pe alee. De două ori pe săptămână, pleacă de la muncă la amiază. O iau de-a lungul holului, oprindu-mă puțin în dreptul ușii deschise a biroului ei. Privește în partea cealaltă, prăvălită în scaun, învârtind un pix între degete. O voce de bărbat se aude prin difuzorul receptorului de pe birou.

— Nu cred că avem bugetul necesar pentru asta, îl întrerupe mama.

Trec tiptil de ușa ei și mă îndrept spre etaj. Odată ce am ajuns în camera mea, îmi pun ghiozdanul pe pat și mă afund în scaunul de birou, scoțându-mi telefonul din buzunar. Recitesc mesajele primite de la numărul necunoscut.

Să nu crezi nimic din ce îți zice tatăl tău vitreg.

Nimic din ce îmi zice despre ce?

Nimic

Nu știu ce înseamnă *nimic*, așa că stabilesc: primul lucru cu care ar trebui să încep sunt crimele. De când am găsit scrisorile în sertarul lui Tom, deja am descoperit un detaliu care contrazice povestea pe care am crezut-o în toți acești ani:

Jack Canning nu a îndreptat arma spre Tom.

Tot ce știu cu adevărat despre crime este ceea ce spun polițiștii că s-a întâmplat, iar eu nu am avut niciodată niciun motiv să mă îndoiesc de varianta lor.

Oamenii legii spun și că Jack Canning le-a ucis pe Susan și pe Juliana. Spun că era un obsedat sexual, că era obsedat de Susan, că a văzut că fetele erau singure și vulnerabile și că s-a năpustit asupra lor. Mai spun că pozele cu Susan, făcute fără știrea ei, sunt singurele lucruri care susțin această teorie.

Mă uit în gol la albul orbitor al paginii principale a navigatorului de pe laptopul meu. Bara de căutare e însoțită de mesajul: *Ce căutați?* Pare o batjocură.

Sunt mai mulți Jack Canning în lume, dar filtrez căutările ca să le includă doar pe cele din Sunnybrook, NY.

La începutul paginii sunt câteva linkuri către poze. Juliana Ruiz, cu părul prins în coadă în vârful capului și cu cercei argintii în urechi. Susan Berry, stând lângă ea, având un zâmbet puțin forțat. Părul ei, în mod normal, drept și blond, este ondulat, iar ea e dată cu un ruj roz sidefat. Scrie că poza a fost făcută în cadrul evenimentului „Săptămâna Spiritelor", marți, ziua dedicată călătoriilor în timp. Fiecărei clase i se atribuise un deceniu; fetele din clasa a X-a primiseră anii 1980.

Mă uit în continuare și simt un nod în gât. Mai multe poze cu Juliana și Susan. Doar una cu Jack Canning – una neclară, de pe permisul de conducere, cu o față care nu zâmbește. Părul lui e blond-închis, iar ochelarii îi acoperă jumătate din chip.

Nu mai sunt și alte poze cu Jack, cum ar fi din copilărie, în care să strângă în brațe cățelul familiei sau să poarte o medalie de la competiția de robotică din liceu. Niciuna dintre pozele obișnuite ale criminalilor, de felul celor pe care le prezintă presa de obicei, ca să zică: „Părea atât de normal".

Mă întorc la lista de căutări. Un titlu îmi sare în ochi: CÂND MOARTEA SOSEȘTE ÎN ORAȘ. E postat pe *The Crunch*, un site pe care umblam aiurea cu toții atunci când eram în bibliotecă, înainte să fie blocat de conducerea școlii. Să numești *The Crunch* „site de știri" e o exagerare. În mare parte sunt chestionare tâmpite și bârfe despre celebrități; cu greu poate fi numit jurnalism serios.

Dar, cu trei ani în urmă, cineva a hotărât să scrie despre moartea majoretelor din Sunnybrook.

Mă uit spre ușa mea, ca să mă asigur că e închisă. Ca și cum m-aș uita la filme pentru adulți sau ceva de genul ăsta. Îmi muşc degetul mare și deschid articolul. Descifrez figura lui Bethany Steiger și a lui Colleen Coughlin, și parcurg detaliile oribile despre accidentul de mașină. Scriitorul trebuie să fi vorbit cu cineva din Sunnybrook; istorisirea e bizar de precisă, inclusiv partea în care un paramedic a și vomitat acolo.

Prima mențiune a crimelor e cu câteva paragrafe mai jos. Începe cu noaptea dinaintea balului, descriind cât de încântate erau Juliana și Susan de festivitățile din ziua următoare.

Simt un gol în stomac. Detaliile crimelor parcă fac parte dintr-un roman de groază: ucigașul a acoperit cu un prosop de baie trupul gol al lui Susan. Sar peste restul descrierii acelei scene, nesigură dacă o să îi pot face față.

Pentru mulți oameni, a fost un caz deschis și apoi închis imediat, unul fără un circ mediatic care să acompanieze un proces lung și extenuant. Jack Canning a murit, luând cu el în mormânt motivele pentru care le-a ucis pe fete. Bătrâna doamnă Canning a fost mutată la un azil și a murit la scurt timp după aceasta.

Chiar și așa, mulți dintre cei care l-au cunoscut pe Jack Canning încă nu pot înțelege diferența uriașă dintre felul în

care îl percepeau, ca pe un uriaş blând, copilăros, şi bărbatul despre care poliţia zice că a ucis cu bestialitate două tinere. Unii se întreabă dacă nu cumva circumstanţele din jurul crimelor au creat o furtună perfectă pentru o investigaţie pripită. Oraşul încă încerca să îşi revină după sfârşitul tragic al lui Colleen Coughlin şi Bethany Steiger. Aproape toţi cei care lucrau pentru departamentul de poliţie din Sunnybrook aveau o legătură personală cu fetele. Purtau oare poliţiştii „ochelari de cal" din pricina relaţiei apropiate cu victimele?

A trecut aproape o oră de când am terminat de citit. La sfârşitul articolului se află o poză cu autoarea: Daphne Furman, blondă şi serioasă. Probabil undeva pe la treizeci de ani.

În biografia ei este şi un e-mail de contact. Îmi deschid *inbox*-ul şi încep să scriu.

Bună ziua, doamnă Furman! Sunt sora lui Jennifer Rayburn. Am citit articolul dumneavoastră, „Când moartea soseşte în oraş", şi am câteva întrebări.

Ezit un moment înainte să trimit mesajul. Stau prăvălită pe scaun, rozându-mi unghia de la degetul mic. Îmi închid laptopul, înghit două pastile de Motrin cu apă de la robinetul din baie şi mă bag în pat.

Când mă trezesc dimineaţă, observ că am primit un răspuns.

Bună, Monica! Spune-mi Daphne. Ce faci sâmbătă dimineaţă? Ar trebui să vorbim. Pot să vin la tine.

În mintea mea, împart aşteptarea agonizantă până sâmbătă. Douăzeci şi patru de ore; nouă ore la şcoală; un antrenament

cu echipa de dans; o stânjenitoare cină de vineri în familie, la Ristegio's, restaurantul italian din oraș; și o noapte cu un somn neliniștit. Toate aceste obstacole trebuie să treacă ca să pot vorbi cu Daphne Furman.

De când mi-a răspuns la e-mail, am căutat-o pe Google în mod obsesiv. Daphne a absolvit la Universitatea din Virginia acum opt ani, cu specializare în engleză și jurnalism. (De asemenea, a jucat lacrosse.) Până acum câțiva ani, scria exclusiv pentru ziarul local din propriul oraș, Westchester. „Când moartea sosește în oraș" a fost primul subiect publicat pe un site cunoscut.

La un moment dat, o amintire până atunci adormită mi se conturează în minte. Zvonuri de acum trei ani despre o reporteriță care hărțuia familiile fetelor decedate. Șoapte printre prietenii părinților mei cu privire la *acea reporteriță*. Oamenii o ziceau cu un ton care e folosit de obicei pentru violatorii de copii și pentru cei care lovesc animalele: *acea reporteriță*.

Daphne Furman trebuie să fie *acea reporteriță*. Și acum urmează să mă întâlnesc cu ea la o cafea ca să discutăm despre sora mea decedată.

Sâmbătă dimineață mă trezesc pe la șase și jumătate și nu e niciun nor pe cer. I-am zis lui Daphne că aș putea să mă văd cu ea pe la zece, la Starbucks-ul din Sunnybrook. Bicicleta mea e una din acelea de oraș, de modă veche, cu un cadru verde-mentă și cu roți de culoarea piersicii. Imediat ce mama și Petey pleacă la antrenamentul lui de fotbal, îmi pun telefonul și portofelul în coșul bicicletei și mă îndrept spre oraș.

Trec pe lângă chioșcul de pe strada principală și pe lângă panoul care îmi urează bun venit în Sunnybrook, scris cu litere aurii. Lângă, se află un ghid al orașului care se mândrește cu festivalul anual de meșteșuguri și cu miniberăria noastră premiată.

Frunzele trosnesc sub roțile bicicletei, iar o adiere de vânt îmi răvășește părul pe care l-am prins ca să nu îmi vină în față. O iau în josul aleii de lângă 2nd Street și îmi las bicicleta în suportul din fața oficiului poștal; nimeni nu folosește încuietori pe aici, pentru că nimeni nu fură niciodată.

În fiecare an, prăvăliile de pe strada principală încearcă să se întreacă între ele în cadrul unui concurs de sperietori de ciori. Lângă o cabină telefonică din fața unui spa de zi, o sperietoare poartă un halat de baie, iar pe ochi are felii de castravete de jucărie. Lângă Starbucks, o sperietoare hipster, într-o cămașă flanel, bea o cafea dintr-un pahar de hârtie.

O tipă blondă, cu părul prins într-o coadă împletită, este așezată la o masă de două persoane de lângă geam, cu un laptop deschis în față. Daphne arată mai tânără decât în poza de pe *The Crunch*. E îmbrăcată cu o jachetă Under Armour neagră, cu fermoarul închis până sub bărbie, și poartă cercei cu perle.

Își ridică privirea. Mă observă și mă salută.

— Monica?

Aprob cu o mișcare din cap. Consider că scaunul gol e pentru mine. O brioșă englezească neîncepută este așezată pe un șervețel, chiar lângă laptopul ei, pe care îl închide.

— Mulțumesc că ai venit! zice ea, ca și cum ea e cea care m-a căutat. Dorești ceva?

— Nu, mulțumesc!

Mă așez pe scaun, fixând cu privirea paharul ei cu apă. Ce fel de jurnalist merge la Starbucks și își comandă apă?!

Zâmbetul ei mă dezarmează.

— Presupun că vrei să vorbim despre povestea mea cu majorete și nu despre cea cu cele mai bune cinci filmulețe cu pisici care răstoarnă lucruri de pe masă.

Prind gluma. Îi răspund cu un zâmbet.

— Cum, Doamne iartă-mă, ai ghicit?

Daphne pare că se închide în ea. Bate cu degetul în capacul sticlei de apă.

— Am muncit șase luni la acel articol. Nici prin gând nu mi-a trecut că va stârni reacții atât de puternice.

— Ei bine, cred că e posibil ca oamenii să se fi simțit jigniți de niște lucruri pe care le-ai sugerat, spun eu. De exemplu, despre cum și-a făcut poliția investigația.

— Nu mi-am scris articolul în necunoștință de cauză, Monica. Orice informație de acolo... am obținut-o vorbind cu oamenii.

— Dar nu ai vorbit direct cu poliția.

Daphne își pune degetele pe laptop.

— Nu că n-aș fi încercat. Nu am intenționat să arunc vina asupra nimănui. Se voia a fi o descriere a fetelor și a orașului Sunnybrook. Apoi, la câteva zile după ce a fost publicat articolul, oamenii au început să trimită e-mailuri editorului meu, criticându-mă că am acuzat poliția.

Cumva, articolul cu pricina reușise să dea de înțeles că poliția nu a făcut o investigație amănunțită, că era imposibil ca oamenii legii să fie obiectivi atât timp cât le cunoșteau pe fete și le păsa de ele.

— „Ochelari de cal", zic eu. Cu asta i-ai acuzat pe polițiști.

— Nu i-am acuzat de nimic.

Daphne se apleacă ușor în față, rezemându-și antebrațele pe masă, și își coboară tonul vocii.

— Doar că sunt o mulțime de detalii din acea seară care nu se potrivesc.

Stomacul mi se face ghem.

— Ce fel de detalii?

— Nu era niciun semn de intrare prin efracție în casa familiei Berry. Dacă fetele erau așa speriate de Jack Canning, de ce ar fi deschis Juliana ușa? Avea vizor. Ar fi văzut că tipul era pe terasă.

— De unde știi că ușa avea vizor?

— Ți-am spus. Unii oameni chiar au dorit să stea de vorbă cu mine.

Îmi ciupesc zona moale dintre degetul mare și cel arătător. Să scap de greață, un truc pe care mama mi-l amintește mereu.

— Dar Jack Canning era, practic, un violator. Sau cel puțin trebuie să fi fost.

Pe fața lui Daphne apare un mic zâmbet condescendent.

— Știi ce a făcut?

— Nu.

— A fost prins cu iubita lui într-o mașină, de către tatăl ei, îmi povestește jurnalista. Jack avea douăzeci de ani, iar fata, doar șaptesprezece. Tatăl ei aproape că l-a omorât în bătaie.

Trei ani. Diferența dintre mine și Brandon e dublă.

Îmi ciupesc și mai puternic bucățica de piele dintre degete.

— Avea în dormitor poze cu Susan. Ea avea cincisprezece ani, iar el peste treizeci. E o situație diferită.

— Ai dreptate.

Daphne ia o gură de apă.

— Dar poliția nu a găsit haine pătate de sânge în casa lui. Juliana avea tăieturi pe tot corpul. Cu siguranță, ucigașul care i-ar fi făcut asta s-ar fi pătat.

— Dar ar fi avut suficient timp ca să scape de ele, comentez eu. Asta nu dovedește nimic.

— Adevărat și asta. Cum am zis, scopul meu nu a fost să dovedesc că nu el a făcut-o. Cel mai probabil, el a *făcut-o*. Dar detaliile sunt detalii, și nu toate susțin concluzia poliției.

Mă gândesc și la celelalte lucruri menționate din articolul „Când moartea sosește în oraș". Rânduri întregi de detalii și despre celelalte fete, spicuite din comentariile din partea rudelor și a prietenilor care doreau să stea de vorbă cu Daphne.

Elevii de la liceul din Sunnybrook își amintesc de Bethany Steiger ca fiind o fată petrecăreață, dar responsabilă; nu s-ar fi urcat niciodată beată la volan. Familia ei a negat cu vehemență zvonurile potrivit cărora Bethany scria mesaje în momentul accidentului.

Jennifer Rayburn era mereu cu zâmbetul pe buze. La începutul acelui an, dacă i-ai fi spus oricui o cunoștea că fata ar putea să-și ia viață, cu siguranță, te-ar fi crezut nebun.

Mi s-a uscat gura.

— Partea aceea din articol, despre cum nimeni nu ar fi crezut că sora mea s-ar putea sinucide… Cine ți-a zis asta?

Fața lui Daphne se destinde.

— Toată lumea care a vorbit cu mine. Jen era foarte iubită.

— Știu, zic eu, cu un nod în gât. Trebuie să plec.

Daphne cotrobăie prin geanta în care își tine laptopul. Scoate o carte de vizită cu e-mailul ei și cu un număr de telefon și mi-o întinde.

— Dacă ai nevoie de ceva, dă-mi un semn! Aș fi mai mult decât încântată să vorbim din nou.

Nu mă mai uit înapoi spre ea în momentul în care mă ridic și ies pe ușa laterală. Prea multe gânduri mi se învârtejesc în minte. Prea multe scenarii groaznice de luat în calcul.

Cel mai rău e acela potrivit căruia Jack Canning nu le-a ucis pe Juliana și Susan. E posibil ca Tom să fi ucis un om nevinovat, iar vinovatul încă ar putea umbla liber prin Sunnybrook.

Dar dacă nu Jack le-a omorât pe Susan și Juliana, de ce avea poze cu Susan în sertarul șifonierului?

Și dacă nu el le-a omorât pe fete, de ce ultimele lui cuvinte au fost *Îmi pare rău*?

Capitolul șase

I-am promis lui Rachel că voi merge acasă la ea să o ajut cu repetițiile pentru dans. Nimeni nu vrea să o spună, dar știm că, dacă Rachel nu poate face pirueta triplă până luni după-amiază, antrenoarea s-ar putea să o excludă din antrenamentele pentru competiție.

Pivnița familiei Steiger nu e precum cea a oamenilor normali. Alexa, Rach și cu mine am petrecut multe nopți pe aici, lenevind în cada cu jacuzzi, în costume de baie, și sorbind din daiquiri-urile nealcoolice cu căpșuni pe care le făceam la bar. Acum câțiva ani, tatăl lui Rach a instalat o sală de sport cu echipament mai scump decât la Planet Fitness, unde merg mama și Tom. Împreună cu Rachel, am tras banda de alergat mai lângă colț, ca să avem loc de dansat.

Telefonul meu e conectat la difuzor prin Bluetooth. Dau muzica la minutul 1.20, aproape de momentul în care trebuie să facă pirueta. O anticipează mult prea mult, încercând să supracompenseze cu viteză, când, de fapt, soluția e să țină drept piciorul pe care se rotește.

Rachel termină repetiția, iar eu nu-mi dau seama că muzica s-a oprit decât în momentul în care ea se apropie de mine, lângă difuzor. Își șterge fruntea transpirată cu dosul palmei.

— A fost mai bine?

Sincer, nici măcar nu fusesem atentă în acel moment.

— Te apropii, spun eu, iar Rachel pare mulțumită.

— Am mare nevoie de o pauză, zice ea, încercând să-și rărească fața făcându-și vânt cu mâinile.

Apuc telefonul și închid *player*-ul audio. Inima începe să-mi bată cu putere când văd că am primit un mesaj de la ultima persoană cu care a vorbit sora mea.

Te-ai mai gândit la ce am zis?

Arunc o privire spre ușa deschisă; în cealaltă cameră – „bârlogul" tatălui ei –, Rachel deschide TV-ul. Eu scriu: *La care parte?*

— Mon! Ce faci acolo?

Țin ochii în telefon în timp ce intru în camera cealaltă, unde Rachel e deja pe canapeaua de piele. Stă întinsă pe spate, cu mâinile împreunate peste abdomen, care i se ridică și coboară în ritmul respirației sacadate.

— Vrei pizza? întreabă ea.

— Credeam că faci detoxifiere.

— La naiba cu asta!

Rachel își înclină capul ca să mă privească.

— Încă ești bolnavă? Ești puțin palidă.

Telefonul îmi vibrează în mână.

— Trebuie să merg la baie, zic eu. Mă întorc imediat.

Odată ce intru în baia din pivniță, ventilatorul pornește, iar eu mă așez pe marginea căzii cu jacuzzi și deschid ultimul mesaj.

Partea ciudată în care tatăl tău vitreg păstrează telefonul surorii tale în biroul lui.

Simt că trebuie să mă descarc puțin.

Și de ce ar trebui să te cred? Nici măcar nu știu cine ești.

Am fost prieten cu sora ta.

Și atunci de ce nici măcar nu avea numele tău trecut în telefon?

Persoana misterioasă scrie; elipsa dispare, ca și cum și-ar fi șters răspunsul. Probabil că am atins un punct sensibil. Un ciocănit la ușă mă face să tresar.

— Monica? Te simți bine?

— Da. Vin!

Trag apa și mă spăl pe mâini doar de formă, lăsându-mi telefonul pe marginea chiuvetei. În timp ce mă usuc pe mâini, un mesaj luminează ecranul.

Pot să demonstrez.

Cum?

Vei vedea.

Înainte să mă ducă acasă cu mașina, Rachel și cu mine împărțim o pizza vegetariană și ne uităm la o comedie deloc amuzantă de pe HBO. Când oprește pe aleea mea, telefonul îmi vibrează.

Verifică înăuntrul casei neterminate de vizavi.

Stau atât de dreaptă în mașină, încât îmi ating capul de plafonul ei.

Rachel oprește.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Mă întorc ca să privesc peste stradă; aleea până la casa neterminată e încă goală, lemnele de pe ambele părți sunt tot acolo.

— Cred c-am văzut o căprioară.

Mă prind de marginea capotei și cobor din mașină.

— Mulțumesc că m-ai adus!

— Cu plăcere! Ne vedem luni!

Mă uit la Rachel cum pleacă și mă mănâncă să traversez strada către casa neterminată. Dar nu sunt așa de proastă; iau în considerare faptul că este o posibilitate ca aceasta să fie o capcană și că oricine îmi scrie s-ar putea să fie un psihopat.

Un psihopat care știe cu siguranță unde ne-am mutat.

Când mă uit în sus, observ mișcare prin geamul de la bucătărie. Probabil mama, pregătind cina. Cu un ochi pe alee, așteptând să mă întorc. Deși de obicei nu mă freacă la cap, ar avea ceva întrebări de pus dacă m-ar vedea năpustindu-mă spre casa de peste stradă.

Ușa din față o ținem încuiată tot timpul, iar eu nu am cheia la mine. Scriu codul de la intrare în garaj și intru pe ușa din interior, care duce la bucătărie. Mama e lângă aragaz, folosind o spatulă ca să fărâme bucata de carne roșie ce sfârâie în tigaie. Pe tăbliță de pe frigider scrie că în seara asta avem curcan cu chili.

Nu se întoarce spre mine.

— Ai întârziat.

— Nu e nici măcar cinci.

Mama strigă înspre sufragerie.

— Petey, ce faci acolo?

Petey răspunde că cineva tocmai i-a ars satul din temelii, iar mama țipă înapoi să lase jocul, să se schimbe de echipamentul de fotbal și să citească câteva capitole din *Where the Red Fern Grows*[1] înainte de cină. Vreau să-i zic să nu-și mai piardă timpul cu cititul, că, până la urmă, câinii mor și totul e aiurea.

Când mama se întoarce cu spatele, traversez bucătăria până la chiuvetă și privesc pe fereastră. Casa e încă acolo și nu pare amenințătoare.

— La ce te uiți? se aude vocea mamei în spatele meu.

— La nimic. Am timp să îl plimb puțin pe Mango înainte să mâncăm?

Sprâncenele mamei se unesc între ele.

— De ce trebuie să îl plimbi exact acum?

— Pentru că a luat în greutate și nu vreau să moară.

Clipește și clatină din cap.

— Să fii înapoi în cincisprezece minute!

Înșfac lesa din suportul de chei și strig după câine:

— Plimbare? Vrei să mergi la o plimbare?

Mango se năpustește dintr-odată în bucătărie, stând apoi ascultător la picioarele mele. Prind cârligul lesei de zgardă și ieșim pe ușa din față. În secunda în care pășim afară, țâșnește înainte, alergându-mă după el de-a lungul aleii, cu coada sărindu-i în sus și-n jos, ca și cum nu i-ar veni să creadă.

Cotește la dreapta, dar eu smucesc lesa.

— Nu! Pe aici!

N-o fi câinele ăsta cel mai deștept sau cel mai rapid, dar are un auz impecabil și poate lătra ca isterizat. Dacă e cineva care pândește din casă, Mango o să audă și o să devină agresiv.

---

[1] Roman pentru copii scris de Wilson Rawls (1913–1984) și publicat în 1961, despre un băiat care cumpără și dresează doi câini de vânătoare (n. tr.).

Frunzele de pe gazon îmi trosnesc sub picioare. O dată la două săptămâni, proprietarii vin și tund iarba doar ca să-i închidă gura mamei. Intru pe alee și o iau înainte. Mango trebuie să facă câteva sute de pași până la casă, dar devine leneș pe la jumătatea distanței. În momentul în care ajungem la ușa din față, rămâne în urmă, opunându-se fiecărei smucituri a lesei.

Fațada casei e terminată, dar încă nu există ușă la garaj. Mi se zburlește părul de pe mâini. Oricine poate intra. Înghit și pășesc în garaj, care se aseamănă cu cel al casei noastre.

Un strat subțire de rumeguș acoperă podeaua bucătăriei și niciun dulap nu are uși. Un candelabru fără becuri atârnă din tavanul sufrageriei, cu firele electrice încă expuse.

Observ urme de pași în rumeguș.

Îmi îndrept spatele, încet. O iau după pașii ce ies din bucătărie și duc în camera de zi. Urmele se opresc în fața unei ferestre mari, cu vedere la stradă. Un chiștoc de țigară zace la câțiva centimetri de pantoful meu.

Fereastra oferă o vedere aproape perfectă a casei mele, ceea ce îmi face stomacul ghem.

Unde?

La fereastră.

Mă apropii de fereastră.

Pe pervaz se află un plic. Aproape că nu vreau să-l ating. De cât timp vine aici persoana căreia i-am scris? Oare ne-a urmărit? Acum două ore, persoana respectivă mi-a scris că poate demonstra că era apropiată de Jen. Cumva a ajuns aici după ce mi-a scris acel mesaj și înainte ca eu să ajung acasă de la

Rachel, fără ca mama să observe o mașină oprită în fața casei și să devină suspicioasă.

Meciul de fotbal al lui Petey. El și mama nu ar fi putut ajunge acasă decât după ora șaisprezece. Timp berechet pentru ca acea persoană misterioasă să vină aici, să lase plicul și să plece fără a fi văzută.

O bucată de hârtie împăturită în jumătate. Înghit în sec și o iau.

La începutul paginii se află o propoziție scrisă într-o caligrafie îngrijită.

Nu mă simt bine.

Dedesubtul ei, cu o cariocă neagră, e notat cu litere de tipar:

VREI SĂ DISCUTĂM DESPRE ASTA?

Da.

Îmi acopăr gura. Urmăresc cu vârful degetului scrisul de mână al surorii mele.

Nu vreau să merg acasă, dar nici nu mai pot sta în casa asta înfiorătoare. Ies pe unde am intrat, târându-l pe Mango către zona împădurită din spatele casei.

Când ajung înapoi acasă, îi spun mamei că am mâncat acasă la Rachel, că nu mi-e foame și că voi ciuguli ceva mai târziu. Scoate un sunet care mă anunță că înțelege și se întoarce la discuția cu Petey, căruia îi explică de zor că nu se poate duce în vizită la prietenul său, TJ Blake, pentru că, deși mâine nu se fac ore, părinții lui tot trebuie să meargă la muncă.

Mă așez la birou și scot plicul din buzunarul hanoracului.

Nu mă simt bine.

Mă gândesc la jurnalul mov și blănos, cu un lacăt micuț, pe care l-am ținut sub pat până în gimnaziu. La lucrurile pe care le-am mâzgălit pe acele pagini într-o criză de nervi. Jen *e atâââââât de rea uneori! Mama o place pe ea MULT mai mult. Toată lumea crede că ea e perfectă, și e atât de enervant!*

De ce nu se simțea bine?

Era Jen tipul de persoană care ținea un jurnal? Nu știu.

Dacă Jen avea un jurnal, mama ar fi ajuns prima la el.

Nu! Mama nici nu s-a atins de lucrurile ei după ce a murit.

Dormitorul surorii mele a stat închis aproape un an, până când a zis mama că o să angajeze pe cineva să împacheteze toate lucrurile lui Jen și să scape de ele. I-am zis că o urăsc. S-a închis în camera ei, iar Tom a plecat de acasă și s-a întors o oră mai târziu, cu o mulțime de lădițe de la Walmart, în care a împachetat tot de unul singur.

Lucrurile lui Jen sunt în pivniță acum, loc în care nu aș avea niciun motiv să mă aflu. În jurul orei 22, după ce se opresc hohotele de râs ale lui Tom provocate de serialele de comedie difuzate seara, îl aștept să urce la etaj.

În momentul în care aud că se închide ușa de la dormitorul lui, mă dau jos din pat și mă furișez pe hol, spre parter, apoi o pornesc direct pe scările pivniței de la intrarea în garaj.

Sistemul de încălzire scoate zgomote precum niște unghii care lovesc o conservă. Pipăi peretele ca să găsesc întrerupătorul. Becul fluorescent de deasupra se trezește la viață. Cobor în pivniță.

Lăzile cu lucrurile din vechea noastră casă sunt stivuite în colț, chiar lângă boiler. Mă urc pe cutia în care se află bradul artificial pentru Crăciun ca să ajung la ele.

Sunt trei lăzi pe lateralele cărora cineva a scris cu carioca *JENNIFER*. Inspir, iar aerul umed din subsol îmi umple nările. Dau jos capacul lăzii care se află cel mai aproape de mine.

O cutie de carton pentru tricouri e la suprafață. Îi ridic capacul, dând încetișor deoparte hârtia subțire. O rochie albă de mătase și o bonetă. Lucrușoarele ei de la botez.

Pun înapoi capacul și trec la următoarea cutie. Scormonesc printre proiecte de artă, lucrări de control cu note pe ele, programe ale ceremoniilor de admitere în Societatea de Onoare și ale unor concerte simfonice. Mai găsesc și geanta ei pentru flaut.

Scot un caiet cu o copertă parcă marmorată pe care scrie *Engleză 10A, domnul Ward*. Engleză, clasa a X-A pentru avansați. Îl răsfoiesc, citind scrisul ei haotic, cu câte un citat în partea de sus a fiecărei pagini. *Peste cinci ani, mă văd... Scrieți un paragraf prin care să convingeți un prieten să nu consume droguri... Ce personaj dintr-o carte ați vrea să întâlniți și de ce?*

Un exemplar din *La răscruce de vânturi*. Îmi amintesc că citeam asta anul trecut, la ora domnului Ward, iar stomacul mi se face ghem. Jen o citea când a murit, iar lui Tom nu i-a trecut prin cap să o returneze școlii când a găsit-o printre lucruri.

Răsfoiesc cartea. Citise câteva pagini din capitolul al paisprezecelea, locul fiind marcat de o bucată de hârtie împăturită. Câteva fraze scrise cu verde se văd pe partea cealaltă.

O despăturesc.

TE PRIVESC CUM ÎȚI ROZI CAPACUL PIXULUI ATUNCI CÂND TE GÂNDEȘTI LA CEVA.

TE PRIVESC PE HOL, RÂZÂND, OCHII TĂI SIMȚINDU-LE LIPSA ALOR MEI.

ÎMI DORESC SĂ ȘTIU LA CE TE GÂNDEAI.

ÎMI DORESC SĂ FI AUZIT ȘI EU GLUMA.

Mi se zburlește părul de pe ceafă în timp ce parcurg și restul. În mare parte e la fel. O poezie dementă. O manifestare a unui hărțuitor, având același scris de mână precum bilețelul de pe biroul meu.

Dimineață, aștept până când aud ușile dulapurilor din bucătărie trântindu-se înainte să cobor. Tom mănâncă cereale, având privirea ațintită la *Daily News*.

— Cred c-ar trebui să punem camere de securitate, spun eu.

— O, da?

Tom nu își ridică privirea din castronul lui cu Cheerios.

— De ce?

— Casa asta e prea mare. Nu mă simt în siguranță când sunt singură aici.

Mama trântește ușa frigiderului.

— Rar ești singură acasă.

Tom și cu mine o urmărim cu privirea în timp ce iese din bucătărie. Câteva momente mai târziu, o auzim strigând după Petey să coboare și să vină la masă, că altfel îi confiscă iPad-ul.

Când tropăitul mamei pe scări nu prea se mai aude, Tom își lasă jos bolul și se uită în ochii mei.

— E vorba despre Juliana și Susan?

Mă încordez toată. Nu l-am auzit pronunțându-le numele de ani de zile.

— Poate.

— Nu știam că asta încă te mai sperie.

O amintire cu mine, acum cinci ani, după crime, ghemuită la picioarele patului mamei și al lui Tom, precum un câine. Prea speriată ca să mai dorm în dormitorul meu.

— Bineînțeles că încă mă sperie. Pur și simplu nu pot să uit că s-a întâmplat.

— Nici nu am zis că trebuie. Doar că nu ai pomenit de fete de foarte mult timp, asta-i tot. De ce te gândești la asta tocmai acum?

Nu știu dacă îmi imaginez tonul bănuitor din vocea lui.

— Se împlinesc cinci ani în curând.

— Mon, zice Tom. Nimic de genul ăsta nu se va mai întâmpla vreodată.

— Nu poți spune asta cu siguranță.

— Nu pot spune cu siguranță nici că mâine nu ne va lovi o tornadă. Dar e puțin probabil să se întâmple.

Mă întreb cum naiba crede el că asta mă va face să mă simt mai bine.

— O să caut niște camere.

Tom se ridică și mă strânge puțin de umăr.

— Încearcă să te bucuri de ziua asta! E frumos afară! Poate că iei și porcul ăla de câine la o plimbare.

Auzind cuvântul cu P, Mango dă buzna în bucătărie. Tom se duce în camera de zi și îi spune lui Petey c-ar face bine să lase iPad-ul jos și să mănânce, înainte ca mama să iasă de la duș.

Stau în capătul blatului din bucătărie. Fratele meu abia se târâie, cu ochii lipiți de *Clan Wars*, în momentul în care se așază pe scaunul de lângă mine, în dreptul căruia mama a lăsat un bol gol lângă cutia de cereale Cocoa Puffs.

Când crănțănitul lui Petey devine insuportabil, mă ridic. Trebuie să mă gândesc; până mâine-dimineață, când voi putea să vorbesc cu domnul Ward, nu pot face nimic pentru a afla cine i-a scris lui Jen poezia aia.

Gândurile mele se îndreaptă spre casa de vizavi. Persoana respectivă a zis că nu o cunosc, dar că știe unde locuim. Crede, de asemenea, că Tom e un mincinos. Deci, există o posibilitate ca autorul scrisorii să îl cunoască pe Tom – și îl știe destul de bine, dacă are noua noastră adresă.

E aproape la fel de tulburător precum ideea că vreun ciudat ne urmărește.

Chiștocul de țigară de lângă fereastră. E posibil să mai fi lăsat și altceva în urmă.

Mango e încă întins pe podeaua din bucătărie precum o broască, coada lui mișcându-se încolo și încoace. Iau lesa din cuierul de pe perete.

— Spune-i mamei c-am ieșit să plimb câinele, îi spun fratelui meu în timp ce îl scot pe Mango pe ușă.

Mă opresc brusc când ajungem în stradă.

O dubă e parcată pe aleea casei. Lângă ea, un bărbat stă rezemat de un SUV negru, strălucitor, și vorbește cu șoferul dubei. Mango începe să latre; bărbatul se uită la mine.

Nu am mai văzut pe nimeni lângă acea casă de când ne-am mutat aici; nu poate fi o coincidență faptul că proprietarii sau constructorii, sau agenții imobiliari – sau oricine naiba sunt tipii ăștia – s-au întors exact în ziua următoare după ce le-am încălcat proprietatea.

Oare m-a văzut cineva?

Îmi plec capul, întrerupând contactul vizual cu tipul respectiv, și o iau la dreapta. Continui să merg până când casele cele noi dispar, iar în locul lor apar locuințe mai puțin ostentative.

În fața unei căsuțe cu etaj, cu fațada îngălbenită și scorojită, Ginny Cordero grădinărește. Singură – nu ajută pe nimeni, așa cum obișnuiam eu să o ajut pe mama la plivit iarba în curtea din fața vechii noastre case. Ginny e aplecată și trage energic de niște tulpini uscate din pământ, ca și cum toată grădina îi aparține.

— Bună! o salut eu.

Ginny se întoarce. Face ușor din mână, cu o expresie derutată. În cealaltă mână ține o stropitoare din care curge apă.

Ginny vine spre mine la capătul aleii. Se uită la Mango, dar nu se apleacă ca să-l mângâie, așa cum fac majoritatea oamenilor.

— Cum îl cheamă?

— Mango.

Apoi, un moment de tăcere incomodă. În cele din urmă, zic:

— Sora mea l-a numit așa.

Ginny e tăcută. Dar privirea ei nu sugerează c-am făcut-o să se simtă aiurea; e mai degrabă supărată.

— Era chiar drăguță. Sora ta.

Ezit.

— Vrei să facem o plimbare?

— Sigur.

Lasă stropitoarea pe terasa din față. O pisică alb cu negru apare în geamul ușii. Când observă câinele, i se ridică coada. Mango scoate un mârâit, iar pisica fuge înapoi.

— Scuze! zic eu.

— E în regulă.

Ginny mi se alătură și pornim de-a lungul aleii.

— E foarte cald afară.

— Așa e.

Nu știu dacă pot face asta: să port conversații de complezență despre vreme. Nici măcar nu știu de ce am venit aici.

— Știi, Jen mergea la aceeași sală cu mine, zice Ginny. Acum mult timp.

Mango se oprește. Adulmecă în locul unde se termină gazonul și începe strada, la câteva case mai încolo de cea a lui Ginny. Începe să dea târcoale; dacă nu era Ginny aici, l-aș fi smucit ca să meargă în continuare. Dar nu vreau ca Jen să iasă din discuție, să se piardă în neantul cimitirului de conversații risipite.

— Îmi amintesc de tine de la sală, zic eu.

— Sora ta era bună la suflet. Nu sunt foarte mulți oameni așa.

Tonul vocii ei scade în intensitate, iar pe mine mă cople-șește o amintire din clasa a noua, stând în spatele clasei, la ora de geologie. Fetele de lângă mine chicoteau ori de câte ori profesoara noastră rostea numele întreg al lui Ginny atunci când făcea prezența. *Virgin*-ia, ziceau ele, cu accentul pe *vir-gin* – uitați-vă la umerii ei lați și la pieptul drept. Probabil că încă nici nu i-a venit ciclul.

Iar eu nu i-am luat apărarea din simplul motiv că nu era pro-blema mea. Nu am zis nimic când Kelsey Gabriel, care făcea cursul a doua oară, a poreclit-o pe Ginny *Brațe de Bărbat*.

Ginny se uită la mine și continuă să povestească.

— Sora ta merita mai mult. Toate fetele meritau mai mult.

— Știi casa aceea de vizavi de mine? întreb eu.

— Cea în construcție?

Aprob cu o mișcare din cap.

— Ai văzut ceva ciudat? Pe cineva care nu locuiește în zonă, dar care își face de lucru în jurul casei?

— Nu, nu cred.

Fruntea lui Ginny se încrețește.

— De ce?

Același instinct care m-a silit să o întreb despre casă îmi zice acum să nu îi spun că am găsit ceva ciudat acolo. Dacă o fac, ar trebui, mai întâi de toate, să-i explic ce căutam acolo. Măcar m-ar crede dacă i-aș spune?

— Așa, fără un motiv anume, zic eu. Ar trebui să merg acasă. Mulțumesc că te-ai plimbat cu mine!

Ginny dă din cap. Cum mă întorc, îmi rostește numele. Ridică o mână.

— Ne vedem mâine la antrenament!

Capitolul șapte

În prima săptămână de școală din toamna anului trecut, domnul Ward m-a mutat în partea cealaltă a clasei, departe de Rachel, pentru că nu ne puteam opri din vorbit. A trebuit să ne scriem mesaje, iar domnul Ward și-a petrecut restul anului holbându-se la telefoanele noastre ascunse sub bănci și oftând ca și cum își punea sub semnul întrebării fiecare alegere făcută în viață.

Eram cam nașpa pe atunci.

Oricum, domnul Ward nu pare prea încântat să mă vadă stând în pragul ușii, luni după-amiază, după ultima oră. Vâră un teanc de hârtii în servietă și se uită la mine.

— O cauți pe doamna Axelrod? Ora trecută a predat la următorul etaj.

— De fapt, voiam să vorbesc cu dumneavoastră. Aveți cumva un minut?

— Sigur, sigur. Intră!

Domnul Ward își slăbește modul cravatei și deschide geamul din spatele biroului său.

Intru în sală, inexplicabil de emoționată. Domnul Ward se așază la una dintre primele bănci și trage un scaun chiar în fața lui. Îmi face semn să iau loc. În timp ce îmi pun rucsacul pe bancă și mă așez, observ pe cravata lui o pată întărită de mușchi.

— Deci, despre ce-i vorba?

Domnul Ward își încrucișează picioarele la nivelul gleznelor.

— Sora mea a fost în clasa dumneavoastră atunci când era într-a X-a, nu-i așa?

Domnul Ward clipește ca și cum nu își dă seama dacă îl întreb sau dacă îi spun.

— Da, a fost. O scriitoare talentată chiar.

— O să sune cam ciudat ce o să vă întreb.

Îmi relaxez mâna care ține poezia găsită în cartea surorii mele, *La răscruce de vânturi*. Am strâns-o atât de tare, încât sunt îngrijorată că sudoarea din palme va înmuia cerneala.

— Caut pe cineva. Cred c-a fost în clasa dumneavoastră în aceeași perioadă cu sora mea.

— Bine. Cine este acest cineva?

— Nu știu, zic eu. Dar sunt nouăzeci și nouă la sută sigură că e un băiat.

Fruntea domnului Ward se încrețește.

— Poți să îmi mai spui și alte detalii despre el?

Mă gândesc la mesajele argumentative și la refuzul acelei persoane de a-mi spune cine e.

— Era probabil un nemernic.

Domnul Ward se lasă pe spate în scaunul lui, împreunându-și mâinile după cap.

— De ce crezi c-a fost în clasa mea?

— Am găsit în exemplarul surorii mele din *La răscruce de vânturi* o poezie pe care a scris-o, răspund eu.

— Deci, un băiat de clasa a X-a, care scrie poezii fetelor. Asta îi descrie pe aproximativ jumătate dintre băieții care sunt înscriși la cursurile mele.

Probabil că mi-a căzut fața, deoarece domnul Ward se dă mai în spate cu tot cu scaun și zice:

— Lasă-mă să caut lista cu vechea mea clasă!

În timp ce domnul Ward se mută la computerul lui, bat darabana cu degetele pe genunchi. Se aud câteva strigăte de pe hol, iar un tip cu o șapcă de baseball se oprește scurt în pragul ușii în momentul în care mă vede.

— Se mai ține aici întrunirea legată de ziar?

— Da, la ora trei, îi răspunde domnul Ward. Întoarce-te mai târziu!

Se retrage și închide ușa în urma lui, înăbușind astfel gălăgia de pe hol. La computer, domnul Ward, cu ochii în ecran, lovește mouse-ul cu degetele.

— Se mișcă cam greu, murmură el.

Nu știu încotro să privesc, așa că încep să studiez Teatrul Globe de deasupra bibliotecii din colț, care e realizat din bețe de înghețată.

— Am găsit-o, zice domnul Ward. O aveam pe Jen la engleză, la a cincea oră.

Murmură ceva doar pentru el în timp ce cercetează ecranul.

— Oh!

Mă ridic în picioare.

— Ce e?

— Ethan McCready era în clasă cu Jen.

Domnul Ward se încruntă.

Ethan McCready. Îmi tot repet numele în gând, cu speranța de a-l asocia unei fețe cunoscute. Nimic. Mă uit în jos la bucata de hârtie din mâinile mele. Marginile i s-au înmuiat de la atâta împăturit și despăturit.

Mă apropii de domnul Ward și-i întind poezia.

— Asta e ceea ce-am găsit.

O ia și o analizează. Apoi, o așază pe biroul lui, cu ochii încă la ea.

— Uau, Ethan McCready! Acum, că mă gândesc la asta, stătea chiar în spatele lui Jen.

— Era cunoscut ca hărțuind fetele?

— Nu, din câte știu, zice profesorul în timp ce își scarpină bărbia. Era unul dintre copiii aceia care fac pe oricine să se simtă inconfortabil. Puțin singuratic, mereu îmbrăcat în negru și întotdeauna trebuia să-i zic să-și scoată căștile din urechi.

Domnul Ward nu trebuie să mai detalieze. În orice clasă există un astfel de copil.

— Sora mea s-a plâns vreodată de el?

Domnul Ward aproape că pare supărat.

— Nu... Dar, din ce am văzut eu, Jen se comporta frumos cu puștii de felul ăsta.

Nodul din gât mi se mărește. Bineînțeles că sora mea s-a comportat frumos cu Ethan McCready. Uneori se comporta așa și cu cei care nu meritau asta.

Nici măcar n-a fost în stare să-i arunce poezia.

— Știți cumva ce s-a întâmplat cu Ethan? întreb eu. După ce a absolvit liceul?

— Nu a absolvit. A fost exmatriculat în toamna aceea.

— De ce? Ce a făcut?

În afara sălii de clasă, niște voci se aud din ce în ce mai tare. O bufnitură în ușă. Copiii gălăgioși care se ocupă de ziarul școlii. Le întârzii întrunirea.

— Nu știu. Mereu am fost de părere că i s-a dat prea multă importanță întregii întâmplări, zice domnul Ward. Dar o fată l-a văzut scriind câteva nume în caietul lui și s-a dus la domnul director Heinz.

— Numele cui?

Domnul Ward ezită.

— Numele tuturor majoretelor.

— Un fel de listă cu victime?

Stomacul mi se întoarce pe dos.

— Asta e ceea ce a crezut administrația, cel puțin.

Domnul Ward privește spre ușă.

— Nu știu, Ethan nu mi-a dat niciodată de înțeles că ar fi violent. Dar nu-i învinovățesc pe cei din conducere pentru faptul că n-au vrut să-și asume riscuri.

Se ridică. E semn că trebuie să plec. Mă conduce spre ușă.

— Știi, mai poți sta pentru întâlnirea legată de ziar. Nu am adunat suficienți redactori anul acesta.

— Am un program cam încărcat. Dar mulțumesc!

Domnul Ward nu se uită la mine în momentul în care deschide ușa. Băiatul care se sprijină de ea se prăvălește înăuntru și se face de râs în fața celorlalți puști adunați acolo.

— Un an cu adevărat trist, zice domnul Ward.

Mai sunt treizeci de minute înainte ca antrenamentul să înceapă. O iau în sus pe scări, evitând mesajele Alexei și ale lui Rach în care mă întreabă dacă vreau să vin la Starbucks. O să le spun mai târziu că a trebuit să merg la meditație la chimie.

Afișul de pe ușa bibliotecii mă demoralizează. ÎNCHIS PENTRU RENOVARE. Mi-o amintesc vag pe doamna Barnes, ciripind dimineața cum că am primit fonduri pentru un nou punct de „învățare inteligentă".

Pândesc prin geamul de sticlă al ușii. Luminile sunt aprinse, iar bibliotecara se află înăuntru, cu mâinile încrucișate, prinsă într-o conversație cu o profesoară care stă cu spatele la mine.

Părul ei sârmos și cu șuvițe cărunte este prins cu un elastic. Există o singură persoană în școală – și probabil în tot Sunnybrook-ul – care poartă elastice de păr absolut în fiecare zi.

Mă dau în spate, pregătită să mă car de acolo, dar bibliotecara mă observă peste umărul doamnei Coughlin. Se încruntă și se îndreaptă spre mine, iar eu sunt prinsă în capcană. Doamna Coughlin se întoarce și mijește ochii când mă observă.

Bibliotecara deschide ușa.

— E închis, dragă.

— Știu, zic eu. Dar am nevoie de ceva.

— Ce anume?

— Un album vechi.

— Caută la doamna Goldberg!

Ușa mi se închide în față.

Oftez. Doamna Goldberg este profesoară de design grafic și consiliera albumului anual. Laboratorul ei se află jos, în aceeași aripă cu camera obscură pentru fotografii, atelierul de pictură și cel de sculptură.

Ușa laboratorului e deschisă. Vâr capul înăuntru – e straniu de liniștit. Câțiva copii, toți cu ochii în ecranele computerelor, lucrează în liniște. Nu o văd pe doamna Goldberg.

Cineva din spatele încăperii îmi rostește numele în șoaptă. Ginny Cordero mă privește de la computerul ei și mă salută.

— Salut! Doamna Goldberg e pe aici? întreb eu dintr-o singură suflare.

Nu vreau ca Ginny să aibă impresia că o urmăresc sau ceva de genul.

— S-a dus la xerox acum câteva minute, zice Ginny. Nu știam c-ai ales ora de design grafic.

— Nici n-am făcut-o. Am nevoie de un album vechi. Bibliotecara mi-a zis că doamna Goldberg l-ar putea avea biroul ei.

— Da, le are pe toate. Pot să îl iau eu pentru tine. Fac parte din echipa care se ocupă de album, așa că mă lasă să intru în biroul ei. De care ai nevoie?

— De cel de acum cinci ani.

Fac o pauză. Nu sunt sigură dacă cineva care a fost exmatriculat înainte ca anuarul să fie tipărit mai figurează la secțiunea Portrete.

— Poate și pe cel de acum șase ani.

Ginny aprobă cu o mișcare din cap și se duce în încăperea din spate. Pe ușa laboratorului doamnei Goldberg este lipit un poster gigant cu o galaxie. Îl analizez mai pe îndelete; o mulțime de fețe se ițesc dintre stele. VĂ IUBIM, DOAMNĂ G!!! – GRUPA A CINCEA DE DESIGN GRAFIC DIN CLASA A DOUĂSPREZECEA.

Ginny se întoarce, ținând în mâini două anuare.

— Acestea sunt exemplarele ei, așa că va trebui să stai cu ele aici, dacă e în regulă.

— Bineînțeles! Mulțumesc!

Iau albumele de la Ginny și mă așez la computerul liber de lângă ea. Se întoarce la treaba ei, care constă în designul albumului, dar îi surprind privirea îndreptată spre mine în timp ce răsfoiesc paginile primului volum.

Ethan McCready nu apare în anuarul din anul în care a murit sora mea. Pun albumul deoparte și-l deschid pe cel din anul anterior, căutând portretele bobocilor. Urmăresc cu degetul ultimele nume de pe coloana laterală. *Mackie, Maroney, Maldonado, McCready.*

Număr patru poze și mă opresc asupra uneia cu un băiat cu părul blond-închis care îi cade în ochi. Stă cocoșat și poartă un tricou cu Nine Inch Nails. Ochii îi sunt atât de întunecați, încât par negri.

Când îmi ridic privirea din pagini, Ginny se uită la mine cu o expresie curioasă.

Înghit în sec și i-l arăt pe Ethan.

— L-ai mai văzut până acum pe tipul ăsta?

Ginny cercetează fotografia.

— Îl cunosc.

— Serios?

— Adică știu cine e, zice Ginny. Mama mea a fost asistenta la domiciliu a mamei lui când aceasta era foarte bolnavă. Am fost la priveghi la ea cu mama. Puștiul părea cam stingher, ca și cum oamenii stăteau departe de el. Mama mi-a spus că a fost exmatriculat în acea toamnă.

— Avea o listă cu victime, zic eu. Numele majoretelor se aflau pe ea.

Analizez expresia lui Ginny în timp ce pune lucrurile cap la cap - accidentul de mașină, crimele, sinuciderea surorii mele. Și un băiat care voia toate fetele moarte.

Așa părea.

— Zice că era prieten cu Jen.

— Dar Jen era majoretă, zice Ginny. De ce și-ar pune unul dintre prieteni pe listă?

— Nu știu.

O vreme, Ginny rămâne tăcută.

— Asta are de-a face cu ce m-ai întrebat ieri? Despre casă?

Simt că mă sufoc. Cel care a lăsat bilețelul nu era doar un prieten nevinovat al lui Jen care făcuse pasiune pentru ea. E tipul care a fost exmatriculat pentru că voia ca sora mea și prietenele ei să fie moarte. Și știe unde locuiesc.

— Ethan a fost acolo, zic eu. A lăsat ceva pentru mine: un bilețel pe care sora mea i l-a scris.

Ginny se uită în gol la mine.

— De ce ar face asta? Cum ai dat de el?

Ezit.

— Poți să iei o pauză câteva minute? Poate putem merge afară.

— Sigur! Oricum terminam aici. Un moment!

Ginny își salvează munca de pe computer și își ridică geanta de antrenament care îi stă la picioare. Își potrivește cureaua peste umăr.

Curtea e plină de elevi care așteaptă să înceapă antrenamentele. Îl observ pe Jimmy Varney aruncând un disc Frisbee spre unul dintre băieții de la cros. Întoarce capul și mă salută; discul îl lovește în piept, apoi cade pe gazon.

Las ghiozdanul pe iarbă, lângă unul dintre copacii de lângă foișor, și mă așez. Ginny mă urmează. Înăuntrul foișorului sunt adunate câteva fete, stând pe bănci, pe spate, vorbind despre o întrunire privată care va avea loc în curând. Cu cât e mai multă gălăgie pe aici, cu atât mai bine!

— Scuză-mă că mă port atât de ciudat, zic eu. Doar că nu vreau să ne audă cineva.

— E în regulă!

Ginny își ridică genunchii la piept. În momentul în care o face, un disc Frisbee aterizează direct între gambele ei.

— Scuze!

Jimmy Varney, roșu la față, vine în grabă spre noi.

În timp ce se apropie, prietenii lui râd; unul dintre ei îl lovește peste spate pe Joe Gabriel. Joe rânjește și strigă pe un ton sarcastic:

— Greșeala mea!

Ginny ridică discul și i-l dă lui Jimmy. El se înroșește parcă și mai tare.

— Chiar îmi pare rău!

— Nu-i nimic! zice Ginny.

Jimmy îmi aruncă un zâmbet timid.

— Salut, Mon! Îmi pare rău!

— Chiar nu-i nimic.

Nu vreau să mă răţoiesc la el, dar chiar vreau să plece, ca să pot vorbi cu Ginny.

În timp ce Jimmy se întoarce la prietenii săi, uitându-se insistent la Joe şi mormăind ceva în şoaptă, îi spun lui Ginny:

— Joe e aşa un nesimţit! Te-a lovit intenţionat.

— Nu cred c-a vrut să mă rănească, zice ea. A făcut-o doar ca prietenul lui să vină aici şi să vorbească cu tine.

Simt un gol în stomac. Deodată, îmi dau seama care e motivul pentru care o plac pe Ginny atât de mult – nu e doar datorită legăturii pe care o are cu sora mea. Ginny chiar îmi aminteşte de Jen. Sora mea cu suflet bun, care întotdeauna acorda oamenilor prezumpţia de nevinovăţie, chiar dacă nu o meritau.

Poza lui Ethan McCready din album îmi apare din nou în minte, iar rolul lui în toate aceste lucruri începe să aibă sens - bileţelul, afirmaţiile lui cum că Tom nu e de încredere - pare mult mai perfid acum. Vrea să mă îndoiesc de Tom, astfel încât să nu îl bănuiesc pe el? Acum, pe lângă Jack Canning, Ethan e singura persoană care voia ca majoretele să moară.

Ginny mă priveşte nerăbdătoare, iar eu simt că o parte din mine urmează să se spulbere.

Aşa că îi povestesc tot. Încep cu scrisorile din sertarul lui Tom, modul în care m-au condus ele la telefonul lui Jen şi apoi la numărul lui Ethan. Îi povestesc despre întâlnirea cu Daphne şi despre toate nepotrivirile legate de crime. Despre avertizările lui Ethan cum că Tom ascunde ceva.

Ginny se holbează la mine în timp ce vorbesc, având o privire căruia nu-i pot face faţă. Mă gândesc la reacţia lui Rachel din ziua în care am întrebat-o dacă nu credea că tot ce se întâmplase în acel an era doar o simplă coincidenţă.

— Știu că sună stupid, zic eu. Dar sora mea... N-am crezut niciodată că s-a sinucis după ce prietenele ei au murit. Și poate că asta mă face să par că sunt în faza de negare sau ceva, dar toate aceste lucruri cu Ethan McCready – el sunând în dimineața în care ea a murit... Nu știu.

Iau o gură de aer.

— Nu poate fi doar o coincidență.

Ginny cugetă asupra acestor lucruri. Își foiește picioarele, până când ajunge să stea cu ele încrucișate.

— Știi teoria aceea cum că un fluture care dă din aripi într-un loc ar putea cauza un tsunami sau o tornadă în partea cealaltă a lumii?

Aprob cu o mișcare din cap.

— Îmi sună cunoscut. Cum ar fi, se poate întâmpla ceva nesemnificativ, dar care stârnește o reacție colosală.

— Da, spune Ginny. E opusul coincidenței.

Rup un fir de iarbă ce îmi gâdilă glezna și îl înfășor în jurul vârfului degetului. Simpla explicație a lui Ginny a domolit o mulțime de gânduri ce îmi înnegurau mintea. Nu știu de ce nu m-am gândit la posibilitatea asta mai devreme, că acele decese nu sunt doar o grămadă de puncte ce așteaptă să fie unite, ci doar o serie de evenimente în mișcare cauzate de ceva ce se prăbușește.

Dar ce s-a întâmplat? Cum aș putea eu să găsesc exact acel loc în care un fluture a dat din aripi acum cinci ani?

Și cum aș putea crede tot ce zice Ethan – cum că a fost prieten cu Jen, cum că n-ar trebui să am încredere în Tom –, când, potrivit domnului Ward, Ethan e cel care o voia moartă?

Mașina lui Tom se află pe alee în momentul în care ajung acasă de la antrenament. Locul din garaj în care mama își parchează

SUV-ul e gol. Îmi amintesc că zicea ceva despre o ședință cu părinții la școala lui Petey. Pe blatul din bucătărie a lăsat un meniu de la un restaurant chinezesc.

Ethan McCready a fost exmatriculat pentru că a întocmit o listă care ar fi conținut atât numele Julianei, cât și pe cel al lui Susan. Câteva săptămâni mai târziu, au fost ucise.

E de-a dreptul imposibil ca Tom să nu fi făcut legătura dintre Ethan McCready și fete. Directorul Heinz ar fi adus la cunoștința poliției faptul că unul dintre elevii săi ar fi întocmit o asemenea listă.

Cazul împotriva lui Jack Canning a fost convingător, dar nu incontestabil. Trebuie să aflu dacă Ethan măcar a fost vreodată un potențial suspect; problema este că persoana care îmi poate spune exact e ultima care ar dori să vorbească despre varianta ca altcineva decât Jack să fi fost ucigașul.

Ușa biroului lui Tom e închisă. De obicei, o ține deschisă în timp ce lucrează. Ignor valul de paranoia ce mă cuprinde și bat la ușă.

— Intră!

Deschid ușa și îl observ pe Tom aplecat peste computerul lui. Se uită prin pozele unei mașini Honda Civic cu spoilerul lovit. Micșorează fereastra și se rotește în scaun spre mine.

— Bună, puștoiaco! Vrei să cinăm? Mi s-a făcut foame.

— Sigur!

Îmi îndrept privirea spre computerul său.

— La ce te uitai?

Tom se freacă la ochi.

— La un accident cu fugă de la locul faptei de luna trecută. Îmi cam dă de furcă.

— Credeam că nu trebuia să îți aduci acasă problemele de la serviciu.

— Când faci ceea ce fac eu, munca nu se termină niciodată.

Tom mă cercetează bănuitor.

— Te simți bine? Mama spune că în ultimul timp nu prea ai fost în apele tale.

— Nu știu, zic eu, alegând cu grijă cuvintele înainte să le rostesc. Este ceva despre care aș vrea să vorbesc cu tine.

Tom își ridică sprâncenele. La orice s-a așteptat să zic, nu a nimerit.

— Sigur. Despre ce-i vorba?

— Știi vreun copil pe nume Ethan McCready?

— Ethan McCready?

— A fost în clasă cu Jen. A fost exmatriculat în acea toamnă pentru că le-a amenințat cu moartea pe majorete.

— Te referi la puștiul cu lista aia? Am trimis polițiști acasă la el. Nici măcar nu deținea o armă.

Tom se încruntă.

— Nu credeam că știi… Mama ta și cu mine nu am discutat despre asta în apropierea ta sau a fratelui tău, deoarece nu voiam să vă supăram.

— Știi că Ethan i-a scris lui Jen o poezie ciudată, prin care o hărțuia? întreb eu.

Tom încetează să mai legene glezna piciorului sprijinită pe genunchi.

— Jen ți-a spus asta?

Ezit.

— Am găsit-o prin lucrurile ei.

Tom ridică o mână.

— Ai umblat prin lucrurile lui Jen? Când?

— Ce mai contează?

Un val de furie izbucnește în mine la auzul tonului din vocea lui, ca și cum sugerează că am săpat în mormântul surorii mele ca să pun mâna pe poezia aia.

— Cred că pentru mama ta contează, zice Tom. Monica, luna aceasta va fi și așa destul de grea pentru ea...

— Dar pentru mine nu crezi că e grea? Pentru noi, ceilalți?

— Nu ridica vocea! Și nu e drept... Știi că nu m-am referit la faptul că nu e dificil și pentru tine.

Tom se uită în jos, scărpinându-și vârful nasului. Când își ridică privirea, pare extenuat.

— Chiar nu-mi dau seama unde vrei să ajungi. Nu știu ce vrei de la mine.

Îmi înăbuș dorința de a țipa *Vreau să nu te mai comporți ca și cum ascunzi ceva.* Vreau să îl întreb de ce avea telefonul lui Jen și dacă știe că Ethan McCready a fost ultima persoană care i-a vorbit surorii mele.

— Nu te prinzi? întreb eu. Ethan voia ca toate majoretele să fie moarte, apoi Juliana și Susan au fost ucise.

— Monica, zice Tom. Ethan abia cântărea cincizeci de kilograme cu tot cu haine ude.

— Așa, și?

Tom se lasă pe spate în scaun, iar tapițeria din piele scârțâie sub greutatea lui. Mă privește pentru un moment înainte să zică:

— Susan și Juliana au fost strangulate.

— Știu asta.

— Erau niște fete cu condiție fizică. Împreună aveau cu vreo zece kilograme de mușchi mai mult decât Ethan. Ai habar de cât de multă forță este nevoie ca să strangulezi pe cineva?

Stomacul mi se face ghem, ca și cum mă lupt cu instinctul de a-mi imagina o pereche de mâini în jurul gâtului lui Susan Berry.

— Nu.

— Ethan avea membrele ca niște scobitori. Susan i-ar fi putut rupe brațele cu ochii închiși, zice Tom. Fetele au fost copleșite. Ucigașul lor a fost mult mai mare decât ele.

— Vrei să zici că ucigașul a fost de mărimea lui Jack Canning.

Tom îmi aruncă o privire care seamănă cu un avertisment.

— Asta e o conversație pe care nu vreau s-o mai port.

— Ei bine, eu vreau. Ethan era îndrăgostit de Jen.

Mi se pune un nod în gât.

— Dacă a decis că, dacă nu o poate avea, mai bine să meargă după prietenele ei? Dacă știa că ea ar fi trebuit să fie la Susan în acea noapte, și a mers acolo, și...

— Monica!

Intensitatea din vocea lui aproape că mă face să mă dau un pas în spate. Cred că tatăl meu vitreg a țipat o singură dată în ultimii zece ani.

Știu că își dă și el seama asta, pentru că tresare.

— Persoana care le-a ucis pe Susan și pe Juliana e moartă. Nu va mai răni pe nimeni niciodată. Dacă îți zice cineva altceva, trimite-l pe respectivul la mine, iar eu îl pun la punct.

Tatăl meu vitreg nu este un bărbat încăpățânat. De aceea e înfricoșător cât de sigur e că a avut un motiv bine întemeiat să-l împuște pe Jack Canning.

— Monica! Uită-te la mine!

Mă uit. Tom schițează un zâmbet.

— Bine?

Golul din stomac mi se mărește.

— Bine.

Când dau să ies pe ușă, îmi spune să îi comand niște pui General Tso. Vocea lui e cumpătată, voioasă. Îmi dă de înțeles că dorește să uite această conversație, atât timp cât nu mai pronunț din nou numele Ethan McCready sau Jack Canning.

Jennifer

ACUM CINCI ANI
SEPTEMBRIE

Juliana avea planuri mari pentru al doilea an de liceu. Scăpaseră de porecla de „boboace" enervante; băieții din clasa a XII-a de anul trecut, care nici măcar nu s-ar fi uitat după ele, fuseseră înlocuiți de cei din clasele mai mici, care le sorbeau din priviri chiar și în timp ce își țineau iubitele în brațe.

Jules nu părea să observe privirile băieților mai mari. Spre deosebire de Susan, care își sugea burta și își dădea suviţele rebele după ureche atunci când jucătorii de fotbal își făceau apariția în sala în care se antrenau majoretele. Juliana avea alte planuri; calendarul din camera ei era aranjat pe culori: antrenamentul majoretelor, Noaptea Spiritelor și balul. Nu părea să-și dea seama cât de populare erau deja. Anul trecut, Jen și Jules fuseseră votate pentru a face parte din juriul balului, iar Susan era secretara clasei.

Totuși, Jen remarcase. Dintr-odată, oamenii alături de care crescuse nu se mai simțeau în apele lor atunci când se aflau în preajma ei. Poziția asta superioară în ierarhia elevilor avea însă prețul său: oamenii păstrau distanță față de ea, ceilalți copii din

clasa a X-a nefiind siguri dacă Jen îi considera destul de vrednici ca să îi onoreze cu prezența.

Nu ajuta nici faptul că Jules avea pauza de masă la altă oră decât cea a lui Jen sau faptul că Susan își scosese pauza cu totul din program pentru a putea lua parte la un curs opțional. Jen trebuia să stea la masă cu Bethany, Colleen și cu prietenele lor din clasa a XI-a.

Era un stil de viață pe care alte fete îl invidiau. Era un stil de viață pe care nu știa dacă și-l dorea.

Juliana renunțase la matematică avansată și științe, hotărând că volumul de muncă ar fi fost mult prea mare pentru ea ca să jongleze și cu activitatea de majoretă, și cu slujba ei de la Alden's, aprozarul pe care îl deținea părinții ei. Așa că singura oră la care se întâlneau Jen și Jules era cea de engleză cu domnul Ward. Atunci când Jules ieșea din sala de gimnastică, se întâlnea cu Jen la dulapul ei și mergeau la oră împreună.

Astăzi, Jules întârzia. Jen zăbovea lângă dulapul ei, întrebându-se dacă ar trebui să meargă singură la oră. S-a uitat cum a trecut încă un minut pe ceasul telefonului ei, înainte să-și ridice privirea și să o vadă la capătul holului: Juliana, cu fruntea strălucind din cauza transpirației și cu o bentiță roz-aprins, care îi îndepărta părul ce îi cădea în ochi.

Lângă ea, Carly Amato râdea de ceva. Jules a zărit-o pe Jen și s-a despărțit de Carly, nu înainte de a o saluta pe aceasta din urmă.

— Nu mi-ai spus că e și ea cu tine la ora de gimnastică, a zis Jen, în momentul în care Juliana a pornit spre ea.

— Trebuia s-o fac?

Juliana și-a ascuns fața după caietul de engleză.

— Oricum, ce problemă ai cu ea?

„Sunt destul de sigură că e drogată." Era o acuzație cumplit de grea ca să fie aruncată la întâmplare.

— Dar nu am o problemă cu ea, a zis Jen.

— În fine…

Juliana a trecut pe lângă ea, direct în sala domnului Ward.

Jen a rămas afectată pentru un moment, în pragul ușii. Juliana îi dăduse cu flit. *În fine* era ca o ușă care ți se trântea în față; însemna *sunt nervoasă, dar nu îmi pasă atât de mult, încât să mă cert cu tine.* Cu alte cuvinte, era cel mai cumplit lucru pe care îl puteai spune unui prieten.

Juliana nu s-a uitat înapoi la Jen nici în timp ce se îndrepta spre domnul Ward, căruia i-a cerut o scutire pentru a putea merge la lecția de canto din amfiteatru. Domnul Ward a oftat și a arătat cu degetul spre tablă, unde erau scrise numerele paginilor care trebuiau citite. Jules le-a copiat în agenda ei și a ieșit din clasă exact când a sunat clopoțelul.

Pe Jen o usturau ochii, simțind în piept o apăsare din pricina sentimentului de panică ce o cuprinsese la gândul de a plânge în public. Ultima oară când plânsese la oră fusese în clasa a șaptea, după un test la matematică – singurul test pe care îl picase vreodată. Băieții care stătuseră în spate făcuseră mișto de ea toată ziua; ea simțea că, plângând în clasă, se pedepsea cumva. În concluzie, a stat cu capul plecat în timp ce domnul Ward s-a certat cu fetele cocoțate pe pervazul ferestrei, ca să stea la soare precum țestoasele pe-o piatră.

— Vă rugăăăăăm, putem să deschidem geamul?

Cu mișcări teatrale, Hailey Rosenfield și-a făcut vânt cu un caiet cu copertă marmorată.

— Luați loc! a insistat domnul Ward.

— Dar deja *am luat*.

Hailey și-a înghiontit prietena cu umărul. Fetele au chicotit, încă transpirate, deoarece tocmai veniseră din sala de

gimnastică. Săracul domnul Ward! Arăta de parcă abia ieșise din facultate.

Jen le-a ignorat, ridicându-și privirea din caietul ei doar ca să copieze cerința de pe tablă. *Discutați despre cadrul poveștii și cum influențează acesta atmosfera.* Nu putea gândi, nici măcar nu-și putea aminti ce citise noaptea trecută din romanul *La răscruce de vânturi.*

Juliana era supărată pe ea. Jen nu își putea aminti un moment în care chiar o supărase pe Jules. Era greu s-o facă, iar ceea ce înrăutățea și mai tare lucrurile era faptul că această ceartă stupidă pornise de la Carly Amato, o fată pe care Juliana o cunoștea de doar câteva luni.

Nu mă simt bine. Jen nu și-a dat seama că acesta era singurul lucru pe care îl notase în caiet decât în momentul în care domnul Ward a întrebat dacă toată lumea a terminat de scris și dacă nu cumva era cineva care voia să împărtășească răspunsul cu restul clasei.

Când a sunat clopoțelul, Jen a rupt pagina din caietul ei. A mototolit-o și a aruncat-o în coșul de gunoi din clasa domnului Ward.

În momentul în care a ajuns la dulapul ei, plângea. Acolo a dat nas în nas cu Ethan McCready.

Îl cunoștea pe Ethan de când erau copii; ura faptul că oamenii îl numeau Ethan McCiudatul și tresărea de fiecare dată când băieții de la fotbal îl plesneau peste cap ori de câte ori treceau pe lângă scaunul lui în autobuz.

Însă, dacă era să fie sinceră, Jen știa că Ethan nu se prea sinchisea să se apere. În gimnaziu, mai avea doar doi prieteni cu care vorbea – băieții din clubul de informatică. Aceștia purtau niște pantaloni demodați, iar respirația le mirosea a pizza de la cantină. Rar îl vedea pe Ethan altfel decât stând cocoșat la un

birou, cu gluga hanoracului pe cap și cu căștile în urechi, chiar dacă profesorii îi ziceau de nenumărate ori să le scoată.

Totuși, cel mai condamnabil lucru dintre toate era că băiatul putea fi, de fapt, extrem de ciudat. Prima dată când îl remarcase Jen, acesta o urmărea.

Jen era în pădurea din spatele casei, căutând în pârâu după pietre netezite de apă, în momentul în care a auzit niște crenguțe trosnind. A stat ghemuită, nemișcată, sperând să vadă o căprioară în momentul în care a ridicat privirea. În schimb, a observat un băiat cu o tunsoare urâtă și cu un tricou Led Zeppelin.

— Bună! a zis el. Ce faci?

Jen i-a făcut cu mâna. Ethan s-a apropiat și a cercetat piatra, care era la fel de netedă și de albă precum o perlă.

După acea zi, s-a mai arătat din când în când. După ce Jen i-a zis că ar vrea să devină medic veterinar, Ethan i-a adus o carte de la bibliotecă plină de ilustrații lucioase cu reptile și amfibieni. Uneori, cu puțin noroc, prindeau broscuțe în găletușe de plastic, dar Jen îl convingea mereu să le dea drumul înapoi.

Jen se gândea să-l invite pe Ethan la cină, așa cum făcea mereu cu Susan, dar îi era prea rușine să-și întrebe mama dacă putea. Detesta momentele în care mama ei o întreba despre băieți, iar ultimul lucru pe care voia să-l recunoască era acela că își petrecea timpul împreună cu cineva.

Și apoi, Ethan a stricat totul.

În vara dintre clasa a patra și a cincea, prinseseră mormoloci. Jen a observat un grup ce se învârtea în jurul stâncii pe care stăteau ghemuiți ea și Ethan.

Și-a făcut palmele căuș și i-a ridicat din apă.

— Am prins câțiva!

Ethan și-a pus mâinile peste ale ei, ca să nu scape mormolocii. Când Jen și-a ridicat privirea, el se uita la ea, iar în sinea ei a știut exact ce urma să se întâmple.

Gura lui a ajuns pe buza ei de sus, iar ea a crezut că poate ratase. Înainte să clipească, buzele lui s-au lipit de-ale ei. Când s-a tras înapoi, ea a simțit gust de cereale Sour Patch Kids.

— Îmi pare rău! a zis el.

Iar Jen a fugit înapoi în casă, lăsând găletușa în urmă.

Le minţise pe Juliana şi pe Susan cu privire la primul ei sărut, spunându-le că fusese în clasa a şaptea, cu Joe Halpern, în întunericul unui cinematograf. De atunci nu mai vorbise cu Ethan timp de câţiva ani şi nu se mai dusese la pârâu după ziua cu mormolocii. Stătea departe de el în autobuz şi îi evita privirea atunci când erau aşezaţi la aceeaşi masă la cursul de artă.

S-a amuzat în momentul în care a observat că începuse să-i crească păr deasupra buzei de sus.

— Ţi-a scăpat asta, a murmurat Ethan, după care a plecat.

Jen a despăturit bucata de hârtie. Recunoscând cuvintele pe care le scrisese în agenda ei la începutul orei. *Nu mă simt bine.*

Ethan mâzgălise un răspuns: *Vrei să vorbim despre asta?*

Jen s-a îmbujorat, chiar dacă era imposibil să ghicească cineva ce tocmai se întâmplase. Şi-a îndesat bileţelul în buzunar şi s-a îndreptat spre cantină, uitând că ea şi Ethan aveau pauza de prânz în acelaşi timp.

Masa ei era deja plină; Mark Zhang avea braţul pe după umerii lui Bethany Steiger. Aceasta şi-a dat ochii peste cap şi i-a împins mâna la o parte, chiar dacă toată lumea ştia că erau împreună din vară.

În momentul în care Mark a zărit-o pe Jen, chipul i s-a luminat. Bethany s-a uitat de parcă tocmai gustase ceva stricat, iar Colleen şi-a examinat unghiile, încercând să pară cât mai neştiutoare cu putinţă.

De asemenea, toată lumea ştia că Mark Zhang avea o pasiune pentru Jen de când era „boboacă".

Jen nici nu s-a uitat la ei atunci când s-a așezat pe scaun. Colleen și-a ridicat privirea.

— Ai plâns?

Jen și-a dus o mână la obraz. Probabil că fața încă îi era roșie ca sfecla, iar cele două lacrimi vărsate la ora domnului Ward îi pătaseră machiajul.

— Nu, doar că nu mă simt prea bine.

— Arăți ca naiba, a zis Bethany.

Ochii lui Colleen s-au mărit de groază.

— Parcă ai avea febră sau ceva, a adăugat Bethany.

Jen nu avea de gând să muște momeala lui Bethany. Întotdeauna făcea asta – comentarii răutăcioase, mici împunsături pe care nu le simțeai decât mult mai târziu.

— Știu ceva ce te va face să râzi.

Bethany a rânjit pe deasupra ceaiului ei cu gheață, uitându-se spre masa din spatele lui Jen.

— McCiudatul e cu fundul la vedere.

Stomacul lui Jen s-a făcut ghem. Mark Zhang a izbucnit în hohote de râs.

— Nu se poate! Cred că i s-a rupt cureaua după ora de sport. Lasă-mă să văd!

Colleen s-a dat într-o parte, împingându-se în umărul lui Jen, ca Mark să se poată apleca peste masă și să se holbeze. Jen nu a vrut să se întoarcă să vadă.

Mark râdea din ce în ce mai tare, iar prietenul lui, un alt fotbalist nesimțit, îi ținea isonul.

— Hei! Are cineva o monedă?

Bethany a scos una din portofel și i-a înmânat-o lui Mark. Înainte ca Jen să-și dea seama ce avea de gând să facă Mark, acesta s-a ridicat în picioare și a aruncat moneda spre Ethan. Jen s-a răsucit și a văzut cum banul s-a lovit de spatele băiatului,

ajungând apoi pe podea. Umerii lui Ethan au tresărit, dar nu s-a întors să se uite la ei.

— La naiba! a zis Mark. Beth, haide, aruncă și tu!

Ceilalți de la masă au început să râdă atunci când Bethany a apucat moneda cu două degete. În timp ce ea se concentra, Colleen și-a ațintit privirea asupra farfuriei pe care o avea în față. Jen s-a uitat cu groază la Bethany când aceasta a aruncat moneda spre Ethan.

Mark a chiuit.

— Atât de aproape! Cine urmează?

Jen simțea că i se uscase gâtul. Voia să țipe la ei, dar ceva anume o oprea. Apoi, Ethan s-a ridicat în picioare. Și-a tras pantalonii în sus și cămașa în jos. Fața lui era straniu de calmă când s-a îndreptat spre coșul de gunoi, ținând tava goală.

S-a oprit la masa lor și a lăsat o monedă în fața lui Mark.

— Cred că-ți aparține.

Mark s-a uitat fix în ochii lui când s-a întins și i-a lovit tava din mâini. Ce mai rămăsese în cutia cu fructe s-a vărsat peste bascheții lui Ethan. S-a uitat și el în ochii lui Mark. Apoi a rânjit.

— Ce naiba-i cu tine?

Mark nu mai zâmbea. Cei de la masă erau tăcuți, descurajați parcă de rânjetul lui Ethan.

Băiatul nu a răspuns. Privirea lui a alunecat peste Jen, ca și cum nu o văzuse. Fata l-a privit îndepărtându-se, iar în ultimul moment, când cei de la masă au revenit la conversația inițială, râzând incomod, Jen a văzut.

Felul în care Ethan a imitat forma unui pistol cu degetele de la mână.

Capitolul opt

Nu i-am mai trimis niciun mesaj lui Ethan McCready de când am găsit bilețelul pe care mi l-a lăsat în casa de vizavi. Nu vreau să știe că am aflat cine e. Probabil că nu se așteaptă să-mi dau seama de asta. A păstrat ceva de-al lui Jen, dar cum ar putea ști că și ea a păstrat ceva cu scrisul lui de mână și că, astfel, am descoperit o pistă care duce spre el?

Nu vreau să îl sperii și să îl determin să facă ceva prostesc. Mai ales că știe unde locuim. Dacă le-aș povesti părinților că Ethan a fost în casa de vizavi sau despre ironiile lui, Tom ar intra în alertă maximă, iar Ethan nu va mai putea niciodată să ne contacteze.

Dacă vreau să îmi feresc familia de primejdii și, în același timp, să primesc răspunsuri, trebuie să îmi țin gura închisă.

Vinerea următoare, când primesc rezultatul testului la chimie, văd că în partea de sus e încercuit cu roșu „52%". Nici la antrenament nu e mai bine; antrenoarea țipă la fetele din clasa a X-a, deoarece le bufnește râsul în timpul încălzirii, apoi, pe la mijlocul celei de-a treia repetiții pentru noua competiție, oprește brusc muzica.

Lângă mine, Rachel arată de parcă urmează să se scape pe ea. În schimb, antrenoarea își îndreaptă privirea spre mine.

— Rayburn, *fouetté*-urile tale sunt cam dezlânate!

Weekendul pare o mică binecuvântare. Sâmbătă dimineața, când cobor la parter, Tom intră pe ușa din față, legănând în mână o sacoșă de hârtie de la magazin. Mango se învârte în jurul picioarelor lui, simțind mirosul sandviciului cu bacon și ouă pe care Tom îl cumpără la fiecare sfârșit de săptămână.

— O, bun, te-ai trezit! Ți-am cumpărat un covrig cu stafide și scorțișoară.

— Mersi!

Îmi simt inima-n gât. Tom mă privește cu ambele sprâncene arcuite. „Știi că am luat telefonul?"

Ca și cum chiar ar zice ceva, chiar dacă ar ști! Pornește pe urmele mele în drum spre sufragerie.

— Ce-ai zice dacă am merge la poligon azi?

Tom m-a dus la poligonul de tragere în primăvară, când am împlinit șaisprezece ani. Mama aproape că a făcut un atac de cord când a aflat, au fost ceva țipete, dar Tom a zis că ar trebui să știu cum să mă apăr.

Când l-am întrebat, în weekendul următor, dacă aș putea să merg din nou cu el la poligon, a sugerat ca, mai întâi, să o lăsăm pe mama să se obișnuiască cu ideea.

Niciunul dintre noi nu a mai adus asta în discuție. Știu exact despre ce-i vorba: Tom crede că am atacuri de panică din cauza camerei de supraveghere și a chestiilor legate de Ethan McCready, și e de părere că soluția ar putea fi o nouă lecție de autoapărare.

Îl urmez pe Tom în sufragerie.

— Nu știu… Mama s-ar putea enerva.

Tom se uită la mine în timp ce așază sacoșa pe masă.

— Mama nu trebuie să știe chiar orice mărunțiș se întâmplă pe-aici.

Hotărăsc că a descoperit sertarul descuiat și știe că am umblat prin biroul lui. Această zi tată-fiică la poligon e o misiune

de recunoaștere; mă va lua la întrebări în legătură cu telefo-
nul, mă va întreba ce altceva am mai văzut prin sertar. Pentru
prima dată în viață, gândul de a fi singură cu el mă tulbură.

— O să fie și Mike acolo, zice Tom, ca și cum îmi citește gândurile. În caz că asta te face să te răzgândești.

Mike Mejia e partenerul lui Tom. Nu am nicio îndoială că, atunci când s-a căsătorit, a distrus inimile tuturor femeilor care au făcut parte din viața lui și care nu îi erau rude. Toți patru am fost invitați la nunta lui, în aprilie. Tom a lăsat-o pe noua fiică vitregă a lui Mike, o fetiță de patru anișori cu obraji rumeni, să-l calce pe pantofi în timp ce a învârtit-o pe ringul de dans. Chiar și mama, cu trei pahare de șampanie la bord, s-a ridicat de la masă ca să danseze când au pus melodia ei preferată.

Mike e popular pe-aici. Tom obișnuia să mă tachineze pentru că eram îndrăgostită de el când eram mică. Acum, acest gând mă face să vomit, pentru că Mike e cam de vârsta lui Brandon.

Îmi vine o idee. Primul an de muncă al lui Mike a fost cel în care au avut loc crimele. Poate că el ar putea să îmi dea niște indicii.

— Mă schimb imediat, zic eu.

Stau pe bancheta din spate a mașinii lui Tom ca să îl putem lua și pe Mike.

— Salut, puștoaico! zice el și-mi aruncă un zâmbet.

— Bună! îi răspund. Ce mai fac Anna și Danielle?

— Bine, sunt bine. Anna m-a obligat să dorm pe canapea pentru că am uitat să iau piure de cartofi de la KFC, dar în rest sunt bine.

— Îmi amintesc de hormonii din timpul sarcinii, zice Tom. Phoebe a aruncat cu un pahar în mine pentru că am făcut o glumă despre…

Tom se uită peste umăr la mine.

— Ei bine, o glumă porcoasă.

— Îh! fac eu.

Încep să bârfească despre muncă, apoi să vorbească despre arme, iar eu îmi închid ochii, încercând să rezist valului de greață care mă cuprinde ori de câte ori mergem cu mașina pe aceste drumuri șerpuite de țară. Clubul Triple B Gun e la douăzeci de minute distanță, undeva în nordul orașului, dar, din punct de vedere cultural, ai putea zice că face parte dintr-un alt stat.

Proprietara își amintește de mine de când am fost aici în primăvară, așa că nu trebuie să mă bată la cap prea mult cu informațiile privind siguranța. Tom mă conduce pe ușa care separă holul de liniile de tragere.

Pocnetul armelor descărcate mă face să îmi ridic umerii pe lângă urechi. Tom își pune o mână pe spatele meu și mă conduce spre linia pe care a închiriat-o pentru noi. Mă familiarizez cu pistolul lui de calibrul 22, iar el stă cu ochii pe mine în timp ce îmi pun ochelarii de protecție și îmi ajustez protecția pentru urechi.

Mă așez într-o poziție pe care o consider potrivită pentru acest lucru și îndrept arma spre o țintă din hârtie, un zombi din desene animate, bolnav și jupuit. Degetul arătător îmi tremură în jurul trăgaciului.

— Amintește-ți ce ți-am spus! zice Tom. Nu aștepta!

Trag de zece ori. Toate gloanțele au ajuns în abdomenul zombiului, nu în ținta de pe cap

— Uite!

Tom îmi ia arma atunci când rămâne fără gloanțe.

— Trebuie să îți relaxezi umerii. Uită-te la poziția mea!

Mă dau la o parte și îl las pe Tom să îmi facă o demonstrație. Primul glonț străpunge lejer capul monstrului. Apoi Tom trage

în rafală, cu umerii încordați și ochii la țintă, iar pe mine mă copleșește un val de greață.

Oare i-a fost la fel de ușor să își descarce arma asupra lui Jack Canning? A ezitat?

A intrat în acea casă cu gândul de a-l ucide?

Tom se întoarce și îmi face semn să vin să încerc din nou. Clatin din cap.

— Nu vreau!

— De ce? Erai pe aproape. Doar că te înclinai puțin spre stânga…

— Nu mai vreau să trag cu afurisita aia de armă!

Sunetul care îmi iese din gură e strident. Probabil că Mike și femeia de pe ultimul culoar m-au auzit, deoarece se holbează la mine.

— Încă am rău de mașină, zic eu. Pot, te rog, doar să aștept pe hol?

— Sigur!

Fruntea lui Tom se încrețește, iar eu o țâșnesc de acolo, fără să mă mai uit înapoi.

În timp ce plecăm, proprietara poligonului ne face semn și ne oferă un cupon de 20% reducere la restaurantul de lângă poligon, pe care tot ea îl deține.

După ce chelnerița ne așază la o masă și ne întreabă ce dorim de băut, Tom și cu mine ne îndreptăm direct spre barul de salate. Îmi pun în farfurie niște verdețuri și câteva felii de roșie, timp în care îl urmăresc pe Tom. Una dintre chelnerițe, o femeie mai în vârstă, cu o față precum a unui câine Basset, l-a recunoscut și l-a abordat la celălalt capăt la barului. Tom dă din cap politicos la orice zice ea acolo, având o privire de ostatic.

Termin de asezonat salata și mă așez la masă, vizavi de Mike. În fața mea se află un pahar aburit cu cola light; nici măcar n-am observat când l-a adus chelnerița.

Mike leagănă o sticlă de Heineken, uitându-se cu atenție la mine, ca și cum aș fi o pisică sperioasă.

— Și ce-ai mai făcut, puștoiaco? Cum e în clasa a XI-a?

În mica plimbare până aici, el și Tom au încercat cu disperare să evite subiectul în legătură cu reacția mea de la poligon. *Unde te uiți mâine la meciul cu Giants? Frate, Beckham Jr. a fost cam leneș anul ăsta!*

— Bine, cred. Am fost ocupată cu echipa de dans și cu tot felul de lucruri.

Ezit, rupând hârtia din jurul tacâmurilor în fâșii mici.

— Pot să te întreb ceva? Dar fără să-i spui lui Tom?

Ochii lui Mike se îndreaptă spre Tom, care e încă la barul de salate. Își așază sticla pe masă.

— Depinde în ce belea te-ai băgat.

— Nimic de genul ăsta. E despre ceva ce s-a întâmplat la școală acum ceva timp.

Sprâncenele lui Mike se arcuiesc.

— Știi cine e Ethan McCready?

Mike aprobă cu o mișcare din cap și ia o gură de bere. Își șterge o pată umedă de pe buza de sus.

— Da, știu. Eu sunt polițistul care l-a interogat în legătură cu acea listuță.

— E adevărat că întreaga chestie a fost despre majorete?

— Și echipa de fotbal.

Fața lui Mike e sumbră.

— Ce dezastru! Am avut o mulțime de părinți isterici care ne-au sunat la secție în săptămâna aia.

— Dar nu a fost acuzat de nimic? A fost doar exmatriculat?

— Nu aveam de ce să îl acuzăm. Nu a făcut nicio amenințare explicită. La percheziția la domiciliu nu am descoperit nicio armă albă sau vreuna cu care să poată trage.

Mike ridică din umeri.

— Nu a avut prea multe de zis despre asta.

— Ce vrei să zici?

— A trebuit să îl interoghez în legătură cu lista și nici măcar el nu părea să știe de ce a întocmit-o. Am crezut că e, probabil, doar o avertizare.

Mike mai ia o gură de bere.

— Mama lui avea cancer în stadiu avansat, iar tatăl lui lipsea din peisaj. Ethan nu avea mulți prieteni. Unii puști ar face orice ca să iasă în evidență.

Încă mă doare mâna dreaptă de la modul în care am ținut arma. Îmi masez acea zonă dintre degetul mare și cel arătător.

— E cam ciudat faptul că două dintre fetele de pe acea listă au fost ucise o săptămână mai târziu, iar el nu a fost niciodată suspect.

Mike plesnește din buze.

— Nu a fost niciodată niciun suspect pentru că a fost foarte clar cine a făcut-o.

Mike era acolo când Tom l-a împușcat pe Jack. Ei doi lucrau împreună de doar câteva săptămâni în momentul în care l-a urmat pe Tom în casa lui Jack Canning, deoarece asta fac partenerii. Se apără unul pe celălalt. Niciun polițist nu vrea să-și vadă partenerul în necaz pentru că ia o decizie pripită.

Acum cinci ani, eram îngrozită de faptul că Tom ar putea fi concediat sau trimis la pușcărie. M-am rugat în fiecare noapte ca Mike să poată ajuta cumva ca adevărul să iasă la iveală. Atunci eram foarte sigură că acela era adevărul. Că Tom împușcase un criminal.

Vreau să îl întreb pe Mike dacă încă se mai gândește la acea zi, dar, din momentul în care am adus crimele în discuție, are o privire stranie.

— Scuze că am deschis subiectul ăsta, zic eu. Dar lumea vorbește pe la școală, iar eu mi-am dat seama că aș putea să te întreb una, alta.

Mike se încruntă. Își scarpină neliniștit colțul gurii.

— Nu îți face griji, îmi dau seama de ce e tulburător, având în vedere circumstanțele.

— Ce fel de circumstanțe?

Mike își pune berea pe masă.

— Ethan locuia lângă tine, la o aruncătură de băț. Tom obișnuia să se plângă de faptul că hoinărea noaptea prin cartier. Nu știai asta?

Mă uit spre Tom, prins încă în conversație cu chelnerița. Își întoarce capul, ca și cum ar simți că îl privesc. Se uită direct în ochii mei. Se încruntă.

— Nu, îi spun lui Mike. Habar n-am avut.

Capitolul nouă

Luni dimineața, când intru în mașină, observ că Rachel e prost dispusă. Am crezut că a trecut peste faza de vineri, când a certat-o antrenoarea, dar probabil că un weekend în care doar s-a agitat nu a făcut decât să înrăutățească lucrurile. De fapt, se *încruntă* în momentul în care intru în mașină.

Îmi pun centura, iar telefonul îmi vibrează. Un mesaj din partea unui număr pe care nu îl recunosc, dar nu e al lui Ethan.

Poți să vii în biroul doamnei Goldberg în pauza de masă?

În timp ce dăm cu spatele pe alee, o ceață fină se așază pe parbriz. Rachel trage de maneta care controlează ștergătoarele mai tare decât ar trebui.

— Doamne, ce fericită sunt că mi-am îndreptat părul în dimineața asta!

Vreau să o întreb dacă e conștientă de faptul că în alte țări sunt războaie, dar ar putea fi suficient de nervoasă, încât să mă dea jos din mașină. În concluzie, nu-mi doresc decât să fiarbă liniștită în suc propriu și să mă lase în plata mea ca să pot gândi.

Nu știu cine ar vrea să mă vadă în biroul doamnei Goldberg. Sunt pe cale să îi scriu că a greșit numărul, dar primesc un alt mesaj.

Apropo, sunt Ginny. Numărul tău era pe lista de contacte pe care ne-a dat-o antrenoarea.

Răsuflu ușurată. Nu știu de ce, dar mesajul lui Ginny mă frământă și îmi distrage atenția pe tot parcursul zilei până la pauza de masă.

Ușa de la biroul doamnei Goldberg e deschisă atunci când ajung acolo; o zăresc pe Ginny la același computer la care stătea și săptămâna trecută. Mă așez în scaunul de lângă ea.

— Am găsit ceva ce voiam să îți arăt, șoptește ea.

Mă uit la ecran în direcția în care se uită și ea. Apasă pe *Pozele mele* și derulează până în dreptul unui director numit *Banchet*, care conține și mai multe directoare: *Pregătiri, Paradă, Meci, Dans*.

Ginny deschide directorul *Pregătiri*. În noaptea dinaintea meciului de fotbal se adună toată lumea în parcarea de la școală pentru a face ultimele retușuri carelor alegorice.

Înclină ecranul iMac-ului ca să pot vedea și eu ce se află acolo. Analizez rapid și simt cum mi se încrețește fruntea. Nicio persoană de acolo nu îmi pare cunoscută. Ginny arată înspre un grup de fete adunate în jurul unui cap uriaș cu Pac-Man. Una dintre fete se eschivează, ferindu-se de un băiat ale cărui mâini sunt acoperite cu aracet.

Mă ridic în picioare. O cunosc. În una dintre celelalte poze făcute în același loc, Susan Berry, cu o pensulă înmuiată în vopsea galbenă, pozează deasupra capului Pac-Man. Buzele

lipite, strânse. Susan zâmbea rar; chiar și când aplauda, întotdeauna avea pe față acea expresie ascultătoare a unei persoane care are ceva de făcut și vrea să termine cât mai curând. Pozele sunt de acum cinci ani.

Mă întorc spre Ginny.

— Cum ai făcut rost de astea?

— În fiecare an, oamenii trimit o mulțime de poze pentru album. Le păstrăm pe toate pe stick-uri de memorie, chiar dacă nu vor fi incluse toate în anuar.

Ginny își mută scaunul mai încolo și împinge mouse-ul spre mine. Derulez prin directorul cu poze. Deodată, îmi dau seama că o caut pe sora mea. Dar Jen a fost acasă în noaptea aia, înfășurată în pătură, cu spray-ul antiseptic și cu o groază de antibiotice lângă ea, nervoasă pentru că rata tot ce se întâmpla.

— Derulează puțin mai în jos! zice Ginny. Uită-te la cea...

Tonul vocii ei scade, deoarece o văd deja: o poză cu toate majoretele, îmbrățișându-se.

Micuța Juliana Ruiz stă ghemuită în fața grupului, cu mâinile în buzunarul hanoracului ei de majoretă și afișând un zâmbet amețitor. Voioșia ei era contagioasă. Jen mi-a povestit că Juliana era frecvent dată afară din clasă din cauza crizelor incontrolabile de râs. Întotdeauna aplauda cel mai tare la meciuri, într-un fel în care ar fi devenit insuportabil dacă o făceau toți.

— Uite ce s-a întâmplat apoi! zice Ginny încet.

Restul pozelor par să fi fost făcute în rafală, de parcă ar fi o cărticică animată. În următoarea, Juliana se retrage din grupul de fete. Apoi apare în marginea cadrului, stând lângă gardul ce separă parcarea de terenul de fotbal, având telefonul în mână și ținându-se cu un deget de împletitura metalică a gardului. Nu zâmbește. Pare că ar plânge mai degrabă; e imposibil de zis, având în vedere unghiul din care a fost făcută poza.

În ultima poză, Juliana stă tot lângă gard, cu fața în palme.

Nu știu ce să zic.

— Probabil că nu înseamnă nimic, zice Ginny în șoaptă. Dar am crezut că e ciudat că plângea...

— Iar câteva ore mai târziu... era moartă.

Îmi aplec capul spre Ginny.

— E vreo modalitate prin care m-aș putea uita la toate?

— Ți le pot pune pe un stick de memorie. Așteaptă puțin!

Ginny pleacă în biroul din spate. Valul de neliniște care a dat buzna în sufletul meu ia amploare, iar în momentul în care Ginny se întoarce, mă simt atât de amețită, încât trebuie să îmi sprijin capul în mâini.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea.

Îmi ridic privirea.

— Tatăl meu vitreg m-a mințit. Când l-am adus în discuție pe Ethan McCready, s-a comportat ca și cum nici nu își aducea aminte de numele lui. Dar partenerul lui mi-a zis că Ethan a locuit în vechiul meu cartier și că Tom obișnuia să se plângă de el.

— Nu ai știut că Ethan locuia aproape de tine?

Clatin din cap.

— O mulțime de copii au locuit în cartierul nostru. Îmi amintesc că era și un grup de băieți cam dubioși. Ethan putea fi unul dintre ei, dar cu siguranță nu era tipul de puști cu care sora mea să își petreacă timpul.

Ginny mușcă puțin din sandviciul pe care l-a scos din geantă. Pe tabla albă din laboratorul doamnei Goldberg scrie cu litere mari: FĂRĂ MÂNCARE ÎL LABORATORUL DE ARTE!!! Ginny mestecă și apoi înghite. Pare la fel de agitată ca mine. În cele din urmă, abia șoptește când dă să vorbească.

— Tatăl tău vitreg a fost cel care l-a împușcat pe vecinul lui Susan Berry.

— Da. El a fost.

Niciuna dintre noi nu rosteşte ideea la care ştiu că ne gândim amândouă; ceva o supărase pe Juliana mai devreme, în acea seară, înainte ca ea şi cu Susan să meargă acasă şi înainte ca Jack Canning să observe că erau singure. Poate că nu e legat de crime, dar dacă e... înseamnă că există o şansă ca Daphne să fi avut dreptate, iar cel care a atacat-o pe Juliana era cineva apropiat de ea.

Înseamnă că există posibilitatea ca Tom să fi omorât un om nevinovat şi că oricine le-a ucis, de fapt, pe Juliana şi pe Susan se află încă în libertate.

După ce ajung acasă de la antrenament, mă aşez în faţa laptopului. Introduc stick-ul pe care mi l-a dat Ginny şi mă las pe spate, în timp ce pozele se încarcă în hard-disk.

Juliana Ruiz şi mama ei erau mai apropiate decât orice pereche mamă-fiică pe care am văzut-o vreodată. Atunci când Juliana şi Susan mai petreceau câte o seară de sâmbătă la noi acasă, Juliana se trezea la prima oră a dimineţii ca să ia micul dejun cu mama ei, înainte să meargă la biserică.

Una dintre cele mai vii amintiri ale mele o include pe Juliana, întinsă pe spate pe canapeaua din camera noastră de zi şi gândindu-se cu voce tare la băieţii din clasa lor pe care i-ar fi plăcut să-i sărute în timpul jocului *Învârte sticla* de la petrecerea lui Susan, cu ocazia aniversării a treisprezece ani, dar şi la băieţii pe care i-ar fi sărutat anul trecut. În vremea asta, Jen a tăcut mâlc, îmbujorată toată, deoarece mama era în bucătărie cu urechile ciulite.

— Ce e? a întrebat Juliana, rostogolindu-se pe burtă. Tu nu-i spui tot mamei tale? Eu îi spun.

Doamna Ruiz ar putea ști ce o făcuse pe Juliana să plângă în acea noapte, înainte să fie ucisă. Poate era ceva nesemnificativ; poate că partenerul de la bal o lăsase baltă. Oricum ar fi, trebuie să aflu.

Căutarea numelor părinților Julianei pe Google nu dă roade: nicio adresă, niciun număr de telefon, niciun e-mail. Doar câteva articole care menționează pe scurt moartea Julianei. La câteva luni după crime, domnul și doamna Ruiz și-au vândut magazinul alimentar și s-au mutat în Westchester, mai aproape de familie. Soții Berry au divorțat la scurt timp după ce au reușit în cele din urmă să își vândă casa.

Intru în dressingul meu și scot telefonul lui Jen; l-am ascuns în cutia de bijuterii, doar așa, în caz că Tom a observat că lipsește și a hotărât să vină aici ca să cotrobăie după el. Derulez prin contacte, dar Jen nu are numărul doamnei Ruiz.

Vocea mamei se aude până la etaj.

— Monica, hai la masă!

— Vin imediat! strig eu.

Închid ferestrele deschise pe laptop și mă las pe spate în scaun.

Mintea îmi zboară spre ziua în care s-a împlinit un an de la moartea lui Jen. În acea seară, mama s-a închis în dormitorul ei; iar eu am stat în fața ușii, ascultându-i suspinele și încercând să-mi dau seama cu cine vorbea la telefon. Tom mi-a pus o mână pe umăr și m-a îndepărtat de ușă; iar apoi, când am menționat faptul că mama vorbise la telefon aproape o oră, Tom a zis:

— Trebuie să stea de vorbă cu cineva care a trecut prin aceeași situație.

Ies din camera mea și merg până în capătul holului, așteptând o pauză între sunetele care răzbat de la parter, produse de oalele ce zăngănesc și de temporizatorul cuptorului.

Ușa de la dormitorul matrimonial e întredeschisă; mă strecor înăuntru, iar ușa se agață de mochetă. Întreaga cameră e crem – zugrăveala de pe pereți, mocheta, așternuturile din mătase. E atât de anost, încât e derutant. Singurul lucru care nu face parte din peisaj e o pereche de blugi de-ai lui Tom, aruncați peste un divan de sub fereastra dinspre stradă.

Tom nu e genul de tip căruia să-i placă divanele. Pantalonii de pe respectivul divan sunt de la Costco. Dacă Jen ar fi aici, ar considera haioasă întreaga scenă. Ar considera haioasă întreaga *casă*.

iPhone-ul mamei se află pe noptieră, acolo unde îl lasă mereu, conectat la încărcător. Glisez cu degetul pe ecran și îi introduc parola – ziua de naștere a lui Petey. La fel e și codul de securitate pentru a deschide ușa garajului. Măcar știu care-i treaba cu familia mea.

Derulez prin contactele ei; observ că nu e niciunul cu numele de familie Berry, Steiger sau Coughlin.

Probabil că mama a rupt legătura cu părinții celorlalte fete ca să se protejeze, dar doamna Ruiz nu a fost doar o mamă veselă. Când a venit la noi ca să-și ia rămas-bun înainte să se mute, mama s-a repezit la ea și a plâns mai tare decât atunci când a murit Jen.

Și, bineînțeles, la finalul agendei, e Tina Ruiz.

— Ce faci?

Îmi ridic privirea. Petey e în pragul ușii dormitorului, cu degetul arătător în ureche, scoțând ceară, deși îi spunem mereu că e dezgustător. Pun telefonul mamei pe noptieră.

— Ce faci *tu*?

— Am venit să-ți spun să pui masa.

Petey dă din cap.

— Umblai în telefonul mamei?

— Vezi-ți de treaba ta!

Din secunda în care i se întredeschid buzele, știu ce va face. Sar ca arsă peste pat și îi acopăr gura cu mâna, înăbușind strigătul lui cu *Maa-MĂ*.

— E o bancnotă de douăzeci de dolari în noptiera mea. Taci din gură și e a ta!

Petey scapă din strânsoarea mea și iese în fugă pe hol. Câteva momente mai târziu, aud cum se deschide ușa de la dormitorul meu.

Clatin din cap și-mi copiez în telefon numărul Tinei Ruiz, ștergând mesajul de întâmpinare când termin.

După ce farfuriile sunt strânse de pe masă, iar resturile de taco cu carne aruncate la gunoi, mă întorc în camera mea. Nimeni nu mă ia la întrebări cu privire la comportamentul meu antisocial, iar asta e bine. Cu cât mai neplăcută crede familia că sunt, cu atât mai mult mă lasă în pace să fac orice îmi trece prin cap.

După ce mâzgălesc niște răspunsuri la setul de probleme la algebră, stau în pat, cu picioarele încrucișate și cu palmele umede din cauza transpirației. Repet ceea ce vreau să zic, iau la puricat fiecare cuvânt și, cu toate astea, să o sun pe doamna Ruiz tot îmi pare o greșeală.

O vreme, mă holbez la numărul de pe ecran, cu inima-mi bătând ca un metronom. Înghit în sec și apăs butonul de apelare.

Răspunde o voce de femeie.

— Alo?

— Bună seara! Doamna Ruiz?

— Nu, Maria. Cu cine vorbesc?

Sora Julianei, Maria, era mai mică decât mine când a fost ucisă Juliana.

— Sunt Monica Rayburn, zic eu. Pot să vorbesc cu mama ta?

Aștept ca Maria să hotărască în sinea ei că sunt vreo escroacă și apoi să mintă cum că doamna Ruiz nu este acasă. În schimb, zice:

— Un moment!

Apoi un amestec de voci. Deosebesc niște cuvinte:

— Cine e?

— Nu știu! răspunde Maria.

— Alo?

Doamna Ruiz, cu o voce defensivă. Cu un ton care-ți dă de înțeles să dispari dacă ai de vândut ceva.

— Doamnă Ruiz, zic eu. Bună seara! Sunt Monica Rayburn.

Liniște. Doar o respirație precipitată.

— Sora lui Jennifer, adaug iute, simțind că mă prăbușesc pe dinăuntru.

— Da, desigur. Monica. Iartă-mă!

— E un moment nepotrivit?

— A, nu, tocmai ce adormeam bebelușul. Așteaptă puțin!

„Bebeluș?"

Sunetul unei uși care se închide. Îmi imaginez cum doamna Ruiz se închide în camera ei. Stând pe marginea patului, cu poza Julianei de pe dulap îndreptată spre ea. Aproape că îmi vine să închid.

— Aveți un bebeluș? întreb eu.

— Îl cheamă Matthew, zice ea.

— Felicitări!

Matthew. Numele ăsta înseamnă „dar de la Dumnezeu". Acesta era faptul amuzant preferat cu care se tot lăuda fostul meu prieten, Matt.

— Mulțumesc! Îl adorăm! Ce mai faci, Monica?

Doamna Ruiz pare mai senină.

— A trecut ceva timp.

— Știu. Vă cer scuze! Ar fi trebuit să păstrăm legătura.

— Erai doar o copilă. Dar mă bucur să te aud acum!

— Eu doar... voiam să văd ce mai faceți.

Nu am curajul să-i spun adevăratul motiv pentru care am îndrăznit să o sun.

— E foarte drăguț din partea ta, zice ea pe un ton precaut. Mai e și altceva despre care voiai să vorbim?

Vocea ei e blândă, răbdătoare. Ca și cum ar fi știut că, la un moment dat, va primi acest apel de la mine.

— Mă ocup de albumul școlii, mint eu. Mă uitam la niște poze mai vechi și am văzut una din noaptea... din noaptea dinaintea banchetului. Juliana părea foarte supărată.

— A! face doamna Ruiz.

Pare că nu știa.

— Știți cumva ce anume o deranja?

Doamna Ruiz e tăcută. Probabil se întreabă de ce am nevoie de informația asta, de a trebuit să o sun în timpul cinei, într-o seară de luni, și cu cinci ani mai târziu.

— Vă cer iertare, zic eu. Doar... nu știu. Am crezut că poate a avut legătura cu sora mea.

— Sincer, nu știu, răspunde doamna Ruiz. Nu o văzusem pe Jen de cel puțin o săptămână.

Nu poate fi adevărat. Jen își petrecea jumătate din weekenduri acasă la Juliana.

— Sunteți sigură?

— Am întrebat-o pe Juliana de ce nu a fost și Jen acolo, zice doamna Ruiz. A zis că Susan și Jen nu își mai vorbeau, iar Juliana nu a vrut să se amestece.

Gura mi-e uscată și mi se face pielea de găină.

— De ce se... Știți de ce se certau?

— Juliana nu a vrut să-mi zică.

— Și nu vi s-a părut ciudat? Să nu vă zică?

— Monica! Știu de ce ai sunat...

Habar n-am ce să zic. Când doamna Ruiz vorbește din nou, vocea ei e calmă.

— Niciunul dintre aceste lucruri nu a avut de-a face cu ce s-a întâmplat în noaptea aia. A fost urât, o crimă îngrozitoare, și nu vreau să-mi imaginez cum anume a bântuit-o pe sora ta.

— Totuși, mai am atât de multe întrebări!

— Și eu. Dar după un timp, încercând să găsesc răspunsurile, am simțit că mă cufund în întuneric. La un moment dat, trebuie să alegi să trăiești în lumină.

Capitolul zece

După ce îmi iau rămas-bun de la doamna Ruiz, promițând că, odată ce voi obține permisul de conducere, voi veni cândva în vizită ca să văd bebelușul, mă întorc la laptop. Toate pozele s-au încărcat.

Încep cu cele din directorul numit *Sunnybrook contra Shrewsbury*. Meciul la care a fost făcută celebra poză cu cele cinci majorete din Sunnybrook.

Mă uit prin ele, oprindu-mă la una cu Juliana și cu o fată blondă. Obrajii lor sunt vopsiți în albastru și un galben-deschis, cu o tentă de verde. Face bezele spre cameră. Cealaltă fată e cam cu treizeci de centimetri mai înaltă decât Juliana, iar părul ei blond-deschis e prins în coadă chiar în vârful capului. Are un cercel în buza de sus și o privire cam nervoasă, care nu se potrivește deloc cu uniforma ei de majoretă.

Am uitat că am adus în dormitor albumul bobocilor din generația lui Jen în noaptea când am cotrobăit prin lucrurile ei. Îl scot și mă așez comod între pernele de pe pat. Caut portretele din acel an. Mango dă buzna în cameră, adulmecând. În momentul în care se așază lângă noptiera mea, îl ridic și apoi îi dau drumul în pat. În timp ce se foiește încercând să-și găsească o poziție comodă, iau albumul de la capăt și caut și alte poze cu fată blondă: cu echipa, de la dansuri, de la Noaptea Spiritelor.

Nu o găsesc în niciuna. Tipa respectivă trebuie să fi fost nouă în anul în care au avut loc crimele; nu este posibil să fi fost mai mică decât sora mea.

Privesc spre telefonul meu de pe noptieră. Înainte să mă răzgândesc, o sun pe Ginny. Răspunde după al doilea apel.

— Monica? răspunde ea.

Nu pare surprinsă că o sun; mai degrabă pare că se aștepta la asta.

— Da. Bună! zic eu, agitată dintr-odată. Este cumva un moment nepotrivit?

— Nu. Nu chiar.

Face o pauză.

— Te uiți la poze? mă întreabă ea.

— Da. Încerc să aflu cu cine mai era prietenă Juliana, cineva care ar putea ști de ce era supărată atunci când decorau carul alegoric.

Mă gândesc la cearta dintre Susan și Jen despre care mi-a povestit doamna Ruiz și la modul în care Juliana era la mijloc, apoi ezit. Mă simt ca un fel de bârfitoare sau ca o persoană care trage cu ochiul, încercând să disec orice lucru a făcut sau chiar a simțit o tânără într-o noapte de acum cinci ani.

— Am vorbit cu mama Julianei. Nu știe de ce plângea în noaptea aia. Crede că poate a fost din cauză că sora mea și cu Susan Berry se certau.

— De ce? întreabă Ginny.

— Habar n-am. Jen n-a spus nimic niciodată.

Măresc fotografia.

— Am găsit o poză cu Juliana și cu o fată blondă, dar care nu se află în albumul surorii mele, cel de cu un an înainte. Pot să vin mâine la prânz în laboratorul doamnei Goldberg ca să mă uit la anuarele mai vechi?

— Le am aici… acasă, zice Ginny. Mi-a dat exemplarele lor din ultimii cinci ani ca să pot compara designul. Cum arată fata?

— E înaltă și slabă. Iar părul e un blond foarte deschis, ca și cum ar fi vopsit.

— Am găsit-o, zice ea. O să mă uit și te sun înapoi.

Ginny încheie conversația, dar eu nu îmi îndepărtez telefonul de la ureche. Mango își pune capul pe genunchiul meu și pufnește zgomotos. Inima mi-o ia razna când mă gândesc că aș putea da de fata blondă – o majoretă din Sunnybrook care ar putea să-mi zică lucruri pe care nu le știu despre fete. Sau de care nu-mi amintesc.

În momentul în care ecranul telefonului se luminează, răspund înainte să sune.

— Bună!

— Bună, zice Ginny. Cred c-am găsit-o în poza cu echipa de majorete. Sprâncene foarte subțiri și un cercel în buza de sus, corect?

— Da. Ea e.

— Bun! Perfect! Numele ei este Carly Amato. Și învăța în clasa a XII-a.

Carly Amato. Întorc numele pe toate părțile, dar, în final, mă dau bătută. Speram să recunosc numele fetei – precum o informație de mult uitată, dar care abia aștepta să iasă la suprafață.

— N-am auzit de ea.

— Am căutat-o deja, zice Ginny.

Pare rușinată.

— Am găsit pagina de Facebook a unei fete care seamănă cu ea. E brunetă acum. Iar bronzul ei e… mai puțin fals.

— Așteaptă!

Deschid laptopul și caut Carly Amato pe Facebook. Primul rezultat e fata pe care a descris-o Ginny.

Având în vedere postările ei, Carly Amato e studentă la Medicină la Orange County Community College. Majoritatea postărilor ei sunt despre cât de multe examene trebuie să dea, dar are și poze cu un cățeluș Yorkshire, pe care îl cheamă Peanut și căruia îi spune „bebelușul" ei.

Continui să derulez, până când ajung la cele mai vechi poze ale ei și o văd cum se transformă până când devine blondă și cu un cercel în buza de sus. Inima începe să-mi bată cu putere.

— Cu siguranță e aceeași fată.

— Ce-ai de gând să-i spui?

— Nu știu. Ce-ar trebui să-i zic?

Ginny face o pauză.

— Poate c-ar trebui să-i spui motivul real pentru care vrei să vorbești cu ea.

— Da. Bine. Mulțumesc!

Mă roagă să îi promit că o voi ține la curent dacă va răspunde, apoi încheiem conversația. Face ca ideea de a mărturisi adevărul să pară foarte ușor de abordat. *Ar trebui să-i spui motivul real pentru care vrei să vorbești cu ea.*

Mă gândesc la reacțiile pe care Rachel și Tom le-au avut la auzul întrebărilor mele despre decese. Înainte să mă apuc să scriu pe Facebook, mă holbez la caseta goală de mesaje.

Bună, Carly! Ai fost majoretă împreună cu sora mea, Jen Rayburn, la liceul Sunnybrook. Mama lui Colleen Coughlin pregăteşte o comemorare la şcoală şi încercăm să adunăm măcar o parte din vechea echipă. Mă întrebam dacă am putea vorbi.

Îmi vâr degetul mare între dinți, citind ultima propoziție din nou și din nou. O astfel de minciună gogonată ar putea înrăutăți lucrurile. Toți cei care au mers la liceul Sunnybrook știu că doamna Coughlin e un demon; menționarea numelui ei ar putea s-o facă pe Carly să șteargă imediat mesajul.

Șterg frază și las doar: *Mă întrebam dacă am putea vorbi.*

Cum mă trezesc, verific mesageria. E goală; dar este o bifă chiar lângă mesajul meu adresat lui Carly.

L-a citit acum șase ore.

Tom nu are liber sâmbătă, iar mama trebuie să lucreze la sala de spectacole, așa că mă uit la Petey cum exersează la trompetă în camera de zi, purtând căști de izolare fonică, ca să acopăr zgomotele.

Încep să-i ung o felie de pâine prăjită cu unt de arahide pentru prânz, în momentul în care telefonul pâlpâie de partea cealaltă a mesei, iar numele lui Ginny luminează ecranul. Îmi dau căștile jos și răspund.

— Salut!

Încerc, dar nu reușesc să îmi ascund nerăbdarea. Ceva anume legat de implicarea lui Ginny în toate astea m-a revigorat, mi-a dat un scop. Nu doar că i-am spus totul cuiva, dar mă și crede.

Răspunsul lui Ginny e acoperit de cântecul „La Cucaracha".

— Așteaptă un moment! îi zic.

Deschid ușa din bucătărie ce duce în garaj și mă închid acolo.

— În regulă. Care-i treaba?

— Mă uitam la pagina de Facebook a lui Carly.

Abia șoptește, ca și cum e cineva în apropierea ei, ascultând.

— Tocmai a postat că e în bibliotecă la Orange County Community College.

Mă îndrept și mai tare, cu spatele rezemat de ușă.

— Cât de departe e Orange County Community College?

— La douăzeci de minute.

O pauză.

— Mama nu are nevoie de mașină până la șapte.

— Ai permis? întreb eu. Nici măcar nu știam că ai împlinit deja șaptesprezece ani.

— Am împlinit lunea trecută.

Ginny aproape că pare rușinată.

Luni a fost ziua în care am întâlnit-o în sala unde m-am uitat la pozele din anuare. Am vorbit mai mult de o oră, iar Ginny n-a suflat un cuvânt că era ziua ei. Un val de tristețe mă cuprinde; mă întreb ce alte lucruri nu mai știu despre ea, pentru că nu m-am deranjat niciodată să întreb. Mi-o ia înainte și spune ceva până să mă gândesc la ce să zic în continuare.

— Nu trebuie să mergem dacă nu vrei. Doar m-am gândit că, dacă tot e acolo, și nu ți-a răspuns…

Mama nu se întoarce acasă decât peste câteva ore, iar eu nu îl pot lăsa singur pe Petey. Probabil până atunci, Carly va fi plecat de la bibliotecă.

— Trebuie să am grijă de fratele meu.

Se aude un zgomot slab, ca și cum Ginny bate cu degetele în telefon.

— Poți să îl iei și pe el?

Nu mă gândisem la asta, dar…

— O să se lase cu negociere. Poți să ajungi aici într-un sfert de oră?

— Ne vedem atunci, spune Ginny dintr-o suflare.

Închei conversația și intru înapoi în bucătărie. În camera de zi, Petey a renunțat la melodia „La Cucaracha" și s-a tolănit pe colțar. Merg încet până în spatele lui și îmi așez mâinile pe spătarul canapelei.

— Trebuie să ajung rapid undeva, zic eu, purtându-mă cu atenție. Trebuie să vii cu mine.

Petey își întoarce capul spre mine. Clipește.

— De ce nu pot sta aici?

— Pentru că mama o să mă omoare. Poți aștepta în mașină.

— Ce mașină? întreabă Petey. Tu nu știi să conduci.

— Prietena mea vine să mă ia.

Ochii lui Petey se luminează.

— Rachel?

— Nu, zic eu. Dar și prietena asta e drăguță.

Petey stă și cugetă, apoi clatină din cap.

— Tocmai am găsit ceva la care să mă uit.

Strâng din dinți.

— Dacă vrei, poți să descarci *Clan Wars* pe telefonul meu și să joci în mașină.

— Mama a zis că azi nu am voie *Clan Wars*.

— Da, ei bine, nu îi voi spune dacă nu vrei.

Petey se uită la mine, analizând situația. Poate că o fi în clasa a V-a, dar știe ce e o afacere proastă când dă de una. Oftez.

— O să-ți dau douăzeci de dolari dacă vii cu mine și nu-i spui mamei unde am mers.

Zece minute mai târziu, îl gonesc pe Petey afară din casă și încui ușa din față în urma noastră în timp ce Ginny intră pe alee. Poartă jacheta de la Jessie's Gym, iar părul îi e prins într-un coc.

Urc în față, iar Petey în spate. Se uită lung la Ginny.

— Cine *ești*?

— Nu fi nepoliticos! zic eu. Ea e Ginny.

Se așază comod pe scaunul lui.

— Joci *Clan Wars*?

Ginny zâmbește și scutură din cap.

— Nu știu ce e aia.

Încerc să îmi păstrez răbdarea în timp ce Petey îi explică lui Ginny rostul construirii unui sat și jefuirea altora. Odată ce tace, cu picioarele aduse la piept și telefonul meu clătinându-se întruna pe genunchii lui, mă întorc spre Ginny și îi șoptesc:

— Serios, mulțumesc mult că faci asta!

Ea ridică din umeri.

— A fost ideea mea.

Îmi dau seama că ăsta e unul dintre motivele pentru care o plac atât de mult: când zice ceva, sună de parcă vorbește serios. Iar asta e suficient ca să mă liniștesc în privința faptului că poate nu vrea să facă asta, că, într-un fel, eu am tras-o într-un dezastru din care simte că nu mai poate scăpa.

Dăm drumul la radio și apoi aducem vorba de echipa de dans, doar așa, în caz că Petey ne ascultă de pe bancheta din spate. Atunci când observăm indicatorul de ieșire spre Orange County Community College, facem dreapta spre campus și urmăm indicatoarele către bibliotecă.

În timp ce Ginny parchează, Petey se revoltă:

— Și de ce ne aflăm aici, mă rog?

Îmi ia câteva clipe ca să inventez ceva.

— Am nevoie de o carte pentru școală. Nu era la biblioteca noastră.

— Trebuie să vin și eu? întreabă Petey.

Ezit; vreau ca Ginny să vină cu mine, dar nu-l pot lăsa pe Petey singur în mașină.

Ginny spune în șoaptă:

— Poate că eu și fratele tău ar trebui să așteptăm aici, astfel încât Carly să nu se simtă prinsă într-o ambuscadă.

Aprob cu o mișcare din cap. O dată, de două ori, de trei ori, precum o păpușă *bobblehead*.

— Da. Bine. Ai dreptate.

Cobor din mașină și mă îndrept spre intrarea bibliotecii. Un val de paranoia mă lovește în momentul în care ușile automate se deschid. Dacă bibliotecarul îmi va cere legitimația de facultate? Dacă fata pe care o caut a plecat deja?

Biblioteca e pe un singur etaj. Fac o tură, trec pe lângă biroul principal și apoi pe lângă o cafenea. În capătul celălalt sunt câteva mese lungi, la care sunt împrăștiați oameni cu ochii în laptopurile sau în cărțile lor. Pe un semn de pe peretele de deasupra scrie: ZONĂ DE STUDIU.

Îmi fac drum printre mese și zăresc o fată cu o tunsoare bob și cu părul negru ca pana corbului ce abia îi atinge umerii goi. Mi se mărește pulsul. Carly Amato își întoarce privirea spre mine. Cască, apoi ia telefonul în mână. Din locul în care stau, pot să observ că ecranul e plin de fisuri.

Pe masă, în fața ei, e deschisă o carte cu o înfiorătoare diagramă pe două pagini a sistemului digestiv uman. Totuși, nu citește. Stă pe telefon, pierzând vremea cu un joc cu baloane care se sparg.

Aș vrea s-o șterg de aici, dar nu am venit atâta drum cu Ginny doar ca să mă dau bătută în ultimul moment. Mă îndrept spre masa lui Carly. Îmi așez o mână pe spătarul scaunului de lângă ea și spun:

— Bună! Pot să mă așez?

Se uită în sus la mine. Clipește. Carly pare cu vreo douăzeci de ani mai în vârstă decât în poza din album sau decât în pozele ei de profil, deși are doar douăzeci și doi de ani, dacă am calculat corect.

Carly dă din cap spre scaun, ca pentru a confirma că e liber. Se lasă pe spate și cască atât de zgomotos, încât tipul de lângă își pune cartea pe masă și se holbează la ea cu dispreț.

— Tu eşti Carly?

Pare genul de fată care ar răspunde unei astfel de întrebări cu mârâitul tipic al unui fumător: *Cine-ntreabă?* Poate că m-am uitat la prea multe filme, pentru că, în schimb, Carly se opreşte din jocul ei. Îşi înclină capul spre mine, iar vocea îi e răguşită.

— Da. Te cunosc?

— Sunt sora lui Jennifer Rayburn.

— Nu mai spune!

De data aceasta chiar îşi pune telefonul jos. Se lasă pe spate, sprijinindu-se doar pe două picioare ale scaunului şi lovindu-l pe cel din spatele ei. Tipul care stă acolo se întoarce şi murmură ceva, dar Carly îl ignoră, având privirea fixată asupra mea.

— Ai crescut! Îmi amintesc de tine de la meciurile noastre.

Nu vreau să-i spun că probabil se gândeşte la sora mai mică a altcuiva, pentru că rar mergeam să o văd pe Jen majoretă, deoarece eram mereu la cursul de dans sau acasă la Rach sau Alexa.

— Cred că şi eu îmi amintesc de tine, mint eu. Erai blondă pe atunci.

Carly cotrobăie prin poşeta ei. Scoate un tub lung şi metalic roz-deschis.

— Vrei să mergem afară puţin? Am nevoie de o mică pauză ca să vapez.

— Da. Sună bine.

Îşi lasă cartea pe masă şi îl atinge pe umăr pe tipul din spatele ei.

— Poţi să ai grijă de asta?

Aprobă cu o mişcare din cap, părând bucuros că plecăm.

Carly mă conduce afară pe una dintre uşile pentru ieşirea de urgenţă şi se sprijină de peretele clădirii. Trage din tub şi suflă apoi un fum care miroase a căpşuni şi vanilie. După câteva momente rupe tăcerea.

— Vasăzică, ești majoretă? întreabă ea.

Clatin din cap.

— Sunt în echipa de dans.

Cred că nu își amintește că echipa de majorete a fost desființată. Pare că nu-și mai amintește nici măcar ce-a făcut ieri.

— Super, super!

Mai trage o dată din țigara ei electronică, plictisită deja de mine și de mutra mea.

— Ce te aduce pe-aici? Încă nu ești la facultate, nu-i așa?

— Încă nu.

Nu mai știu ce să zic. Dau din cap spre țigara ei.

— Cum se deosebește de o țigară normală?

— N-are tutun, gudron sau alte porcării.

Carly se comportă de parcă dispozitivul din mână i-a fost lipit acolo de cineva fără ca ea să observe.

— Sincer, nici nu știu de ce mă chinui. Fumez de la cinci-sprezece ani.

— E greu să te lași, zic eu. Tatălui meu vitreg i-a luat cam douăzeci de ani.

Carly se uită la mine în timp ce un norișor alb plutește în jurul buzelor ei.

— Deci, doar vrei să vezi cum este prin campus sau ceva de genul ăsta?

Expresia de pe fața ei e clară: *Ce naiba cauți aici?*

— Da, mint eu. Te-am recunoscut și am zis să te salut. Ai fost prietenă cu sora mea?

— Am fost majorete, împreună. Dar abia mă mutasem la școala aia, așa că nu am ajuns niciodată să o cunosc sau ceva de genul ăsta, zice Carly.

Simt că mi-e frig la mâini din cauza aerului rece. Îmi vâr mâinile în buzunarele jachetei North Face.

— Dar cu Juliana Ruiz?

Carly mă privește.

— Am fost în aceeași tabără de majorete. Am ieșit puțin împreună. De ce?

— Am văzut o poză cu voi două la un meci de fotbal. Erați foarte apropiate?

— Abia o cunoșteam. Adică, nu îmi place s-o zic, dar prietenele surorii tale erau cam înfumurate.

De fapt, nu pare deloc că nu-i place s-o zică. Pare mai degrabă că murea de nerăbdare s-o spună cuiva. Supărarea mea e învăluită de un gând neplăcut – *erau* înfumurate prietenele surorii mele? Încerc să îmi aduc aminte de un moment în care Susan și Juliana chiar mi-au vorbit din proprie inițiativă, și nu pentru că erau obligate să mă salute.

Tuturor le place să vorbească despre cât de iubite au fost fetele care au murit. Nu m-am îndoit niciodată de asta, că Juliana și Susan, și poate chiar și Jen, au avut dușmani.

— Îți amintești de Ethan McCready? o întreb pe Carly.

Carly se întoarce și se uită la mine.

— De cine?

— A făcut o listă cu victime în acel an și a fost exmatriculat. Numele majoretelor erau scrise pe ea.

— *O!*

O ia un mic fior.

— De el.

— Deci îl știi? întreb eu.

— Nă-ă.

Își duce țigara electronică în dreptul buzelor.

— Nu i-am adresat nici măcar un cuvânt băiatului de care zici și apoi aflu că voia să mă omoare? La naiba cu asta!

Trebuie să îmi țin gura închisă ca să nu-mi cadă maxilarul, întrucât am senzația că fata asta nu bagă de seamă că Ethan a vrut să le omoare *pe toate* majoretele, iar cinci dintre ele chiar au sfârșit așa.

— De ce te-ar fi urât Ethan, dacă nici măcar nu ți-a vorbit vreodată? întreb eu.

— Puștii de felul ăsta urăsc întotdeauna majoretele.

Își îndepărtează țigara electronică de buze, uitându-se cu atenție la mine.

— Cu excepția uneia.

Simt un gol în stomac.

— Te referi la sora mea.

— Îhî.

Carly încă mă privește lung, fără să clipească din genele alea ca niște picioare de păianjeni. E tulburător de-a dreptul.

— O mulțime de băieți o plăceau, zic eu. Chiar din gimnaziu, toți băieții o plăceau.

— Ei bine, nu știu dacă a fost chiar unilateral.

Sprâncenele extrem de subțiri ale lui Carly se arcuiesc.

— Cu Ethan, mă refer.

Îmi crește pulsul.

— Despre ce vorbești?

Ochii lui Carly strălucesc. *Știu ceva ce tu nu știi.* Chiar în acel moment îmi dau seama c-o urăsc.

— Ea a fost singura care nu se afla pe lista lui cu victime, zice Carly. N-ai știut?

— Asta nu înseamnă că *l-a plăcut.*

— Ei bine, erau prieteni din copilărie. Au fost vecini, zice ea, ca și cum a uitat că Jen era sora mea și că am locuit în aceeași casă. Ei doi erau mai tot timpul împreună în pădure.

E imposibil! Sora mea n-ar fi ieşit niciodată cu o persoană ca Ethan. Nici măcar nu l-am văzut vreodată pe strada noastră.

— Cine a zis asta?

Gura ei se *subţiază,* ca şi cum încearcă din răsputeri să-şi înăbuşe un zâmbet satisfăcut.

— Să zicem doar că a venit din partea unei surse de foarte mare încredere.

Simt din nou că răbdarea mea ajunge la limită.

— Cine?

— Susan Berry, zice Carly. În aceeaşi zi în care l-a văzut pe Ethan scriind lista cu victime, a văzut-o şi pe Jen cum a strecurat ceva în dulapul lui. Iar în momentul în care a spus asta unei fete din clasa a XII-a din echipa de majorete, au ajuns la concluzia că ar trebui să-i zică lui Heinz.

Prostii!

Cuvântul se învârte prin mintea mea precum un titirez.

— Susan Berry credea că *Jen* a avut vreo legătură cu lista aia cu victime?

— Nu ştiu ce credea, zice Carly. Dar i-a spus directorului Heinz tot ce a văzut.

— Susan nu i-ar fi făcut asta lui Jen. Nu ar fi inventat pur şi simplu o tâmpenie cum că îl ajuta pe Ethan să scrie o listă cu victime.

— Ei bine, poate nu a inventat-o.

Carly se uită în ochii mei şi mai trage o dată din ţigara electronică. Scoate fumul pe nări.

— Deşi nu poţi crede tot ce auzi. Fetele sunt întotdeauna ca nişte mici unelte de cioplit cu care se înjunghie una pe cealaltă.

Ultima parte e singurul lucru pe care l-a zis şi are sens.

— Corect!

Mă abțin cu greu să n-o fac în toate felurile pe fata asta. Fata asta tâmpită, mincinoasă și îngrozitoare care a dat de înțeles că sora mea a avut vreo legătură cu lista cu victime a lui Ethan McCready.

— Trebuie să plec. Scuză-mă că te-am întrerupt din studiat!

— Nicio problemă!

Carly își așază o șuviță de păr după ureche, dezvăluind o mulțime de cercei de argint. Apoi, ca un soi de rămas-bun:

— Îmi pare rău pentru sora ta! Chiar părea drăguță.

— Mersi! zic eu, cu furia încă răscolind în mine.

Cobor de pe bordură și mă îndrept spre parcare cât de repede pot, disperată să scap de Carly și de mirosul de vanilie, grețos de dulce, al fumului.

În timp ce mă apropii de mașina lui Ginny, o văd prinsă într-o conversație cu Petey. Întoarce capul spre geamul de pe partea șoferului. Îi pică fața când mă zărește. E evident cum a decurs conversația cu Carly; îmi doresc să fi făcut o tură prin bibliotecă ca să-mi revin.

Mă așez pe scaunul pasagerului, iar mâinile lui Petey deja sunt pe tetieră, cu vocea în urechea mea și cu respirația mirosind a unt de arahide.

— Fac *slime* acolo la bibliotecă?

Se întoarce spre Ginny.

— La a noastră fac.

— Evident că nu, asta e biblioteca unei facultăți, zic eu, cu vocea tremurândă.

Ginny își ridică privirea spre oglindă ca să-l vadă pe Petey.

— Am văzut o rețetă de *slime* care își schimbă culoarea, zice ea. Ar trebui s-o cauți.

Petey ciripește „Super!" și își reia jocul.

Închid ochii.

De lângă mine, vocea lui Ginny se aude încet:

— Te simți bine?

Aprob cu o mișcare domolă din cap și simt că mi s-a pus un nod în gât.

— Carly zice că n-a fost prietenă cu niciuna din ele.

În momentul în care inspir și deschid ochii, Ginny mă privește nerăbdătoare.

Nu pot să îmi revin ca să îi zic ce a povestit Carly despre foaia pe care a strecurat-o Jen în dulapul lui Ethan. E o tâmpenie – nu e posibil ca foaia aia să fi fost o listă cu victime. Prietenele ei erau pe ea. Prietene ale căror decese au distrus-o complet și pe care le-a iubit atât de mult!

Vocea doamnei Ruiz îmi străpunge gândurile. Jen și Susan nu-și mai vorbeau. Susan s-a dus la directorul școlii când a văzut lista lui Ethan McCready. Potrivit spuselor lui Carly, Susan a zărit-o pe Jen strecurând ceva în dulapul lui Ethan...

Bilețelul. *Nu mă simt bine.*

O neînțelegere. Asta explică totul. Jen, pur și simplu, a răspuns mesajului lui Ethan: *Vrei să vorbim despre asta?* Susan a văzut-o pe Jen cum a pus bilețelul în dulapul lui Ethan, în aceeași zi în care Ethan a scris lista și, în loc să vorbească cu Jen despre asta, s-a dus direct la directorul Heinz. Bineînțeles că Jen ar fi fost suficient de supărată, încât să nu mai vorbească cu ea.

— Hei, ar trebui să luăm niște McFlurry-uri! țipă Petey de pe banchetă, întrerupându-mi cursul gândurilor.

Îmi duc mâna spre buzunarul gol, cu un ușor sentiment de panică. Mă gândesc la portofelul meu care a rămas pe blatul din bucătărie. Chiar în locul în care l-am lăsat după ce l-am mituit pe Petey.

— Mi-am uitat portofelul.

— Este în regulă, zice Petey. Am douăzeci de dolari acum. Te-am făcut!

Nu spun nimic. Instinctul îmi zice să îl refuz, dar nu fac față gândului că urmează să mergem direct acasă.

— Mi-ar plăcea un McFlurry, zice Ginny.

Poate simți, oare, cum nu sunt eu pregătită să merg acasă? Respir ușurată.

— Și mie mi-ar plăcea unul.

Ginny și cu mine nu o mai aducem pe Carly în discuție în timp ce ne întoarcem în oraș. McDonald's e la doar un cvartal distanță de sala de spectacole, dar nu am starea necesară ca să mă îngrijorez că mama ne-ar putea prinde fix acum. După ce Ginny parchează, Petey iese de pe bancheta din spate și o ia la fugă înainte.

— Așteaptă-ne! zic eu, încă prea amețită ca să mă supăr pe el.

Petey se oprește la intrare și ne ține ușa deschisă.

La casă, eu îmi comand înghețată cu vanilie și cu bucăți de Oreo, iar Ginny își comandă McFlurry cu Butterfinger.

— Asta e ceea ce își lua Jen mereu, zice Petey ca fapt divers, înainte să roage casierul să îi dea înghețată cu M&M's.

N-am curajul să-i spun că o confundă pe Jen cu mine și că McFlurry-ul cu Butterfinger era favoritul meu.

— Găsește-ne o masă! îi dau un ghiont lui Petey odată ce a plătit casierul.

Îl privesc cum fuge prin restaurant și cum se așază la o masă din apropiere. Scoate telefonul meu și îl ține pe orizontală, ceea ce înseamnă că joacă *Clan Wars*. Am și uitat că încă mai are telefonul meu. Capul îmi bubuie din cauza întrebărilor pe care le am.

— Te simți bine?

Vocea lui Ginny e calmă, dar tot mă trezește la realitate.

— Nu știu. Carly mi-a zis că Susan a văzut-o pe Jen punând ceva în dulapul lui Ethan cu o zi înainte ca el să fie exmatriculat. Trebuie să fie bilețelul pe care-l pasau de la unul la celălalt. Iar Susan trebuie să se fi gândit că avea vreo legătură cu lista cu victime și i-a spus directorului Heinz.

— Chiar crezi că Susan ar fi făcut asta? șoptește Ginny.

— Nu știu.

Ginny mă privește ca și cum simte că mai urmează ceva.

— Din felul cum vorbea fata asta despre Jen părea că sora mea chiar a avut o legătură, iar Carly nu era singura care credea asta.

Ginny cade pe gânduri. Casierul îi așază McFlurry-ul pe tejghea, dar ea nu se clintește din loc ca să-l ia.

— Asta-i o vrăjeală, zice ea în final.

E prima oară când o aud pe Ginny înjurând și e un șoc pentru mine, unul care mă trezește din nou la realitate.

— Nu-i așa?

Mă uit în ochii ei. Nu are sens.

Casierul pune pe tejghea și McFlurry-ul meu. Ne luăm comanda și ne alăturăm lui Petey la masă. Mă așez chiar lângă el, iar Ginny se așază pe scaunul din fața noastră.

O las pe Ginny să ia o linguriță din înghețata ei, înainte să o privesc în ochi și să-i zic:

— Mai e ceva. Carly zice că Jen era singura majoretă care nu a fost pe lista cu victime.

Ginny se uită la Petey și își transformă vocea într-o șoaptă.

— Ești sigură că vrei să vorbești despre asta în fața lui?

— Nu te îngrijora în privința lui, zic eu. Uite!

Îi rostesc numele pe un ton normal. O dată, de două ori, de trei ori, înainte să strig:

— PETER THOMAS CARLINO!

— Ce?

Nu își ridică privirea din telefon. Cu degetul de la o mână construiește o nouă așezare. Iar cu cealaltă mână mănâncă înghețată.

Mă întorc spre Ginny.

— Vezi? N-avem de ce să ne îngrijorăm.

Ea se joacă cu vârful linguriței prin înghețată, împingând o bucățică de Butterfinger.

— Faptul că Jen nu era pe listă nu înseamnă nimic. Decât că Ethan o plăcea.

— Ultimul lucru pe care ea i l-a scris a fost: *Da.*

În final, vocea lui Petey rupe tăcerea. Arată cu degetul spre McFlurry-ul meu, încă neatins.

— Ai de gând să mănânci aia?

Jennifer

ACUM CINCI ANI
OCTOMBRIE

Nu știu. Dacă Jen ar fi fost sinceră, atunci așa i-ar fi răspuns întrebării lui Ethan McCready.

Vrei să vorbești despre asta?

Jen nu știa. *Voia* să vorbească despre cât de nasol se simțea, dar nu cu el. Și asta nu din cauză că oamenii îl considerau un ratat și un ciudat. Nu se putea uita la el fără să se gândească la acel sărut care avusese loc cu ani în urmă.

Se întreba dacă i-ar fi plăcut ca el s-o sărute din nou; se întreba dacă el mai voia s-o facă.

La o zi după ce el îi dăduse bilețelul, Jen îl strecurase în dulapul lui printr-o fantă, cu degetele tremurându-i. *Da.*

La scurt timp, a vrut să ia bilețelul înapoi. Să se împrietenească din nou cu Ethan nu era cea mai chibzuită alegere, având în vedere relația ciudată dintre ea, Jules și Susan.

Dar el pusese parcă stăpânire pe mintea ei. Părea să i se fi infiltrat în fiecare gând pe care-l avusese în ultimele câteva zile.

Chiar și acum, când se analiza în oglinda din cabina de probă a magazinului Addie's Closet, și-l imagina pe Ethan văzând-o în potențiala rochie pentru bal.

Toate fetele purtau rochii scurte la bal, iar asta o făcea pe Jen să se simtă îngrijorată. Fetele înalte și rochiile scurte nu erau deloc o combinație ideală. Își alesese o rochie care părea că avea să arate cât mai puțin vulgar pe ea. Era acoperită cu paiete roz-aurii și avea un decolteu mic.

Știa că băieții de la școală o considerau sexy. *Sexy* era cuvântul folosit de ei: *Jen Rayburn e cea mai sexy tipă din clasă.* Totuși, nu știa niciodată cum să se simtă în privința asta. Făcuse chestii cu băieți; chiar anul trecut se sărutase cu Chase Kenney la cinematograf și fusese nevoită să se îndepărteze de el atunci când acesta îi ghidase mâna în pantalonii lui. De atunci se simțea dezgustată de băieți și de modul în care aceștia voiau un singur lucru de la fete.

Iar acum iat-o aici, imaginându-și-l pe Ethan uitându-se de jos în sus la picioarele ei, până în locul unde tivul fustei se întâlnea cu coapsele ei…

Perdeaua care separa cabina de probă a fost dată la o parte. Jen a sărit înapoi, îmbujorată, ca și cum fusese prinsă făcând ceva scârbos.

— Doamne, Jules!

— Scuze!

Juliana a intrat lângă Jen în camera de probă. Purta un top negru cu auriu din dantelă și o fustă lungă din tul. Era tipul de ținută pe care doar Jules îl putea inventa.

— Arăți *al naibii* de minunat!

Jules s-a învârtit în jurul lui Jen, trăgând de tivul fustei ei precum o croitoreasă.

— O cumperi, nu?

— Nu știu.

Addie's Closet era singurul magazin cu articole vestimentare din oraș. Colegele de școală mergeau câte patruzeci de

minute cu mașina la *outlet*-urile din Ithaca, dar, în cazul ei, antrenamentele îi răpeau majoritatea weekendurilor, iar, între lecțiile de balet ale Monicăi și întâlnirile lui Petey cu prietenii, mama nu avea suficient timp ca să o ducă și pe ea.

Doamna Berry le lăsase pe fete la Addie's și promisese că se va întoarce într-o oră. Susan încă se fâțâia în fața suportului de haine cu reduceri. Era cea mai indecisă persoană, iar Jen știa că, în final, avea să revină a doua zi la Addie's cu mama ei. S-a uitat la Susan cum ținea sus, în fața ei, o rochie neagră din satin, și cum a pus-o înapoi pe suport.

Juliana a plătit la casă și apoi i s-a alăturat lui Jen lângă ușă.

— Suz! Gata de plecare?

Susan a oftat.

— Cred că da.

Fetele au ieșit din magazin și au traversat parcarea, așteptând ca semaforul pentru pietoni să le permită să treacă. McDonald's-ul din Sunnybrook era inutil de drăguț – fațada semăna cu cea a unei vechi ferme, iar deasupra intrării, în locul acelor arcade de prost gust, era un *M* uriaș, aurit. Deasupra, culoarea cerului aducea cu cea a șerbetului.

După ce și-au luat comanda de McFlurry-uri și cartofi prăjiți, Susan s-a așezat într-un separeu de lângă geam. Juliana și Jen au urmat-o, punându-și în poală pungile de cumpărături de la Addie's Closet.

Susan și-a învârtit paiul prin partea de sus a înghețatei.

— N-o să-mi găsesc nimic!

— Poate găseai, dacă nu erai așa încăpățânată! a bombănit iritată Juliana.

Susan a aruncat cu un cartof prăjit spre Jules, iar Jen a furat unul din cutia de pe tava lui Susan când aceasta nu era atentă. Suz putea deveni extrem de agresivă când era vorba de mâncarea ei.

— Deci, a zis Susan, ai ceva să ne împărtășești?

Jen a înlemnit. Nu îi plăcea felul în care vocea lui Susan se răcise așa, deodată.

— Despre ce vorbești?

— Te-am văzut azi-dimineață cum ai pus ceva în dulapul lui Ethan McCready.

Juliana, care tocmai furase de pe tava lui Susan, a înlemnit cu cartofii în mână.

— McCiudatul?

Jen a simțit o explozie de supărare.

— Nu-i spune așa! Sunteți prea răutăcioase!

— Iar *tu* ești prea drăguță, a zis Juliana. Ceva nu e în regulă cu puștiul ăla.

Jen și-a vârât linguriță în înghețată, chiar dacă nu mai voia să o mănânce.

— Nu era nimic important. Mi-am uitat cartea în laboratorul domnului Ward. El mi-a adus-o. Sfârșit.

— Siiiiiiigur că da.

Tonul Julianei era rece, la fel de rece precum cel al lui Susan de mai devreme – ba chiar acuzator, ca și cum credea că Jen ascundea ceva.

— De ce faceți asta, mă rog? a întrebat Jen. Mă tachinați în legătură cu un băiat de parcă am fi în gimnaziu…

Suz a pocnit-o pe Jules peste mână în timp ce încerca să mai fure cartofi, apoi a privit-o pe Jen.

— Ethan se holbează mereu la tine. Mă îngrijorează.

— De ce? a întrebat Jen.

— Că o să fii dată dispărută și c-o să sfârșești într-un butoi cu petrol.

— Serios acum! s-a răstit Jen. Încetează!

— Doamne! Nu e așa mare chestie!

Juliana s-a uitat la Jen de parcă era o cobră gata de atac. Sprâncenele i s-au unit ca și cum Jen era de-a dreptul ridicolă, iar ele nu o necăjiseră cu doar câteva momente în urmă.

Jen și-a pus McFlurry-ul pe masă.

— În fine... Nu mai vreau să vorbesc despre asta.

În fine. Expresia atârna între ea și Juliana. Parcă devenise o armă cu care să se rănească una pe cealaltă.

Luni, Ethan nu era la școală; la a treia oră, întreaga clădire era cuprinsă parcă de isterie.

Pe holuri, Jen prindea bucăți din poveste, șoptite între colegii din clasă:

— Un tip din clasa a X-a era gata-gata să-i împuște pe elevii din școală.

— Da, exact, era să omoare toate majoretele și toți jucătorii de fotbal.

Nodul din gât i s-a mărit când și-a auzit numele prin difuzor. Era chemată în biroul directorului.

Domnul Demarco, îndrumătorul ei, era acolo, în fața directorului Heinz, iar rezemat de bibliotecă era tatăl ei vitreg.

— Jen, a zis Tom. Te simți bine?

— De ce nu m-aș simți?!

— De ce nu iei un loc?

Domnul Heinz a tras puțin de nodul cravatei. Gulerul lui era punctat de picături de transpirație.

— Ethan McCready a fost exmatriculat în această dimineață, a zis domnul Heinz.

Lui Jen i-a stat inima-n loc. *Un tip din clasa a X-a era gata-gata să-i împuște pe elevii din școală. Da, exact, era să omoare toate majoretele.*

L-a privit în ochi pe domnul Demarco. Tricoul lui polo era necălcat, ca și cum ieșise în grabă din casă.

— Jen, nu ai dat de belea. De ce nu iei loc?

Jen s-a lăsat ușor pe scaunul liber de lângă domnul Demarco. A observat că acesta ținea ceva în mână, o foaie de hârtie ruptă dintr-un caiet, pe care i-a înmânat-o.

— Ai mai văzut asta?

A simțit cum ochii i-o iau la goană de-a lungul paginii. Cu scrisul de mână al lui Ethan erau notate toate numele majoretelor din clasele a X-a și a XI-a: Juliana Ruiz, Susan Berry, Colleen Coughlin, Bethany Steiger, Stephanie Kazmark, Ariella Lopes și Chloe Munro.

Toate, mai puțin ea.

— Eu nu sunt aici, a remarcat fata, mai mult pentru ea decât pentru ceilalți.

— Despre asta voiam să vorbim.

Pentru o clipă, privirea domnului Heinz a fugit spre tatăl ei vitreg.

Tom a ridicat o mână.

— Jennifer, nu trebuie să zici nimic, dacă nu vrei.

Jen s-a uitat în jos, spre listă.

— Nici măcar n-am habar de asta.

Vocea domnului Demarco era blândă, deși profesorul încerca să mai scoată ceva de la ea.

— Dar e în regulă dacă știi ceva. Vrem doar să ne dăm seama ce s-a întâmplat.

— Nu e clar ce s-a întâmplat? Ethan a scris asta, iar pentru un motiv anume, m-a omis sau m-a uitat.

Domnul Demarco și directorul Heinz și-au aruncat priviri sugestive. Lângă ea, Tom strângea parcă și mai tare raftul bibliotecii.

— Cred că Jen ne-a zis tot ce era de zis.

— Erai prietenă cu Ethan?

Jen s-a uitat la Tom.

— Suntem vecini. Dar nu suntem prieteni.

— Bine. Mulțumim, Jennifer!

Directorul Heinz s-a frecat la ochi.

Odată ce au ieșit pe hol, Tom a tras-o pe Jen deoparte.

— Știi că poți să-mi spui adevărul.

Jen a clipit. Oare chiar vorbea serios?

— Am *făcut-o* deja.

Zâmbetul plin de durere al lui Tom i-a făcut inima să i se spargă într-un milion de bucăți.

— Știu, puștoaico, a zis el. Te conduc înapoi în clasă.

Ceva nu era în regulă. Pe la prânz, Jen era sigură că reacția bizară a celor adunați în biroul directorului Heinz era determinată de o problemă mult mai gravă decât lăsau să se înțeleagă.

Nu credea că o să poată face față prânzului la cantină; toți aveau să vorbească despre Ethan și despre cum părea el suficient de nebun, încât să-i omoare pe toți după ce Mark Zhang îi răsturnase tava cu mâncare și îi pătase baschetii. Bethany avea să fie de-a dreptul isterică – ea singură se băgase în asta când aruncase monede înspre el.

Dar Colleen nu era implicată – râsese, evident –, iar Jen se mulțumise să stea și să nu facă nimic. De ce Ethan nu o pusese și pe ea pe listă?

Jen știa de ce, dar o luau fiorii când se gândea la acel motiv și la ce ar spune lumea în cazul în care ar afla.

Când a sunat clopoțelul pentru a șasea oră, Jen încă stătea lângă dulapul ei, evitând privirile celor care treceau pe hol. Stephanie Kazmark își sunase mama să vină după ea; de dimineață, un băiat de la cursul de matematică, unde era înscrisă și Jen, jurase că văzuse un ofițer de poliție lângă dulapul lui Ethan, cu un câine antrenat să depisteze bombe.

Atmosfera din jurul ei era încărcată, de parcă toți erau mai degrabă *încântați*, nu speriați, de tot ce se întâmpla.

Trebuia să stea de vorbă cu Ethan. Trebuia să existe vreo cale...

— De ce ești pe hol? a urlat doamna Brown, speriind-o de moarte pe Jen.

Dacă zăbovea prea mult, paznicul avea s-o oblige să meargă la cantină, acolo unde erau Bethany, Colleen și Mark.

Sala orchestrei. Jen a pornit spre amfiteatru și a intrat în grabă pe ușa laterală. Pe scenă, profesorul orchestrei, domnul Garner, le preda ceva saxofoniștilor. Nu a observat-o nimeni când s-a furișat pe la marginea scenei și apoi spre aripile sălii.

Ușa către biroul domnului Garner, în care aveau voie să studieze cei ce cântau la instrumente de suflat, era deschisă. Jen s-a strecurat înăuntru, bucuroasă de faptul că nu era nimeni acolo. S-a pitit într-un colț și și-a scos telefonul. Oare cineva ca Ethan, care nu avea foarte mulți prieteni, avea o pagină de Facebook?

Ethan McCready chiar *avea* o astfel de pagină. În poza de profil, fața îi era întoarsă de la cameră, iar băiatul avea gluga hanoracului pusă pe cap, dar Jen știa că el era. Degetul ei zăbovea deasupra butonului Adaugă; cu siguranță nu putea face asta. Lumea avea să observe și ar fi vorbit chiar și mai mult.

A înghițit în sec și i-a scris un mesaj în privat.

Ești?

Ceasul de deasupra tăcăia în ritm cu pulsul ei. Urma o migrenă. Le avea când era stresată. În momentul în care un (1) a apărut în mesageria ei, inima i s-a oprit în loc. Ethan îi răspunsese.

Da.

Pulsul i-a luat-o la goană; voia să-l întrebe dacă era în regulă, în ce belele intrase...

Apoi, o voce mânioasă și-a făcut apariția în capul ei. *De ce ai face asta? De ce L-AI întreba dacă e în regulă după tot ce a făcut?*

Îmbujorându-se, i-a răspuns:

De ce ai făcut-o?

Nu am intenționat.

Și atunci, de ce ai făcut-o?

Ethan a avut nevoie de câteva minute să-i răspundă.

Nu știu. Eram doar supărat pe ce s-a întâmplat la cantină zilele trecute.

Jen și-a ridicat picioarele pe scaun, cu genunchii la piept. Se holba la telefon, neștiind ce să îi răspundă.

După un timp, Ethan i-a mai trimis un mesaj.

Nu aș răni niciodată pe nimeni. Chiar am nevoie să mă crezi.

Jen a înghițit în sec. I-a scris înapoi.

De ce îți pasă dacă te cred?

Credeam că știi de ce.

O usturau ochii. Își imagina expresia de pe chipul Julianei și al lui Susan – de pe chipurile tuturor majoretelor – dacă ar fi văzut conversația asta. Dacă ar fi văzut-*o* vorbindu-i lui Ethan ca unui prieten.

Un alt mesaj de la Ethan:

Nu-ți face griji. Le-am jurat tuturor că n-ai avut nicio legătură cu asta.

Lui Jen aproape că i-a înghețat sângele-n vine când s-a gândit la cât de iritați fuseseră domnul Demarco și directorul Heinz. Și apoi s-a gândit la privirea tristă de pe fața lui Tom, ca și cum nu era sigur dacă să o creadă când ea îi spusese că nu era implicată.

Faptul că Ethan o omisese pe Jen de pe listă avea o singură explicație: o plăcea. Întotdeauna o plăcuse, bănuia ea, și toți ceilalți probabil că se gândeau la asta. Trebuie să fi fost altceva, un motiv pentru care ei să bănuiască…

Jen și-a dus mâna la gură. Bilețelul. Vineri dimineață strecurase bilețelul în dulapul lui Ethan, iar în această dimineață fusese exmatriculat pentru presupusa listă cu victime…

Cineva o văzuse. Văzuse cum pusese bilețelul în dulapul lui Ethan – probabil că aceeași persoană care, după faza din cantină, îl văzuse întocmind lista cu numele majoretelor.

Jen a sărit în picioare. Trebuia să meargă din nou în biroul directorului Heinz, să le explice că totul fusese o neînțelegere, că nu se făcea vinovată de ce o bănuiau ei. Să adauge nume pe lista lui Ethan, poate? Să aibă gânduri de răzbunare pe colegele ei majorete pentru cine știe ce nelegiuire?

Și-a făcut loc printre scaunele adunate grămadă din sala domnului Garner, răsturnând unul în drumul ei spre hol. Imediat, un paznic a apărut în fața ei.

— Unde mergi?

Jen a înlemnit. Nu putea formula cuvintele: *Directorul Heinz. Trebuie să vorbesc cu Heinz chiar acum!*

Sunetul unei uşi de metal trântite la capătul holului i-a atras atenţia lui Jen. S-a întors. S-a uitat direct în ochii lui Susan, care îşi punea flautul în dulap.

Jen a încremenit. Cum putuse să uite că se certase cu Susan zilele trecute, când fuseseră împreună să cumpere rochii? Ea o văzuse pe Jen strecurând bileţelul în dulapul lui Ethan. Chiar credea că avea vreo legătură cu lista lui Ethan?

Susan şi-a întors privirea şi a grăbit pasul spre sala orchestrei.

Vineri era Noaptea Spiritelor, dar Jen nu avusese deloc starea necesară să se implice. Nu vorbise cu Susan toată săptămâna, chiar dacă nimeni nu putea confirma că fata asta era cea care îi spusese directorului Heinz despre lista cu victime sau despre cum strecurase Jen bucata de hârtie în dulapul lui Ethan McCready.

Standul echipei de majorete la care se vindeau prăjituri era plin ochi cu negrese, pungi de popcorn cu caramel şi bezele. Toate lucrurile pe care majoretele nu ar avea niciodată tupeul să le mănânce în faţa lui Allie, care părea că trăia doar cu migdale, suc de napi şi cu sticle de apă la cinci dolari de la Whole Foods.

Majoretelor nu le scăpase ironia de a fi repartizate la masa la care se vindeau prăjituri. Jen o privea pe Colleen Coughlin cum analiza de zor o brioşă care avea partea de deasupra turtită şi, în consecinţă, era evitată de cumpărători. Lui Jen îi era greaţă după ce linsese de nenumărate ori aluatul de negresă de pe lingură.

În sala de gimnastică, vacarmul a fost înăbuşit de un cor de ovaţionări şi de huiduieli. Majoretele stăteau cu rândul la masa

la care se vindeau prăjituri. Evenimentul lui Jen, ştafeta, era programat să se desfăşoare mai târziu. În sală, prezentatorul a anunţat că se apropia momentul pentru dansul băieţilor.

Acesta era întotdeauna punctul culminant al Nopţii Spiritelor. În fiecare an, câteva fete se ocupau de coregrafia spectacolului pentru băieţii din clasele lor. Anul trecut, căpitanul desemnat pentru momentul artistic, Cassidy Burns, alesese melodia „Like a Virgin"; puştanii se echipaseră cu pantaloni scurţi de blugi şi mănuşi fără degete, din dantelă, iar unii chiar îşi desenaseră alunițe pe obraji cu ajutorul creionului dermatograf. Directorului Heinz aproape că-i picase faţa când îi văzuse începând să danseze lasciv pe podea. Doamna Coughlin insistase să îi întrerupă pe la mijlocul melodiei. În final, băieţii fuseseră descalificaţi pentru că fuseseră indecenţi, iar lui Cassidy i se interzisese să mai facă parte din coregrafia oricărui dans legat de Noaptea Spiritelor.

Nu încăpea îndoială faptul că, anul acesta, sarcina îi revenea Julianei. Nici nu trebuise să convingă prea multă lume; pur şi simplu ridicase mâna în consiliul elevilor, iar doamna Coughlin spusese că jobul îi aparţinea. Juliana Ruiz era o fată responsabilă şi respectuoasă. Cu ea ocupându-se îndeaproape de coregrafie, nu exista nici cea mai mică posibilitate de a prezenta la bal un dans lasciv.

Toată săptămâna, Jules fusese entuziasmată de Noaptea Spiritelor – în fiecare noapte, grupul de dansatori se întâlnea în pivniţa ei ca să repete numărul pe melodia „Barbie Girl". Jen trecuse pe acolo pentru a urmări repetiţia finală şi trebuise să recunoască – cei din clasa a X-a aveau să fie greu de depăşit.

Ethan McCready şi lista lui cu victime erau ultimele lucruri la care se mai gândea lumea. Doar o moarte propriu-zisă putea strica atmosfera. Pe la începutul săptămânii, doamna Coughlin

voise să anuleze evenimentul, îngrozită că Ethan și-ar putea face apariția ca să îi masacreze pe toți. Întotdeauna fusese așa, îngrijorându-se exagerat de mult, chiar și atunci când nu era cazul.

În sfârșit, conducerea făcuse un compromis și adusese un ofițer de poliție ca să stea în afara clădirii. Mike Mejia era în parcare și tocmai își cumpărase niște caramele de la masa cu prăjituri.

Bethany își făcea vânt cu foaia pe care erau trecute prețurile pentru dulciurile de pe masă. Aerul din sala de gimnastică era sufocant, cu toți acei tineri transpirați sărind unii peste alții. Valul de căldură se extindea și în afara sălii, acolo unde stăteau Jen și celelalte fete.

Bethany s-a rotit în scaunul ei, apoi și-a vârât capul printre ușile sălii.

— Unde sunt nenorocitele alea mici? N-am de gând să ratez dansul băieților!

Jen și-a dat ochii peste cap. „Boboacele" din echipă trăseseră paiul mai scurt, trebuind să se ocupe de masa cu prăjituri, în timp ce fetele din clasele mai mari aveau să ia parte la dansul băieților.

— Chiar trebuia să le numești așa?

Bethany a pufnit.

— Preferi să stai aici, în locul lor?

— Vor veni.

Jen s-a uitat într-o parte, simțind că Bethany încă o pironea cu privirea.

— Ce e?

— Ce se întâmplă între tine și Susan? a întrebat ea.

Colleen a pus pe masă brioșa pe care o pipăia, devenind deodată interesată de subiect.

— Nimic, a răspuns Jen.

— Nu ați vorbit toată săptămâna, a adăugat Colleen.

— E treaba noastră, bine?

Apoi Bethany i-a vorbit sincer:

— Știi că e doar geloasă pe tine, nu?

Bethany se folosea de vorbe spuse la plezneală ca de o monedă de schimb; Jen știa că fata voia doar ca ea să zică ceva urât despre Susan, iar apoi să „tranzacționeze" ce auzise. *N-ai să ghicești niciodată ce a zis Jen la Noaptea Spiritelor*. Bethany chiar o vorbea pe la spate pe Colleen, prietena ei cea mai bună, în mod constant, povestind tuturor despre cât de târfă era.

— De ce ar fi Suz geloasă pe mine? a întrebat Jen. E drăguță și e și mai deșteaptă decât mine.

— Pentru că trebuie să lucreze la asta, a spus Bethany. Mai are timp să doarmă?

O fată a intrat pe ușile sălii și s-a așezat la masă. Jen a tresărit, îngrozită de faptul că poate era Susan și auzise totul. Dar era doar una dintre „boboace"; apoi au mai venit două, pregătite să le înlocuiască pe Jen, Bethany și Colleen în tură.

Jen a scrutat cu privirea tribunele, căutând pe cineva cu care să stea. Susan se afla în locul rezervat pentru cei din clasa a X-a, împreună cu fetele cu care juca tenis. Se uita prin sală, purtând niște haine roz-neon – culoarea celor din clasa a X-a de anul acesta – și părând puțin agitată. Când privirea i-a ajuns în dreptul lui Jen, buzele i s-au strâns și a devenit dintr-odată ochi și urechi la conversația cu fata de lângă ea.

Lovește-o! Jen și-a trosnit degetele, fiind puțin deranjată de gândul care îi răsărise în minte. În viața ei nu lovise pe nimeni, nici măcar pe sora ei mai mică și care o merita din plin. Dar, văzând-o pe Susan stând acolo, comportându-se ca și cum *Jen* greșise cu ceva, era mult prea mult.

Jen a privit cu luare aminte tribunele, ca să vadă unde stă-teau și celelalte prietene ale ei – un alt grup de fete alături de care crescuse. Cele mai multe erau din clasele de avansați; ce-lelalte ori fuseseră cu ea la Jessie's Gym când erau mici, ori fă-cuseră parte din aceeași echipă de fotbal la juniori.

Nici măcar nu și-a dat seama că nu o văzuse pe Juliana până în momentul în care a sunat soneria, iar domnul Heinz a anunțat că urma dansul echipei de boboci. Mulțimea a luat-o razna; Jen a trebuit să se ridice împreună cu ceilalți ca să poată vedea mijlocul sălii, acolo unde bobocii intraseră făcând roata.

Când și-au terminat numărul, domnul Heinz a strigat:

— Și acum haideți să facem puțină gălăgie pentru cei din clasa a X-a!

Jen o căuta cu privirea pe Juliana, iar, în cele din urmă, a găsit-o pe margine, aplaudându-i pe băieții din clasa a zecea în timp ce fugeau spre centrul sălii.

Toți dansatorii au „înghețat" în anumite poziții. Melodia „Barbie Girl" a început să răsune prin boxe, iar în timpul celor trei minute, Jen a uitat de Susan, a uitat de Ethan, a uitat de cât de nasoală era toată situația. Juliana se întrecuse pe sine. Băieții chiar erau buni, iar prestația lor și felul în care se aran-jaseră a făcut publicul să aclame și să râdă.

Lângă ea, Christine Verni chicotea atât de incontrolabil, încât a apucat-o pe Jen de braț ca să nu-și piardă echilibrul. Jen a zâmbit, primul zâmbet sincer pe care îl avusese în ultima vreme, și a aclamat pe durata întregului număr, ducând mâi-nile pâlnie la gură și strigând spre prietenii ei care dansau.

Iar apoi, s-a terminat. Jen abia aștepta să se năpustească asupra lui Jules, să îi zică ce treabă al naibii de bună făcuse. S-a ridicat din tribune și s-a îndreptat spre centrul sălii. A cercetat mulțimea din jurul ei, uitându-se după tricoul roz-aprins al

Julianei, dar erau doar o mulțime de fete din clasa a XI-a îmbrăcate în roșu.

Când și-a dat seama că Juliana nu se afla printre ele, s-a uitat spre ușa laterală a sălii. Aceasta tocmai se închidea; domnul Heinz și doamna Coughlin nu au părut să observe, fiind distrași de numărul pe care-l prezentau băieții din clasa a XI-a. Aceștia erau costumați în pompieri, cu bretele peste piepturile lor goale, iar fața doamnei Coughlin era de aceeași nuanță precum caschetele lor din plastic.

— V-am spus limpede că toată lumea trebuia să fie *îmbrăcată*! țipa profesoara, în timp ce Jen s-a furișat pe ușa laterală, grăbindu-se, înainte să o observe cineva și să încerce să o oprească.

Parcarea din spate era plină de mașini, dar lipsită de oameni, cu excepția a două fete care stăteau împreună pe terenul de fotbal, cu spatele la gard, ca și cum nu voiau să fie văzute la față.

Chiar dacă era la zeci de metri depărtare și era întunecat, Jen a putut observa acel roz-neon al tricoului Julianei. Un râs ascuțit și pătrunzător i-a dat de înțeles lui Jen cine era însoțitoarea ei, cu toate că știa deja.

Carly și Juliana nu au observat-o pe Jen, care stătea pe trotuar; se mai aflau acolo și alți copii, așteptând să-i ia cineva ca să meargă acasă. Pușți care aveau ora de stingere la zece seara. Cu ochii ațintiți la Juliana și la Carly, Jen s-a ascuns după un SUV, la vreo trei metri distanță de gard.

— Mama ta nu o să-și dea seama că-i lipsesc câteva? a întrebat Juliana.

— Nu. Doctorul ei îi dă vreo șaizeci pe lună, a zis Carly.

Juliana a rămas tăcută pentru moment.

— Ar trebui să le combin cu alcool?

— E în regulă, a zis Carly. Eu o fac mereu, iar asta e cam cea mai slabă doză.

Jen încă procesa ce zisese Carly în momentul în care o camionetă neagră a oprit în locul unde stăteau fetele. Jen și-a întins gâtul pe după SUV, dar geamurile fumurii ale mașinii nu i-au permis să vadă clar cine era șoferul.

— Ți-a luat cam mult! s-a auzit o voce de bărbat dinăuntrul mașinii.

— Scuze! Scumpa de Jules a trebuit să supravegheze dansul balerinilor.

— Dansul băieților, a corectat-o Juliana.

Șoferul a izbucnit în râs; Carly i s-a alăturat, iar Juliana a început să zică ceva, dar portiera camionetei a fost trântită, înăbușindu-i vocea.

Pastile. Jen și-a luat mâna de pe SUV, îngrijorată că va lăsa o pată de transpirație. Pastile: era *sigură*! Carly Amato era o drogată.

Voia să țipe la Juliana, să o avertizeze că o vedea. Poate că așa nu s-ar mai fi urcat în acea camionetă cu Dumnezeu știe cine, luând Dumnezeu știe ce fel pastile. Dar a rămas fără cuvinte, iar tot ce a putut să facă a fost să se uite la cea mai bună prietenă pe care o mai avea urcându-se într-o mașină atât de mare, încât părea că o înghițea cu totul.

Capitolul unsprezece

Duminică dimineața, cobor la parter și mă îndrept spre garaj. Vechiul cartier în care am stat se află la vreo opt kilometri distanță, dar ideea de a fi singură cu gândurile mele cât durează până ajung acolo cu bicicleta e de nesuportat. Îmi pun căștile, deschid ultimul playlist pe care mi l-am făcut și îl las să pornească piesele în mod aleatoriu.

Primele cuvinte ale cântecului sunt despre un băiat cu ochi albaștri și o fată cu ochi căprui. Făcusem acest playlist în noaptea în care mă părăsise Brandon. Îmi smulg căștile din urechi, fiind deodată împăcată cu liniștea. Arunc telefonul în coșul bicicletei și mă urc pe șa.

E puțin cam răcoare azi, cerul are o culoare gri-perlat, iar norii atârnă destul de jos.

Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu Ethan McCready după ce a fost exmatriculat. El știe unde locuim, iar eu vreau să egalez scorul.

Pedalez prin oraș și o iau pe străzile cunoscute, până când vechea mea casă apare pe partea dreaptă. Simt că rămân fără aer. Noii proprietari au decorat gazonul cu pietre funerare false etichetate cu nume precum BARRY'D ALIVE[1].

---

[1] Joc de cuvinte pornind de la asemănarea fonetică dintre numele propriu Barry și verbul *bury*, „a îngropa". În acest context, se poate traduce prin „îngropat de viu" (n. tr.).

O doamnă cu coasa atârnă de streașina terasei, iar pelerina-i flutură în vânt. Mă gândesc să bat la ușă. Orice, doar ca să arunc o privire înăuntru.

Norwood Drive a devenit cunoscută drept „Strada Ororilor" după ce Juliana și Susan au fost ucise aici. Dar eu nu o puteam vedea astfel – nu am fost acasă în noaptea în care au avut loc crimele. Am insistat să dorm la Rachel, ca să fiu departe de infecția în gât a lui Jen. Această stradă nu a ajuns să mă sperie nici după ce sora mea a murit.

Cu excepția familiei Canning, care nu era prea sociabilă, îi cunoșteam pe toți vecinii. Norwood Drive era ca un orășel; toată lumea avea un rol. Domnul Brenner, un văduv care avea vreo mie de ani, se plimba prin cartier în fiecare zi, puțin aplecat și ținându-și mâinile la spate. Dacă te oprea cumva ca să-ți vorbească, trebuia să-ți iei rămas-bun de la planurile tale pentru următoarea oră. Doamna Shaw, „polițista comunității", era în stare să-ți dea un telefon doar ca să te informeze că tomberonul tău fusese răsturnat de vânt – văzuse ea pe geamul din față.

Susan locuia la trei case distanță de noi, ceea ce însemna că nu prea interacționaserăm cu familia Canning. Casa lor era într-o fundătură. Mama lui Jack Canning suferise un atac cerebral după ce fiul ei fusese numit criminal și fusese dusă la un azil de bătrâni, iar casa fusese scoasă la licitație. Un semn care atestă că proprietatea e a băncii încă se află în curtea din față. Anul trecut, domnul Brenner a murit.

Noi familii s-au mutat în casele familiilor Brenner, Berry și în a noastră. Singurii oameni rămași care l-ar fi cunoscut pe Ethan McCready sunt cei din familia Shaw, care erau prieteni cu familia mea. Dacă mă arăt la ușa lor, o vor suna pe mama imediat ce plec de acolo. Asta nu se poate întâmpla. Tom nu trebuie să afle că am venit aici ca să pun întrebări despre Ethan.

Mă urc înapoi pe bicicletă și fac prima la dreapta. Un luminiș îngust separă Spruce Street de Norwood Drive. Când eram mică, mama nu m-a lăsat niciodată să mă joc lângă pârâu. Înainte să se întâmple toate acele lucruri groaznice din cartier, cea mai mare teamă a ei era să nu ne înecăm într-un pârâu de cincisprezece centimetri adâncime.

În prezent, Spruce Street e mai plină de viață decât Norwood Drive. Doi copii cam de vârsta lui Petey se joacă cu o minge de fotbal în curtea unei case cu două etaje. Vizavi de stradă, o femeie greblează frunzele. Își ridică privirea și se oprește atunci când mă observă.

Mă opresc în capătul aleii ei. Casa îmi pare cunoscută; o amintire din clasa a șaptea îmi răsare în minte: atunci am mers ultima oară cu colinda de Halloween. Știu că aici am primit un pachet de jeleuri organice cu aromă de fructe. Când am ajuns acasă și i le-am arătat mamei, și-a dat ochii peste cap, în același fel în care și-i dădea ori de câte ori îi reaminteam că mama lui Rachel nu o lăsa să bea sucuri acidulate.

— Mă scuzați! îi spun femeii cu grebla. Pot vorbi puțin cu dumneavoastră?

Ea se reazemă în coada uneltei.

— Am auzit deja despre cuvântul Domnului.

Am nevoie de câteva clipe ca să îmi dau seama că glumește. Îi zâmbesc.

— Am locuit cândva pe-aici.

Femeia se uită lung la mine, iar pielea de pe frunte i se încrețește un pic.

— Știam eu că îmi pari cunoscută.

Mă uit înspre sacul de gunoi de la picioarele ei.

— Vreți să vă ajut?

Nu răspunde. Doar îl ridică și mi-l înmânează.

— Ține-l deschis!

— Locuiți în casa aceea de pe Norwood, care s-a vândut vara asta?

Aruncă un braț de frunze în sac, stând cu ochii pe mine.

— Da.

Face o pauză, iar expresia serioasă de pe față i se mai destinde. Cu siguranță știe cine sunt și ce s-a întâmplat la mine acasă, dar nu o aduce în discuție, iar eu îi sunt recunoscătoare pentru asta.

— Unde s-a mutat familia ta?

— Waverly Estates, răspund eu.

„Și urăsc asta." Gândul îmi vine fără să vreau. Mai degrabă aș locui aici, pentru că aici e locul în care ar trebui să fim.

— Și ce te aduce înapoi?

— Încerc să găsesc pe cineva care locuia pe aici, zic eu.

Femeia se încruntă.

— Pe cine? Nu s-au mutat mulți de pe strada asta.

— Numele lui e Ethan McCready.

Femeia face o pauză, înlemnind parcă deasupra grămezii de frunze după care se aplecase.

— De ce, Doamne iartă-mă, ar vrea o fată ca tine să-l caute pe Ethan McCready?

— Cred că o cunoștea pe sora mea, zic eu. Voiam să-l întreb ceva.

— A locuit chiar acolo.

Femeia arată cu degetul spre casa din fundătură, aflată lângă cea unde copiii joacă fotbal. Seamănă cu o fermă.

— Mama lui era o femeie jos pălăria. E înfiorător cât de repede a răpus-o boala.

— E groaznic, zic eu. Am auzit că n-a avut nici tată.

— A, a avut.

Pe fața femeii se poate citi disprețul.

— A părăsit-o pe Kathleen când era însărcinată cu Ethan. Nu au fost niciodată căsătoriți.

— Și unde s-a dus după ce mama lui a murit? întreb eu.

— Unul dintre verii ei l-a luat la el. Nu-mi place s-o zic, dar pentru noi a fost o ușurare când a plecat. Chiar îi scotea din pepeni pe toți de pe-aici.

— Cumva din cauza motivului pentru care a fost exmatriculat? insist eu.

— Ei bine, asta, dar și plimbările alea ale lui prin cartier în puterea nopții.

Femeia ia apoi grebla în mâini. Se reazemă de ea, încrucișându-și gleznele.

Nu știu de ce, dar gândul că Ethan McCready umbla de colo, colo, fără țintă, mă deprimă.

— Încă mai locuiește cu acel văr?

Femeia își scoate o mănușă de grădinărit și își șterge fruntea cu dosul palmei.

— A rezistat câteva săptămâni acolo.

Arată cu degetul spre capătul străzii.

— Era prieten cu James Montick, băiatul care locuia pe colț. Mama lui l-a prins pe Ethan dormind în pivnița lor. I-a spus c-o să sune poliția. Bietul copil! Pare că nimeni nu-l dorește.

„Deci ce naiba i s-a întâmplat?"

— Nu l-ați mai văzut de atunci? întreb eu.

Clatină din cap.

— Habar n-am pe unde își face veacul acum. Ar putea fi oriunde, bănuiesc.

Ceva se dezumflă în mine. Adevărul e că nu mă așteptam să ajung în cartier și să aflu că, de fapt, Ethan nu părăsise niciodată casa răposatei lui mamei lui, și să-l găsesc stând în fața

televizorului, uitându-se la știrile de după-amiază. Oare ce aș fi făcut *dacă* l-aș fi găsit aici?

— Mulțumesc!

Îi înmânez femeii sacul de gunoi, disperată să plec.

— Nu am vrut să vă răpesc atât de mult timp.

— Nu îți face griji!

Femeia își ridică mâna liberă. Ezită. Mă prinde ușor de braț și mi-l strânge puțin. Am impresia că o să-mi povestească mai multe, o să recunoască faptul că știe cine sunt, dar se întoarce înapoi la grebla ei.

Mă urc înapoi pe bicicletă. Pedalez pe lângă copiii care joacă fotbal și continui până când ies din raza vizuală a femeii, încetinind doar când ajung pe lângă casa unde locuise Ethan.

Mă opresc chiar în față. E micuță și foarte îngrijită. Nu sunt decorațiuni de Halloween, dar pe ușa principală atârnă o bucată de lemn în formă de inimă pe care scrie BINECUVÂNTEAZĂ CASA NOASTRĂ. În partea din stânga a casei se află o grădină micuță, îngrădită cu un gard alb. La dreapta e un semn care indică faptul că aici e o fundătură și un petic de pădure.

Merg cu bicicleta pe aleea dintre copacii, iar în momentul în care observ pârâul, mă opresc, amintindu-mi de cuvintele lui Carly: *Ei doi erau mai tot timpul împreună în pădure.*

Mi-o imaginez pe Jen stând pe piatra ce iese din pârâu, cu o carte în poală. Întotdeauna avea o carte cu ea și venea mereu aici să citească. Dacă încercam să merg și eu cu ea, zicea că nu voia să piardă vremea pe lângă pârâu.

Oare încerca să scape de mine ca să se întâlnească doar cu Ethan? Oare Susan îi văzuse?

Fac la dreapta și mă îndrept spre marginea pădurii. După câțiva zeci de metri, copacii se răresc, iar vechea mea curte iese la iveală.

La vederea ei, mi se încleștează degetele de la picioare. Pe pervazul camerei de la mansardă, cineva a aranjat niște animăluțe de pluș într-o șir perfect și a văruit într-un albastru-închis pereții care erau mov. Fosta mea cameră.

Continui să merg, rămânând aproape de marginea pădurii. Și o țin tot așa până când pot să văd vechea curte a familiei Berry. Cei care s-au ocupat de renovare au îngropat piscina și au construit o terasă pietruită cu un șemineu în aer liber. Înăuntrul casei, lângă ușa glisantă din sticlă ce duce spre terasa din spate, stă o pisică albă, mișcându-și coada într-o parte și-n alta, precum un metronom. Fixând cu privirea o veveriță ce se curăță cățărată pe balustrada terasei.

Mi-l imaginez pe Ethan stând exact unde mă aflu eu acum. Colindând prin pădure, făcând Dumnezeu știe ce în puterea nopții. Oare le-a spionat pe Susan și pe Juliana prin ușa din sticlă în noaptea aia? Oare aștepta aici cu un scop… Aștepta aici, stând cu ochii pe casa fetei din cauza căreia fusese exmatriculat?

Îmi vin în minte cuvintele lui Daphne: *Nu era niciun semn de intrare prin efracție în casa lui Berry.*

Juliana nu l-ar fi primit pe Ethan pe ușa din față, iar familia Berry nu ar fi lăsat deschisă ușa din spate. Dacă fata lor rămânea singură, părinții și-ar fi luat toate măsurile de precauție ca să se asigure că nu era niciun pericol.

Îmi dau frâu liber imaginației și creez un alt scenariu. Unul în care Ethan nu a intrat în casă în noaptea aceea, unul în care stătea chiar aici, unde sunt eu, spectator la o scenă în desfășurare.

Cineva a venit la ușa din spate ca să o întâlnească pe Juliana. Cineva pe care ea sau Susan îl așteptau. Ethan ar fi văzut-o pe Juliana cu acea persoană în casă.

O persoană care cu siguranță nu era Jack Canning.

Știu că nu a fost el. Ethan trebuie să fi trimis acele scrisori. Nu cu gândul de a-l amenința pe Tom, dar de a-l avertiza. Ethan credea că l-a văzut pe adevăratul criminal în acea seară.

Îmi car bicicleta până pe stradă și mă urc pe ea. Pedalez cât pot de repede până acasă. Intru în garaj și îmi reazem bicicleta de perete, chiar lângă mașina mamei. O voi pune la locul ei mai târziu; acum trebuie să îi trimit lui Ethan mesajul la care m-am gândit în timp ce veneam acasă.

Știu cine ești, Ethan. Ce-ai văzut în acea noapte din pădure?

Primesc răspuns imediat, ca și cum aștepta momentul acesta, ca și cum mă aștepta să pun cap la cap lucrurile.

Asta e o conversație pe care doresc s-o port doar în persoană.

Capitolul doisprezece

Joi și vineri nu se vor face cursuri întrucât personalul didactic va avea cursuri de dezvoltare. Vacanța începe miercuri, la apusul soarelui, așa că antrenoarea e nevoită să anuleze antrenamentele.

E ora trei fără zece minute. Ginny și cu mine suntem în mașina mamei ei, care e parcată în spatele bibliotecii publice Millerton. Stăm tăcute, uitându-ne cum o fată aruncă un sac de gunoi într-un container pe laterala căruia scrie: PROPRIETATEA CAFENELEI COOL BEANS COFFEE & TEA.

— Nu cred că e prudent, zice Ginny.

Știu exact ce părere are despre întâlnirea mea cu Ethan McCready, deoarece a menționat asta de o mie de ori de când am sunat-o duminică să îi spun ce-am aflat atunci când am fost în vechiul cartier.

Când i-am povestit că băiatul voia să ne întâlnim în această după-amiază la Cool Beans Coffee & Tea, a rămas tăcută preț de câteva clipe.

— Adică, băiatul ăsta cu siguranță nu e... *întreg la minte*, a spus ea. Dacă a păstrat acel bilețel de la sora ta și a ținut evidența locurilor în care trăiești...

— Nu-mi poate face nimic într-o cafenea publică, am zis eu, sigură pe mine. Și, în plus, trebuie să aud ce-are de zis.

Ginny a insistat să vină. Nu am menționat asta când m-am înțeles să mă văd cu el. Vreau să creadă că vin singură.

Ieșim din mașină. Ginny o încuie și o luăm de-a lungul aleii. În afara cafenelei, doi tipi stau la câțiva centimetri distanță unul de celălalt, unul dintre ei cu spatele rezemat de zidul de cără-midă. Față-n față, cu mâinile împreunate.

Nu-mi pot lua ochii de la ei, încântată fiind de intimitatea scenei. Doi tipi pe care nu-i deranjează să se afișeze în public, ăsta e un lucru care îi face pe cei din Sunnybrook să ridice o sprânceană, căci aici oamenii încă înlocuiesc *vremurile de odinioară* cu *înainte că liberalii să preia frâiele*. Am auzit că la liceul din Millerton li s-a permis să pună în scenă musicalul *Rent*[1]. La mine la școală, în clasa a IX-a, profesoara de engleză a fost concediată pentru că ne-a pus să vizionăm *Romeo și Julieta*, iar acolo e o scenă în care un actor rămâne în fundul gol.

— A, știam eu că locul ăsta îmi pare cunoscut, zice Ginny în timp ce ne apropiem de intrarea în cafenea.

Lângă intrare, se află o tablă pe care scrie că au ceai cu bule și Wi-Fi gratuit.

— Mama lucrează la spitalul din capătul străzii. Câteodată, după ce i se termină tura, vine aici pentru micul dejun.

Mă opresc la intrarea în cafenea, uitându-mă prin fereastra din față. E aglomerat. Toți stau cu privirea în laptopuri, la mesele de lângă ferestre.

— Vrei să intri tu prima? îi șoptesc lui Ginny, emoționată dintr-odată.

---

[1] *Rent*, musical american compus de Jonathan Larson și inspirat într-o oarecare măsură de celebra operă pucciniană *Boema*. Spectacolul lui Larson, care a avut premiera în 1996, la New York, spune povestea unui grup de artiști, în mare parte membri ai minorităților sexuale, care se luptă să își câștige existența și să creeze în Manhattanul anilor 1980–1990 (n. red.).

Deschide ușa și intră. Stau în spatele ei, cu inima bătându-mi să-mi sară din piept. Nu mă pot abține și văd iar și iar, cu ochii minții, numărul acela – numărul de telefon *al lui Ethan* – în istoricul conversațiilor purtate de sora mea în dimineața în care a murit.

Trebuie să aflu de ce a fost el ultima persoană cu care a vorbit.

Cafeneaua e plină de oameni. Nu este nici măcar o masă goală în întreaga încăpere. Le analizez pe toate, uitându-mă după Ethan. Au trecut cinci ani, iar eu i-am văzut doar poza din album; și-ar fi putut schimba înfățișarea.

— Barmanul! șoptește Ginny.

Mă uit spre tejgheaua din față; un tip cu o claie de păr blond curăță un aparat de cafea cu o cârpă. Stomacul mi se face ghem. În momentul în care se întoarce și începe să-și dezlege șorțul din jurul taliei, îi observ fața. E slăbită, scoțându-i în evidență maxilarul și nasul. Pielea lui, punctată de imperfecțiuni în poza de la școală, e salvată acum de firele de barbă. El e!

Sunt pe cale să mă întorc și s-o iau la fugă, dar Ethan se uită fix la mine. Clipește, nemișcându-se, ca și cum nu o observă pe Ginny. Își pune șorțul jos și iese din spatele tejghelei, având o ceașcă de cafea în mână. Se oprește la câțiva metri de mine. În momentul în care vorbește, abia îl pot auzi din cauza pălăvrăgelilor din cafenea și a sunetului scos de blenderul din spatele tejghelei.

— Ai venit! spune el.

Privirea lui se oprește asupra lui Ginny.

— Tu cine ești?

— E prietena mea, răspund eu, cu o voce ușor răgușită.

Înghit în sec, simțindu-mă inconfortabil deoarece e posibil ca Ethan să-mi fi sesizat teama din glas.

— Ea e Ginny.

— Este o masă liberă în spate, unde putem vorbi, zice el.

Ginny și cu mine ne uităm una la alta. Ethan își dă ochii peste cap. Sunt la fel de negri precum cei din poza din album.

— Nu sunt cine credeți, probabil, că sunt, și chiar dacă aș fi, sunt o mulțime de oameni în cafenea care v-ar putea proteja.

Tonul batjocoritor din vocea lui mă face să iau foc.

— Ei bine, măcar e destulă cafea fierbinte prin jur cu care să-ți aruncăm în față.

Ginny pare îngrozită. Ethan zâmbește.

— Urmați-mă!

Ne îndreptăm spre separeul cafenelei, unde toate mesele de două persoane, cu excepția uneia, sunt ocupate. Mai trage un scaun lângă, ca să putem toți să stăm jos. E mult zgomot aici; prea mult ca să pot gândi sau ca să mai fiu emoționată măcar. Vreau doar răspunsuri.

Nimeni nu zice nimic în timp ce ne așezăm. Ginny privește în jos, masându-și încheietura degetului mare.

— Doriți ceva? întreabă Ethan în final. Ceai? Cappuccino? Ciocolată caldă?

Se uită la mine.

— De băut. Nu de aruncat pe fața mea.

— Nu, mulțumesc.

Mă uit la Ginny. Clatină din cap.

Ethan ridică din umeri.

— Treaba voastră!

Mai stăm tăcuți o vreme înainte ca Ethan să zică:

— Arătați de parcă vă așteptați să vedeți pe altcineva.

Are dreptate. Mă așteptam la elevul ursuz din poza din album. La cocoșatul ciudat care stătea în spatele surorii mele la ora de engleză.

În schimb, Ethan arată perfect normal. Ochi pătrunzători, păr moale, ca de surfer. Dacă n-aș fi știut cine e și treceam pe lângă el pe stradă, aș fi zis că e drăguț.

Gândul ăsta stârnește un val de furie în interiorul meu; dintr-odată vreau să mă năpustesc peste masă și să-l sugrum.

— Îți dai seama cât de ciudat e faptul că ai fost în casa aceea de vizavi de mine? întreb eu. Ce naiba-i cu tine?

Ethan bate cu degetele cu unghii roase până la carne în toarta cești lui.

— De unde să încep?

— Nu e amuzant!

Nu îmi dau seama că am ridicat tonul vocii decât atunci când niște oameni de lângă fereastră se uită la noi. Lângă mine, Ginny s-a încordat toată.

— Nu, nu cred că e amuzant, zice Ethan calm. Ai venit aici pentru răspunsuri sau ca să țipi la mine?

Mă las pe spate în scaun. Mă uit la Ginny, care își studiază mâinile. Ethan interpretează tăcerea mea ca pe o concesie.

— Acum, că am stabilit asta, ai vrea să auzi ce am de spus?

Fața mi-e fierbinte de furie. Dar aprob din cap.

— Aș vrea să încep cu faptul că tatăl tău vitreg, zice Ethan, e cel mai mare măgar.

Chiar dacă nu mai sunt sigură că pot să am încredere în Tom, am tendința de a mă ridica și de a pleca. Ethan trebuie să fi simțit asta, pentru că ridică o mână.

— Îmi pare rău, dar trebuia s-o spun!

— Cu ce ți-a greșit el ție vreodată? întreb eu.

— O s-ajung și la asta, zice Ethan. Dar vreau să știi că, deși o să fii sceptică cu privire la ce o să-ți spun că s-a întâmplat în acea noapte, îți jur că e adevărul adevărat.

Un val de groază mă cuprinde. Înainte să pot să zic ceva, Ginny își drege vocea.

— Ai încercat să-i spui lui Tom ce-ai văzut, nu?

Ethan își mută privirea de la mine, la ea.

— Da. Cum ziceai că te numești?

— Nu am zis, răspunde Ginny în timp ce încep să dau din gură.

— Ce-ai văzut în noaptea aia?

Ethan își trosnește un deget. Mă privește.

— Eram prin pădure, în spatele casei familiei Berry, în jurul orei zece. O camionetă neagră era parcată vizavi de stradă și două persoane erau pe terasa din spate. O fată țipa la cineva. Nu aș putea să zic dacă era o fată sau un băiat, pentru că nu a scos niciun cuvânt. Oricine era, era înalt și avea gluga pusă.

— Care fată țipa? întreb eu. Susan sau Juliana?

— Nu aș fi putut spune atunci. Dar acum știu că era Juliana, deoarece Susan era la duș.

Ethan ia o gură de cafea.

— Părea o ceartă de tot rahatul, așa că mi-am văzut de drum.

— Cum adică „de tot rahatul"?

— Ceva de genul *Nu-mi spune tu mie să mă calmez* sau *N-am chef să mă calmez*. Nu știu, zice Ethan. Nu părea foarte serios, iar ultimul lucru de care mai aveam nevoie era ca Susan Berry să mă găsească bântuind prin jurul casei ei și să sune poliția exact după ce fusesem exmatriculat pentru o porcărie de listă pe care apărea numele ei.

Dacă ar fi făcut-o, poate că fetele ar fi fost încă în viață. Îmi înăbuș gândul.

— Când i-ai spus lui Tom ce-ai văzut?

— Nu imediat după. Mai întâi, polițiștii au făcut să pară ca și cum erau absolut siguri că vecinul lor a făcut-o, așa că nu am pus la îndoială nimic.

Ethan mai ia o gură de cafea.

— Apoi, câteva săptămâni mai târziu, după ce au făcut publice acele detalii, poliția a declarat că a aflat exact ora la care Juliana a murit, datorită brățării de sport.

— Și ți-ai dat seama că a fost cam pe la aceeași oră la care ai văzut tu cearta pe terasă?

— Bingo!

Ethan ia un plic de zahăr din suportul de pe masă. Îl prinde între două degete și îl scutură puțin.

— Apoi, m-am dus la secția de poliție și am cerut să vorbesc cu un ofițer. M-au trimis într-o încăpere cu un polițist tânăr. A început să-mi ia declarația, până când tatăl tău vitreg a dat buzna înăuntru. Era *nervos*.

— De ce? întreb eu.

— Pentru că mă aflam acolo? Pentru că, pur și simplu, existam? Nu știu. L-a făcut pe celălalt polițist să părăsească camera ca să mă frigă bine de tot. S-a concentrat asupra faptului că eram în preajma casei lui Susan, ca și cum voiam să o omor, doar că Jack Canning mi-a luat-o înainte.

Ethan strânge cu putere plicul de zahăr, iar vârfurile degetelor i se fac roz.

— Jen era moartă la acel moment. A început să țipe la mine, spunându-mi că știa c-o sunasem în dimineața aia. Era ca și cum mă acuza de faptul că am convins-o să se…

Ethan înghite în sec.

— Mi-a mai zis că, dacă mai continui să spun minciuni legate de crime și să cauzez familiilor și mai multă durere, mă va bate până voi intra în comă.

— Ăla nu e Tom, zic eu, auzindu-mi furia care îmi bolborosea în voce.

Faptul că Tom a împușcat mortal pe cineva îl va urmări întreaga carieră și-i va bântui conștiința pentru tot restul vieții. Nu ar fi amenințat un potențial martor al unei crime.

— Tom nu ar zice *nimănui* asemenea cuvinte.

Ethan deschide gura. Apoi o închide. Rupe plicul de zahăr și varsă conținutul în cafea.

— Suferința îi face pe oameni să-și iasă din minți.

— Deci chiar vrei să cred că Tom a întrerupt o investigație și că nu a spus nimănui ce ai văzut? întreb eu.

— Nu-mi pasă ce crezi tu.

Privirea lui se mută pe plicul gol. Îl împăturește în jumătate.

— Presupun că vrei să știi de ce ți-am zis să nu ai încredere în orice zice el. Acum ai un răspuns.

Ethan își așază și cealaltă mână pe masă. Ține o brichetă. O pune pe masă. O lovește astfel încât să se rotească. Mă gândesc la toți băieții de la cursurile pe care le am. La mâinile lor fără de odihnă, mereu lovind cu degetele, bătând cu pixurile în birouri, scoțându-le capacul și punându-le înapoi ca și cum ar fi puzzle-uri.

Un alt beculeț mi se aprinde.

Zic:

— „Știu că n-a fost el. Unește punctele."

Degetele lui Ethan încă sunt în jurul brichetei. Își ridică privirea spre mine.

— Știu că tu ai fost, mă grăbesc să îi spun. Tu i-ai trimis acele scrisori lui Tom.

Ethan urmărește marginea ceștii cu degetul.

— Cum ai aflat de ele?

— Le-am văzut în biroul lui, răspund eu.

Simt că nu mai am răbdare.

— I-ai trimis poze cu toate fetele, nu doar cu Juliana și Susan. Tu nu crezi că decesele sunt doar o coincidență.

Ethan se uită în ochii mei.

— Iar tu crezi?

Mă uit la Ginny. Are fruntea încruntată și mă ațintește cu privirea. Ani în șir am așteptat un moment ca acesta – să-mi spună cineva că Jen nu a *dorit* să moară. Așteptând după

bucățica lipsă din puzzle care să dovedească faptul că moartea ei a fost prinsă în morțile altora și că nu s-a sinucis din cauza complexului supraviețuitorului.

— Nu știu, zic eu.

Nu sunt sigură cu care dintre ei vorbesc. Simt un nod în gât când observ privirea plină de milă de pe chipul lui Ginny.

Mă uit înapoi spre Ethan.

— La ce te referi prin unirea punctelor? Care puncte?

— Ei bine, zice el, poți să începi prin a lega accidentul de mașină de crime.

Tonul vocii lui Ginny mă surprinde.

— Asta chiar e ridicol! Cum poate avea accidentul vreo legătură cu crimele? A fost un accident!

Ethan se uită la ea.

— Vrei să auzi cum sau nu?

Mă uit la Ginny și-i dau de înțeles să-l lase să vorbească. Își închide gura, maxilarul încleștându-i-se în timp ce își mușcă interiorul obrazului.

Ethan își mută privirea spre mine.

— Știi detaliile accidentului? întreabă el.

— Bethany avea viteză și a pierdut controlul asupra mașinii, zic eu.

— Mergea cu o sută de kilometri pe oră, într-o zonă în care limita era de optzeci, zice Ethan, deci, teoretic, avea viteză. Dar ai condus vreodată pe Osprey Road?

— Da. Oamenii conduc ca nebunii pe-acolo.

— Exact! Deci, practic, Bethany nu avea viteză chiar așa mare.

Își cuprinde ceașca în palme.

— Înregistrările telefonului mobil nu au arătat faptul că scria mesaje. Analiza toxicologică nu a indicat faptul că băuse sau că se drogase.

Lângă mine, Ginny se revoltă:

— Încă aștept să explici cum are asta de-a face cu crimele.

— Înaintea accidentului, Bethany și Colleen s-au oprit la 7-Eleven, zice Ethan. Mai multe persoane au văzut doi tipi într-o camionetă cum fluierau după ele prin parcare. Bethany a strigat la ei, ei au strigat înapoi, iar după ce Bethany a ieșit din parcare, camioneta s-a luat după ele.

— Cine sunt acești tipi? întreb eu. Cei despre care zici că au văzut ce s-a întâmplat.

— Erau prieteni de-ai mei, zice Ethan.

Văzându-mi privirea, adaugă:

— În ciuda lucrurilor pe care le-ați auzit despre mine, *chiar am avut* prieteni.

Mă gândesc la tipul de băieți care pierd vremea în parcare la 7-Eleven. Drogați.

— Deci ești de părere că o camionetă misterioasă a scos-o pe Bethany de pe șosea?

— O faci să sune de parcă *eu* am născocit ideea asta, zice Ethan. Tu chiar n-ai habar ce s-a întâmplat în lunile ce au urmat după toate acele lucruri, nu-i așa?

Înghit în sec.

— Ce vrei să zici?

— Nu sunt singurul care a fost sceptic în legătură cu accidentul și cu crimele, zice Ethan. Tu erai probabil prea mică ca să bagi în seamă aceste lucruri, dar o mulțime de oameni vorbeau. Cinci fete, care se știau între ele, decedate în decursul unei luni? Era mult prea greu de crezut.

Eram prea mică, poate, dar și măcinată de durere. Tot ce-mi amintesc din acele zile e c-o plângeam pe Jen și că-mi făceam griji pentru slujba lui Tom. Jen și Tom. Tom și Jen.

Două puncte.

— N-ar fi trebuit să fie urme de cauciucuri ale camionetei? întreb eu.

Își trosnește un deget.

— Nu. Pentru că ploua.

— Dar o mulțime de oameni din Sunnybrook conduc camionete, zic eu. Probabilitatea să fie aceeași camionetă pe care ai văzut-o lângă casa familiei Berry e aproape zero.

— Și care e probabilitatea ca niște fete, cinci la număr, de la aceeași aceeași școală, toate prietene, să moară în mai puțin de o lună? mi-o întoarce Ethan.

Ginny își drege puțin vocea, ca și cum ne reamintește că încă stă lângă noi.

— Scuze! Dar asta chiar sună precum o vrăjeală de teorie a conspirației.

— Înțeleg că e greu de crezut că accidentul de mașină n-a fost doar un simplu accident, zice Ethan, holbându-se la Ginny. Dar gândește-te la el în felul ăsta: nu e ciudat faptul că Tom Carlino a fost primul la fața locului în toate cele trei cazuri?

Simt o durere acută în stomac. Trebuie să mă forțez ca să îngaim ceva:

— Îți dai seama de ce anume îl acuzi?

— Că a fost implicat în toate cele cinci decese și că a organizat un complot cu care a acoperit totul?

Ethan clatină din cap.

— Nu, nu prea cred că asta-i ceea ce s-a întâmplat.

— Și atunci, de ce i-ai trimis acele scrisori? întreb eu. De ce îl tot tachinezi dacă habar n-ai ce s-a întâmplat cu adevărat sau dacă măcar a fost implicat?

Ethan se holbează la mine. Fața i se destinde; mă întreb dacă o vede pe ea. Pe sora mea. Asta face ca sângele să mi se scurgă în picioare.

Clatină din cap, ca și cum încearcă să lege câteva cuvinte în minte.

— Singurul lucru pe care îl știu cu adevărat este că la el e cheia. Doar că trebuie să vrea să se afle adevărul.

Mă gândesc la ce mi-a zis doamna Ruiz la telefon: *La un moment dat, trebuie să alegi să trăiești în lumină.* Oare de asta refuză Tom să mai vorbească despre crime, pentru că nu poate suporta să caute răspunsuri în întuneric?

Sau îi este doar frică de ce anume o să găsească acolo?

Capitolul treisprezece

În momentul în care ajungem înapoi la maşină, iar bătăile inimii mi se mai domolesc, mă întorc spre Ginny, care bate cu degetele în volan.

— Nu am încredere în el, zice ea, apoi face o mică pauză. Nu cred că e de încredere. Era obsedat de sora ta şi în mod sigur vrea să se răzbune pe tatăl tău vitreg.

Simt că nu mai am aer.

— Ce a zis despre Tom, cum că l-a ameninţat... vreau să ştii că el n-ar face niciodată asta.

— Nu trebuie să mă convingi.

Un sentiment ciudat mă cuprinde. Nici măcar nu l-a întâlnit vreodată pe Tom. Cred că simte că sunt derutată, pentru că inspiră adânc.

— Într-o noapte, când eram mică, eram cu tata în maşină. Băuse, iar tatăl tău vitreg l-a tras pe dreapta.

Îşi roade o pieliţă de la deget, evitându-mi privirea.

— Ne-a condus pe amândoi la secţie, iar eu mă simţeam ruşinată şi plângeam, de parcă greşisem cu ceva. Mama nu avea pe cine să roage să îi ţină locul la spital, aşa că a trebuit să aşteptăm câteva ore în secţie până să vină. Tatăl tău vitreg... m-a lăsat să mă învârt prin biroul lui. Mi-a adus ceva de mâncare

de la automat, mi-a arătat toate lucrurile lui și cum completa rapoartele poliției.

Ginny se uită la mine.

— Abia când ne-a luat mama mi-am dat seama că Tom a făcut asta doar ca să nu stau pe hol și să se holbeze lumea la mine.

Asta seamănă cu Tom pe care îl cunosc eu. Bărbatul care e mereu aproape ca să pună o mână calmă pe umărul mamei atunci când face câte o criză de nervi din cauza mea sau a fratelui meu. Bărbatul care am simțit că mă protejează mai mult decât tatăl natural, un străin care mă sună doar de ziua mea și de Crăciun ca să purtăm niște conversații plictisitoare, deoarece nu avem nimic de zis unul celuilalt.

— Așa că n-am deloc încredere în Ethan, zice Ginny, întrerupându-mi șirul gândurilor. Și cred că toate acele lucruri despre cum Tom nu l-a luat în serios sunt o minciună. Trebuie să fi avut un motiv foarte bine întemeiat ca să nu-l creadă pe Ethan.

Mi se taie răsuflarea.

— Focul de armă... Slujba lui...

Ginny mi-o taie, clătină din cap.

— Nu cred că tatăl tău vitreg e genul de om care să lase un criminal să umble liber, doar ca să-și salveze propriul job.

Cuvintele ei au un efect calmant. Nedumeririle care îmi înceţoşau gândurile încep să se mai domolească, dar îmi vine în minte un alt scenariu, de data asta unul în care poliția și Tom nu ascund nimic.

— Ethan nu s-a gândit să meargă imediat la poliție, zic eu. Dacă altcineva a văzut sau a auzit ceva în acea noapte, poate nu a crezut că era ceva neobișnuit. Dacă are vreun sens.

— Are, zice Ginny. Detaliile ar fi putut fi neglijate dacă nu se potriveau în imaginea de ansamblu. Poate că altcineva decât Ethan a văzut acea camionetă și a zis poliției.

Un alt sentiment ciudat se așterne peste mine. Nervi, poate, dar și o doză de claritate.

— Există o singură cale prin care putem afla cu adevărat ce au văzut vecinii.

Ginny se oprește pe dată din bătut cu degetele în volan și ridică sprâncenele.

— Declarațiile martorilor, zic eu.

Nu e nimeni acasă când ajung pe la patru și un pic. Mama nu va ajunge acasă până la cinci și mai știu și că Tom și-a luat jumătate de zi liberă ca să vadă meciul de fotbal al lui Petey.

Ginny și cu mine stăm lângă blatul din bucătărie, având între noi o bucată de brânză cheddar pe un platou. Își pune cu grijă o felie pe un biscuit din cutia pe care am scos-o din cămară, în timp ce eu îl înfulec pe al meu și îmi mai tai o felie.

Ne-am petrecut drumul spre casă gândindu-ne la modalități prin care să putem face rost de declarațiile martorilor din noaptea crimelor. Laptopul meu e pe masă, în fața noastră, chiar lângă platoul de brânzeturi, având deschis pe ecran un document PDF despre Legea libertății de exprimare și de informare (LLEI).

Ginny citește în tăcere, mișcând din buze.

— Se pare că civililor le este permis să ceară rapoartele poliției, deși autoritățile trebuie să aprobe eliberarea informațiilor prin LLEI, iar persoana care face cererea trebuie să prezinte un motiv bine întemeiat pentru care are nevoie de ele.

Mă cuprinde dezamăgirea.

— Ceva de genul „Am nevoie de declarațiile martorilor privind niște crime care au avut loc acum cinci ani, pentru că am impresia că ați dat-o-n bară cu investigația" o să ridice semne de întrebare oricărei persoane de la departamentul de poliție care este responsabilă de rapoarte.

Un zâmbet se ițește pe fața lui Ginny. Îi mai tai o felie de brânză, dar nu o ia.

— Ce zici de reporteriță? întreabă ea. Cea care ți-a povestit niște detalii, precum acela în care Jack Canning a fost arestat când a fost tânăr?

— Nu știu. Presupun că un polițist i-a spus asta, zic eu. Dar bănuiesc că e posibil ca ea să fi văzut raportul.

— Merită încercat, zice Ginny, dar eu deja deschid fermoarul portofelului.

Cartea de vizită pe care mi-a dat-o Daphne Furman la Starbucks este pusă între cardul meu de debit și interiorul portofelului.

Scriu numărul ei în telefon, dar ezit, degetul plutindu-mi deasupra butonului pentru apel. Daphne a zis că o pot contacta oricând.

La capătul celălalt sună și iar sună, și sunt pregătită să închid, când deodată răspunde o voce grăbită:

— Bună, sunt Daphne!

— Bună, eu sunt Monica!

— Monica?

— Rayburn. Am vorbit acum câteva săptămâni.

— A, desigur! Scuze! Am un termen-limită și nici măcar nu știu ce zi e azi. Ce s-a întâmplat?

— Aveam mai multe întrebări referitoare la discuția pe care am purtat-o.

Dau pe difuzor, ca să poată și Ginny să o audă.

— Chestiile pe care mi le-ai zis despre locul faptei – precum cea cu intrarea prin efracție – le-ai obținut din raportul poliției?

— Nu chiar, răspunde Daphne. Aveam o sursă în poliție dispusă să-mi ofere mici amănunte.

— Mi-am dat seama.

Fac o pauză.

— Există vreo posibilitate ca persoana aceea să facă rost de declarațiile martorilor?

Daphne rămâne tăcută pentru un moment.

— După ce a fost publicat articolul meu, departamentul de poliție din Sunnybrook și-a dat seama că cineva accesa informații din baza de date. Sursa mea a fost concediată, iar poliția a închis dosarul.

— Stai puțin! Sursa ta a fost concediată din departamentul de poliție din Sunnybrook?

Știu că Daphne nu mi-ar da niciodată numele lui sau al ei, dar pot cu ușurință să-mi dau seama cine e.

— Nu, nu a lucrat pentru Sunnybrook, zice Daphne. A lucrat la un alt departament. Există o bază de date statală, astfel încât și alte departamente pot distribui informații și colabora.

— Și când zici că dosarul a fost închis, te referi la faptul că nimeni nu mai poate face rost de el niciodată?

— Nu știu. Presupun că-l pot accesa doar cei care lucrează în acel departament, dacă chiar doresc asta.

— Bine. Mulțumesc, Daphne! Scuze că ți-am răpit din timp.

— Nu, nu, nu-i nicio problemă. Îmi doresc să-ți fi fost mai de folos.

Fac o pauză.

— Este vreo posibilitate ca sursa ta…

— A, Monica, știi că nu-ți pot da numele lui.

Speranța mi se destramă, chiar dacă știam care va fi răspunsul.

— Am înțeles. Dar am zis să încerc.

Daphne face o pauză.

— Deși pot să-ți spun că acum lucrează ca detectiv particular. Dacă ai vreodată nevoie de informații despre o anumită persoană, mi-e dator cu o favoare.

Ginny se uită în ochii mei. Citesc pe buzele ei: *Ethan?*

Acopăr difuzorul telefonului cu degetul.

— Nu vreau să risipesc un asemenea favor doar ca să aflu lucruri despre el. S-ar putea ca mai încolo să avem nevoie de un favor și mai mare.

Ginny dă din cap, iar eu îmi iau degetul de pe difuzor.

— Mulțumesc, Daphne!

— Nicio problemă. Ne auzim!

Când închei apelul, Ginny zice:

— Acea bază de date a poliției… Cum o putem accesa?

Surprinderea mă face rămân cu o bucată de brânză în aer, aproape de gură.

— Habar n-am.

— Acolo ar fi tot, zice încet Ginny. Declarațiile martorilor, raportul, locul faptei…

Se oprește scurt când zice:

— Poze.

Simt un gol în stomac. Sub blatul din bucătărie, Mango îmi zgârie piciorul, cu ochii ațintiți la brânză. Rup o bucățică și îi dau să mănânce.

— Cardul de acces al lui Tom, zic eu. Îl folosește ca să intre în baza de date atunci când lucrează de acasă. E o chestie pe care o introduce în… într-un fel de cititor.

Ginny ciugulește marginea biscuitului ei, uitându-se la mine pe deasupra lui.

— Deși e o cauză pierdută, zic eu. Îl ține în portofel și nu îl scapă niciodată din ochi. Chiar dacă l-aș lua cumva, nu voi fi în stare să accesez baza de date și să pun cardul înapoi fără ca el să observe.

La picioarele mele, Mango începe să se agite. O portieră de mașină se trântește, iar el o ia la goană, lătrând. Îmi închid laptopul. Câteva momente mai târziu, mama mă strigă de pe hol:

— Monica? A cui e mașina aceea?

Vocea ei e puțin cinică, ca și cum e îngrijorată de faptul că oricine m-a lăsat gravidă s-a întors pentru runda a doua. Vine în grabă în bucătărie, câteva șuvițe de păr desprinzându-i-se din coc.

Se oprește brusc când o observă pe Ginny, care pare că nu se simte în apele ei.

— Ea este prietena mea, Ginny, zic eu. Suntem colege în echipa de dans.

Mama își înclină puțin capul.

— Bună, Ginny!

— Bună ziua, doamnă Rayburn!

— Mă cheamă Carlino acum, zice mama mea, și deși vocea ei e blândă, fața lui Ginny se face de o nuanță închisă de roșu.

Mă surprinde felul în care Ginny e atât de rușinată; mi-a zis că mama o dusese acasă de la gimnastică odată, când tatăl ei nu mai ajunsese s-o ia. Pare că mama nici nu o mai recunoaște.

— Voiam să comand pizza, zice mama. Ginny, ești binevenită să rămâi la masă.

Ginny se uită la mine, ca și cum mă întreabă dacă e în regulă. Îi zâmbesc încurajator, dar zice:

— Trebuie să mănânc cu mama diseară. Dar mulțumesc!

Mama se duce în biroul ei și, din fericire, Ginny nu observă felul în care o privește mama de sus și până jos, cu un strop de încruntare pe față. O conduc pe Ginny spre ușa de la intrare, cu Mango făcând slalom printre picioarele noastre și temându-se că o să plecăm undeva și că pe el o să îl lăsăm în urmă. Nu-mi pot scoate din minte privirea lui Ginny când a întrebat cum am putea accesa baza de date a poliției. Felul în care a părut că s-a trezit la viață când s-a gândit la a face ceva ilegal, când

acum mai puțin de o lună îi era prea frică să-mi vorbească în autobuz, în drum spre casă.

— Ce e? întreabă Ginny. Te uiți ciudat la mine.

— Nu știu, zic eu. Ești bună la chestiile astea. Parc-ai fi o șmecheră sub acoperire.

Ea doar ridică din umeri. Dar în timp ce flutură din mână în chip de rămas-bun și se îndreaptă spre alee, înainte să se întoarcă cu spatele, îi observ zâmbetul.

O privesc cum merge până la mașina mamei ei, întrebându-mă ce s-a întâmplat cu fata din autobuz.

Weekendul prelungit e dat uitării de profesori, care își iau revanșa pentru zilele libere – câte cinci pagini atât la engleză, cât și la istorie, un test pentru acasă la algebră și câteva chestionare pentru practică la chimie, mulțumită mediocrității mele deplorabile. Sâmbătă avem trei ore de antrenament cu echipa de dans, pe care le recuperăm pentru zilele de miercuri, joi și vineri, iar duminica-i petrecută ținându-mi gheață pe un tendon inflamat.

Luni dimineața, în timp ce îmi mănânc micul dejun, mama vine în bucătărie. Se uită la mine în timp ce-și pune un cercel în ureche.

— Ai putea ca vineri să stai peste noapte acasă la Rachel sau la Alexa?

Îmi sprijin lingurița de marginea paharului de iaurt.

— De ce?

— Tom și cu mine mergem la cina anuală a sindicatelor de poliție și nu ne vom întoarce decât foarte târziu. Fratele tău stă cu buni Carlino. Presupun că nu vrei să mergi cu el.

Mama lui Tom e destul de drăguță și întotdeauna are congelatorul plin cu înghețatele noastre favorite – Rocky Road

pentru mine și Cookie Dough pentru Petey –, dar sunt prea mare ca să dorm pe o canapea extensibilă cu fratele meu, în timp ce părinții noștri petrec până la două dimineața.

– Nu pot să rămân aici? întreb eu. Doar am șaisprezece ani. Mă descurc.

– Tocmai ce ne-ai zis acum puțin timp că nu te simți în siguranță aici.

– Bine, zic eu. O să vorbesc cu Rach.

– Mersi!

Mama se întoarce pe călcâie și deodată îmi vine în minte o idee.

– Mamă! Cine o să fie la secție, dacă toată lumea e la cină?

– Nu merge toată lumea, zice ea, luptându-se în continuare cu cercelul încăpățânat. Mike va fi prin preajmă dacă se întâmplă ceva.

Îmi văd apoi de iaurtul meu. Apăs capătul linguriței pe o căpșună înghețată până o zdrobesc, colorând suprafața iaurtului în roșu. Când mama pleacă din încăpere, îi trimit lui Ginny un mesaj.

Trebuie să vorbim. La prânz e bine?

Am o întâlnire pentru album atunci. Înainte de antrenament?

Perfect.

Trimit mesajul, arunc ce a mai rămas din iaurt și termin cu pregătirile pentru mersul la școală.

În timpul orelor, e evident că se instalează febra balului. Mai sunt doar două săptămâni până la meci și paradă, dar lumea deja organizează alegerile pentru juriu. Când eram „boboacă", s-a interzis organizarea de campanii, după ce un grup de băieți din echipa de fotbal a clasei a XII-a a creat un calendar cu poze sexy cu ei înșiși, iar un astfel de material a ajuns direct în poala doamnei Zhang, consultanta consiliului elevilor.

Doamna Barnes anunță faptul că la consiliul elevilor e o reuniune deschisă pentru oricine vrea să participe la Noaptea Spiritelor și că, de asemenea, biblioteca e redeschisă.

La prânz, Rachel lipsește de la masă. Iar eu mă așez pe bancă lângă Alexa.

— Unde-i Rach?

— La meditații, zice ea, frământând un plic de sos *ranch* cu conținut scăzut de grăsimi, ca să scurgă și ultima picătură în salată. Până vineri trebuie să treacă la algebră și a cam luat-o razna.

În spatele nostru e agitație. Câțiva băieți din clasa a XII-a se prostesc prin preajmă. Unul dintre ei scapă o cutie cu suc de fructe, care formează un râuleț roșu pe gresie. Doamna Brown țipă la ei să curețe, că, dacă nu, cineva o să fie pedepsit.

Joe Gabriel se apleacă să curețe, dar băieții încă stau prin preajmă, aruncându-ne priviri scurte.

Mă întorc spre Alexa.

— De ce se comportă așa ciudat?

— Pentru că Jimmy vrea să te întrebe dacă vrei să mergi cu el la bal.

Uitasem complet că biletele pentru bal se pun la vânzare săptămâna aceasta. Cu coada ochiului, îl surprind pe Jimmy Varney cum se holbează la mine. Îmi zâmbește timid și ridică o mână.

Îi răspund la salut. Jimmy e drăguț și dulce. E tipul de băiat care m-ar putea îmblânzi. Dar chiar și atunci când mă întâlneam cu Matt, mergeam la dans împreună cu Alexa, Rach, fără parteneri.

— Nu cred că vreau să mă implic într-o relație cu nimeni acum, zic eu.

Alexa aruncă o felie de roșie care arată cam anemic.

— Scumpo, Matt nu mai e. Un băiat chiar simpatic se uită după tine. Distrează-te și tu!

Nu vreau să-i spun că nici măcar nu m-am mai gândit la Matt de câteva săptămâni. O să se bage în sufletul meu și în niciun caz nu vreau să-i povestesc despre Brandon. Urăsc faptul că nu pot să vorbesc cu Rach și Alexa, dar nu ar fi nici măcar un singur lucru pe care li l-aș putea spune și de care să nu se îngrozească.

— Jimmy se înscrie la dansul băieților, zice Alexa, nebăgând în seamă faptul că am devenit foarte interesată de sandviciul meu ca să evit privirile băieților. Deci azi va fi la reuniune.

La naiba! Am uitat complet de acea parte din Noaptea Spiritelor. Anul trecut, Alexa, Rach și cu mine am ales melodia „Save a Horse (Ride a Cowboy)" pentru spectacolul băieților din clasa noastră. Au improvizat pe la mijloc, scoțându-și cămășile și învârtindu-și-le deasupra capetelor, gest care ne-a costat cinci puncte penalizare, dar au avut parte de o primire entuziastă din partea mulțimii. Am ieșit pe locul al doilea, după clasa a XII-a.

— Nu cred c-o pot face anul ăsta, îi spun Alexei.

Se holbează la mine de parcă i-am zis că am cancer.

— De ce?

— Pic la chimie, zic eu.

Nu e chiar adevărat, dar s-ar putea întâmpla, media mea fiind 7 în momentul de față.

— Chiar nu am timp, între teme și antrenament.

— Dar ai timp să ieși cu Ginny Cordero, comentează Alexa, cu privirea la pachețelul ei de dressing pentru salată.

— Ginny Cordero o știa pe sora mea. Câteodată chiar vreau să fiu în preajma cuiva care vorbește despre ea.

Ar putea fi cel mai sincer lucru pe care i l-am zis Alexei sau lui Rach în ultimele săptămâni.

Având privirea aia de câine bătut, Alexa nu mai continuă discuția. În momentul în care sună clopoțelul, îmi dau seama că am mușcat doar de câteva ori din sandviciul meu. Mi-e dor de Alexa și de Rach, și nu știu cât mai pot să rezist, cât timp mai pot ascunde ce se întâmplă.

Tot ce pot să fac e să sper că adevărul va ieși la iveală și că mă vor ierta când se va întâmpla.

În timpul ultimei ore, are loc o dezbatere despre conducerea sub influența alcoolului. Cei din clasa a XI-a se duc în amfiteatru, iar eu hotărăsc să nu merg la cursul de gimnastică și să o aștept pe Ginny lângă intrare.

Când mă observă, ridică mâna într-un salut scurt, iar eu fac semn din cap spre rândul cel mai de sus din tribună, de lângă cabina de iluminat. De obicei, în timpul dezbaterilor, locurile acelea se ocupă cel mai repede, dar, astăzi, atât fetele, cât și băieții se bat pe locurile din față.

Motivul e pe scenă: Mike Mejia pregătește o prezentare PowerPoint, alături de o polițistă extrem de drăguță pe care nu am mai văzut-o niciodată. Tom nu a menționat nimic despre faptul că Mike va participa la o dezbatere. Mă impacientează puțin, având-l așa de aproape și gândindu-mă la ce urmează să-i spun lui Ginny.

Găsim două locuri în capătul ultimului rând de sus, evitând un scaun care are niște pete urâte.

— Vineri noapte, tatăl meu vitreg merge la o strângere de fonduri din Westchester, îi spun, chiar înainte de a o saluta. De asemenea, aproape tot departamentul va fi acolo. Cu excepția lui Mike. Acela e Mike.

Arăt cu degetul spre scenă. Buzele lui Ginny se întredeschid, ca și cum nu a reușit să proceseze ce i-am zis. Dar vreau să îi povestesc tot, înainte să înceapă evenimentul și să ne spună profesorii să tăcem.

— M-am gândit la asta toată ziua, zic eu. Dacă aș putea găsi o cale prin care să obțin cheia de la biroul lui Tom, aș putea trece pe acolo și să mă prefac că trebuie să vorbesc cu Mike. O să creez un fel de diversiune, iar când va fi distras, îi voi lua cardul de acces din cititorul lui și îl voi folosi ca să intru în baza de date de pe calculatorul lui Tom de acasă.

— Să-l furi, vrei să zici? Va ști că tu ai fost. Și ce se întâmplă dacă baza de date ține evidența persoanelor care se autentifică? Tom ar putea vedea că Mike s-a autentificat pe calculatorul lui de acasă și...

— Bine, bine, ai dreptate, o întrerup eu, dezamăgită. Presupun că am cam întrecut măsura. Uită de asta!

— Nu am zis că nu merită încercat, spune Ginny. Dar nu poți să furi cardul. Trebuie să-l forțezi cumva să plece din secție, ceva precum o urgență, și dacă suntem destul de norocoase ca să-și lase cardul de acces în calculatorul lui, ai putea intra în baza de date și să îți trimiți fișierele pe e-mail, sau ceva de genul.

Pe scenă, Mike vorbește cu polițista, cu brațele încrucișate la piept, ignorând fetele care se reazemă de fosa orchestrei și se căznesc să-i atragă atenția.

Mă întorc spre Ginny.

— Dar cum să-l fac pe Mike să plece suficient de mult timp?

— Te referi la noi. Cum îl *facem* să plece?

Puterea din vocea ei mă impulsionează, exact cum a făcut acum câteva zile în bucătăria mea.

— Ginny, dacă sunt prinsă, am încurcat-o. Chiar nu are rost să o încurcăm amândouă.

— Nu te abandonez acum, zice ea. E un joc prea mare ca să îl joci singură.

Nu pot să gândesc bine în gălăgia asta infernală din amfiteatru. Vreau să îi spun că bineînțeles că am nevoie de ea, dar un fel de forță invizibilă mă trage înapoi. Conștiința, presupun.

— Nu te pot ruga să faci asta.

— Nu mă rogi. Când m-ai rugat tu pe mine vreodată să te ajut? întreabă ea, îmbujorându-se. Eu m-am oferit să te ajut. *Vreau* să te ajut.

Mă ia o durere de cap.

— Totuși, de ce? De ce pe mine? Nu sunt ca Jen.

Mă opresc înainte să zic: *Nu sunt la fel de bună ca ea.* Mai degrabă aș muri decât să o aud cum mă minte-n față, zicându-mi că semăn cu ea și că sunt bună.

Dar Ginny nu minte. Măcar atât știu. Pur și simplu se uită la mine și zice:

— Nu te ajut neapărat pe tine. Jen merita ceva mai bun. Toate acele fete meritau ceva mai bun.

Nu știu ce să zic; mă uit în jos, spre scenă, unde Mike potrivește microfonul pentru discursul său. În spatele lui, polițista derulează pozele macabre cu accidente de mașină din prezentarea PowerPoint, asigurându-se că proiectorul funcționează bine.

Mike lovește încet microfonul, trimițând un zgomot înfundat în sală. Captează atenția întregului amfiteatru. Directorul Heinz păşeşte alături de Mike pentru a lua cuvântul la microfon.

— Doamnelor și domnilor, liniște, vă rog! Ofițerii Mejia și DiBiase au fost foarte amabili să aloce din timpul lor...

Vocea directorului e înghițită de gălăgia infernală din sală. Doamna Coughlin, care s-a așezat în partea de jos a nivelului superior, își vâră două degete în gură și scoate un fluierat ascuțit care ne reduce pe toți la tăcere.

— Veți fi ochi și urechi la acești ofițeri de poliție! strigă ea înainte să ia loc.

Pe scenă, Mike își drege vocea. Îl privesc, iar capul îmi vâjâie. În timp ce își prezintă colega de scenă drept ofițerul DiBiase, declanșând un val de bucurie din partea băieților din sală, mă aplec spre urechea lui Ginny și îi șoptesc:

— Cum naiba o să-l facem să iasă din secție pentru mai mult decât câteva minute?

Ginny se holbează la prezentarea PowerPoint de pe ecran, la o poză cu o mașină zdrobită.

— Nu e evident?

Vineri seară, Petey și cu mine ne îngrămădim pe bancheta din spate a mașinii lui Tom. Acesta își pune o mână pe după scaunului mamei, în timp ce dă cu spatele pe alee; ea se ferește de el, mângâindu-și împletitura franțuzească.

Tom se uită în ochii mei prin oglinda retrovizoare.

— Unde mergem? La prietena numărul unu sau la prietena numărul doi?

— La niciuna din ele, răspund eu repede. O să stau cu prietena mea, Ginny.

— Ginny? Cine-i Ginny?

Tom se întoarce înspre mama.

— Am întâlnit-o zilele trecute, zice mama. E în echipa de dans cu Monica. Pare a fi o fată drăguță.

Petey deschide gura, fără îndoială cu intenția de a-i spune lui Tom despre excursia noastră la bibliotecă, iar eu îl lovesc cu genunchiul.

— Fă dreapta când ieși de pe alee! Casa cu numărul optzeci și patru.

— Pe strada asta?

Tom pare surprins.

— I-am zis mamei c-aș putea merge pe jos.

Mama e tăcută; știu că nu m-a crezut când i-am spus că merg direct la Ginny, sau că măcar merg la ea, dar nu îndrăznește să o zică în fața lui Tom.

În mai puțin de un minut, Tom trage pe dreapta în fața casei lui Ginny. Când observ mașina pe alee, expir ușurată. A ajuns acasă după ce a dus-o pe mama ei la muncă, așa că părinții mei nu mă vor bate la cap cu întrebări dacă e vreun adult acasă.

— Da, ne vedem mâine, pa!

Cobor de pe bancheta din spate, când mama mă întreabă:

— Ești sigură că mama lui Ginny e acasă? întreabă ea.

— Da, aia e mașina ei.

Îmi aranjez pe umăr cureaua rucsacului pentru dans. Mama își mușcă interiorul obrazului. Știu că vrea să mă enerveze, să se dea jos din mașină și să sune la ușă ca să vadă cu ochii ei, dar Petey strigă:

— E șase și treizeci și trei de minute și i-ați spus bunicii că vom ajunge la șase și treizeci!

Mama oftează.

— Te rog să te întorci acasă mâine când te trezești.

— Am înțeles. Pa!

Mai salut încă o dată înainte să închid portiera. Tom pleacă, iar eu o iau pe alee, cu inima bătând să-mi sară din piept.

Ginny deschide ușa din față înainte să apuc să bat. La picioarele ei, o pisică alb și negru se uită scurt la mine, apoi o ia la fugă pe hol.

— Bună!

Mă conduce spre bucătărie, lovindu-se ușor de o măsuță de pe hol. O poză înrămată pică; mă aplec ca să o ridic, dar Ginny îmi zice să nu mă îngrijorez, să o las acolo. Îmi dau seama că trebuie să fi fost la fereastră, așteptându-mă, când am tras pe dreapta.

Ginny se oprește din scurt și se întoarce spre mine, ca și cum a uitat ceva.

— Ai luat cina? Aș putea găti ceva…

— Cred că dacă aș încerca acum să mănânc ceva, aș vomita direct.

Îmi zâmbește scurt.

— Bine, pentru că și eu mă simt la fel.

Intru în baia de lângă bucătărie; e a treia oară în ultima oră când urinez din cauza emoțiilor. Când termin, o găsesc pe Ginny stând la masa din bucătărie. Pisica se cațără pe spătarul scaunului ei, apoi face un salt pe masă.

Păstrez distanța față de ea în timp ce mă așez pe scaun.

— Cum îl cheamă?

— Panda, zice Ginny. E fetiță.

O parte din capul felinei e negru, așa că îmi dau seama de ce a fost botezată astfel. Stă pe masă și se holbează la mine. Pisicile nu au încredere în mine. Și, sincer, nu le condamn.

— Nu îmi place deloc să îl folosesc astfel pe Mike, îi spun lui Ginny. Mă tot gândesc cum se va simți când vei suna la 911.

— Va fi bine, zice ea. Ar putea fi încă un ofițer de gardă în seara asta, iar noi nu putem risca să preia apelul altcineva decât Mike. Își va da seama destul de repede că a fost o alarmă falsă.

Pare foarte sigură pe ea, dar stomacul meu e precum o oală de presiune plină cu anxietate. Și nu doar din cauza ideii care îmi face greață, cu apelul fals către 911, cum că un intrus se află în curtea lui Mike.

Am discutat despre acest plan de zeci de ori în timpul săptămânii, dar niciodată n-am fost în stare să îi spun care e partea care mă îngrijorează cu adevărat.

Panda se freacă de brațul lui Ginny. Aceasta se ridică și se îndreaptă spre blatul din bucătărie, unde se află o pungă de Friskies. Pisica sare pe mobilă, ajungând înaintea ei.

În timp ce stă cu spatele la mine, inspir adânc.

— Chiar am emoții mari. Mike va deveni suspicios dacă voi spune că am trecut pe acolo doar ca să-l salut.

Ginny se întoarce la mine, încruntată.

— Dar tocmai de aceea îi duci cina.

— Știu. Dar dacă el nu e la computer? Trebuie să îl îndrum către baza de date despre care vorbea Daphne. Iar asta elimină problema în care el e posibil să nu fie autentificat.

Un oftat iese printre buzele lui Ginny.

— Nu pot să cred că nu m-am gândit la asta.

Inima-mi ajunge până-n gât în timp ce Ginny o hrănește pe Panda. „Spune-odată!"

Înghit în sec.

— Dar dacă i-aș zice că ai avea nevoie de ajutor ca să-l găsești pe tatăl tău?

— Pe tatăl meu?

Ginny rămâne tăcută, cu punga de Friskies în mâini.

— Dar știu unde e tatăl meu.

Tocmai de aceea știam că n-ar fi trebuit să-l aduc în discuție. Privirea ei... Nu m-am simțit niciodată mai de rahat.

— Iartă-mă! Credeam c-ai spus că te-a părăsit și că n-ai mai vorbit cu el.

— A făcut-o. Și n-am mai vorbit.

Se închide în ea însăși, cu o privire pierdută

— Hei, uită de asta! zic eu. Pot veni cu o altă scuză...

— Nu, zice ea.

Își ridică ușor privirea spre mine, ca și cum tocmai a ieșit din transă.

— E în regulă. Poți să îl întrebi despre tatăl meu. Nu e ca și cum ar conta pentru Mike.

Îmi zâmbește, parcă zicând *Serios, e în regulă*, dar, când se întoarce, observ că expresia asta parcă i s-a topit de pe chip.

La șapte și zece minute, Ginny și cu mine suntem în parcarea de la 7-Eleven, vizavi de secția de poliție și la vreo șase metri de telefonul public pe care Ginny îl va folosi când îi voi da semnalul. Am în poală o pungă plină de la McDonald's, care-mi încălzește coapsele.

— Toată chestia asta s-ar putea duce de râpă foarte, foarte repede, zic eu.

— Ar putea.

Ginny își trosnește degetele, apoi, fără să-și dea seama, își scapă unghia de la degetul mare în gură. O lovesc peste mână.

— Scuze! zic eu. Dar ai niște degete foarte drăguțe. Ar trebui să-ți lași unghiile să crească.

Ginny își întinde degetele în față și le mișcă puțin, ca și cum nu le-a mai văzut vreodată.

— „Degete foarte drăguțe"?

— Bine. Asta a sunat puțin cam ciudat.

Ginny rânjește. În unul dintre canini are o ciobitură micuță pe care nu am remarcat-o până acum.

— *Foarte* ciudat! Cine zice asta?

Zâmbesc, apoi râdem amândouă și observăm un zdrahon care iese din 7-Eleven, țipând la femeia ce merge în urma lui. Ginny și cu mine amuțim, iar eu îmi reamintesc de ce ne aflăm aici, de ce vrem să facem, și, dintr-odată, îmi vine să vomit.

— Hei, zice ea încet. Nu trebuie să faci asta.

— E singura idee pe care o mai am.

Ginny dă din cap.

— Dacă te răzgândești – sau ceva merge prost – trimite-mi un cuvânt-cheie sau ceva.

— Un fel de parolă?

Buza de sus îi tremură de râs.

— Da. Ceva de genul.

Râd, pentru că nu știu ce altceva să fac, dar mă simt bine făcând-o.

— Ce ar trebui să fie?

Ne jucăm cu niște fraze care par a fi desprinse dintr-un roman erotic înainte să ne reamintim cât de serioasă e toată chestia asta și să ne hotărâm asupra cuvântului *stop*.

Degetele îmi tremură îngrozitor în jurul cataramei centurii de siguranță. În timp ce mă întind după mânerul portierei, Ginny îmi spune:

— Poți s-o faci! Am încredere în tine.

Măcar cineva are. Aprob cu o mișcare din cap și mă îndrept apoi spre ușile duble ale secției de poliție.

N-am mai văzut-o niciodată pe femeia în vârstă de la recepție, dar aceasta știe cine sunt.

— Ofițerul Carlino e plecat în seara asta, scumpo. La cina sindicatelor.

— Ah, știu. Voiam să-l salut pe unchiul Mike.

Nu i-am mai zis niciodată „unchi" lui Mike, însă femeia nu știe acest lucru. Ridic punga de la McDonald's și îi zâmbesc nevinovată.

— I-am adus cina.

— Ce drăguț din partea ta! zice femeia. Cred că tocmai era pe cale să ia o pauză. Știi unde e biroul lui?

— La capătul holului și la stânga.

Îi zâmbesc femeii din nou, iar ea rânjește, făcându-mi semn cu capul să mă duc.

Asta o să mă bage în belea.

Îmi las umerii în jos, încercând să par relaxată și nu ca și cum sunt pe cale să comit o infracțiune în timp ce împing bara turnichetului, și o iau de-a lungul holului. În unul dintre birourile de lângă intrarea principală, ofițerul de la dezbatere – Di-Biase – bea un suc Big Gulp și lucrează la computerul ei. Nu m-a observat.

„La naiba, la naiba!" Ar fi trebuit să-mi dau seama că Mike n-are cum să fie singurul ofițer în tura de noapte.

Mă strecor pe lângă sala principală a echipajului și îi trimit mesaj lui Ginny: *Femeia e și ea aici!*

Îmi răspunde imediat: *Nu te panica! Amintește-ți de apelul către 911.*

Inspir adânc. Ușa de la biroul lui Tom este deschisă. Bat în tocul ei și aștept în prag.

Mike își ridică privirea din monitor și fața i se luminează, bucuros să mă vadă.

— Bună, puștoaico!

— Bună! Ți-am adus asta.

Așez punga pe biroul lui.

Ochii lui Mike strălucesc de bucurie când cotrobăie printre bunătățile aduse.

— Ce-ar trebui să fac ca să merit să fiu răsfățat astfel?

— Nimic, zic eu.

În clipa asta aș putea muri din cauza sentimentului de vinovăție care mă macină.

— Am înțeles că ești singur și m-am gândit că s-ar putea să nu iei o pauză pentru cină.

Mike își ridică sprâncenele.

— Ai nevoie de o favoare, nu-i așa?

Simt că mă îmbujorez.

— Doar una mică.

— Mă simt puțin insultat pentru faptul c-ai crezut că trebuie să mă mituiești pentru asta, zice Mike, dar deja se înfruptă din Big Mac.

Înghite cu lăcomie, iar o bucățică de salată verde îi atârnă pe buza de jos.

— Ei bine…

Mă așez pe scaunul aflat de partea cealaltă a biroului și îmi balansez telefonul pe genunchi în timp ce Mike se șterge la gură.

— E genul de lucru care m-ar face să mă simt incomod dacă l-aș întreba pe Tom.

— Cu alte cuvinte, nu vrei ca el să afle despre asta.

Mă foiesc în scaun. Mike lasă burgerul jos.

— Ai intrat în belele sau ceva de felul ăsta?

— Nu, nici gând. Prietena mea are nevoie de ajutor ca să-l poată găsi pe tatăl ei. A părăsit-o acum cinci ani și nu a mai auzit nimic de el.

Mike își împreunează degetele sub bărbie. Dă din cap.

— Și faza e că… Tom nu știe că sunt prietenă cu ea. Tatăl ei a fost prins de multe ori pentru conducere sub influența alcoolului, zic eu. Și nu vreau ca el să o judece sau ceva de genul.

Mike ridică încet bucata de chiflă de deasupra Big Mac-ului. Analizează conținutul.

— Ți-ai amintit de extra murături!

— Bineînțeles! Deci crezi că mă poți ajuta?

Mike își mută privirea. Zgâlțâie mouse-ul, trezind monitorul la viață.

— Nu te văd. N-ai fost niciodată aici.

Răsuflu ușurată și mă holbez la ecran în timp ce Mike apasă pe o iconiță de pe desktop. Imaginea de fundal este cu el și cu soția lui, Anna, și cu fiica vitregă, Danielle. Cu obrajii lipiți unul de celălalt și cu dovleci în brațe. Mă gândesc la mica familie a lui Mike, la soția lui însărcinată făcându-i baie lui Danielle.

Palmele îmi transpiră pe telefon, imaginându-mi că-i trimit acel mesaj lui Ginny. *Stop.* Un singur cuvânt ar putea încheia toată operațiunea.

Mike o va porni îngrozit spre casă. Va fi cea mai lungă călătorie din viața lui, iar el își va face griji cu privire la siguranța familiei.

Dar o să dureze doar zece, cincisprezece minute maximum. Iar acum, că sunt aici, am doar două opțiuni: să încerc să accesez acel dosar sau să abandonez planul.

Îmi iau mâna de pe telefon.

— În regulă. Care este numele tatălui prietenei tale? întreabă nerăbdător Mike.

Pe ecran, a deschis aceeași bază de date pe care am văzut-o și pe calculatorul lui Tom acum câteva săptămâni. Mă uit la unitatea calculatorului; un card de acces cu poza lui Mike e introdus în același cititor pe care Tom îl are acasă.

Trebuie să înghit ca să nu-mi mai simt pulsul din urechi.

— Phil Cordero. Cum îl cauți?

— Dacă a fost arestat, așa cum ai zis, s-ar afla în baza de date a statului. Dacă aș putea face rost de numărul plăcuței de înmatriculare sau ceva, ar fi mult mai ușor să îl urmăresc.

Acum, că a intrat în baza de date, trebuie să trag semnalul de alarmă. Îmi alung toate gândurile cum că totul se poate duce de râpă, ca de pildă Mike să-și ia cu el cardul de acces din cititor înainte să plece sau să insiste să plec din birou odată cu el...

Îi trimit mesaj lui Ginny. *Fă-o! Haide!*

Urechile îmi țiuie în timp ce Mike derulează prin rezultatele pe care baza de date i le-a oferit despre Phil Cordero.

— Locuia pe Pond Way, la numărul 84?

Aprob cu o mișcare din cap.

— Da. Prietena mea și mama ei încă locuiesc acolo.

Pulsul mi-e constant. Mike murmură ceva în barbă, derulând și derulând.

Apoi, stația de pe biroul lui sună.

— *Dispeceratul, este nevoie de un ofițer pe North Howell's Road. O femeie care își plimbă câinele a sunat și a zis că o persoană suspectă se cațără pe un gard, posibil înarmată...*

Mike înșfacă stația.

— Care e adresa casei?

— Crede că e o sută cincizeci și șase... Nu era sigură.

Mike sare ca ars din scaun. Își șterge fața cu mâinile. Simt un nod în gât.

— Monica, trebuie să plec! zice el, palid. Chiar îmi pare rău... Aia e casa mea!

În timp ce mă ridic, vocea îmi tremură.

— Sper că totul e în regulă!

În timp ce se întoarce și își apucă haina din cuierul din spatele biroului, lovesc cu cotul în paharul mare de cola light. Acesta scoate un zgomot ciudat și se varsă pe gresie, gheața împrăștiindu-se peste tot. Mike sare în spate ca să evite să fie stropit.

— La naiba, îmi pare rău! O să curăț, zic eu.

— Nu te îngrijora în legătură cu asta! zice Mike, dar, înainte să termine de zis sau să-mi zică să plec, a și ieșit pe ușă.

Îl aud strigând la femeia de la recepție să sune acasă la el și să-i spună soției să încuie ușile și să închidă ferestrele.

Apoi dispare ca o nălucă. Singurul sunet din birou e produs de bătăile inimii mele. Nu îmi amintesc de vreun moment în care să mă fi simțit mai dezgustată de mine. Nici după faza cu Brandon nu m-am simțit așa.

Telefonul îmi vibrează. Un mesaj de la Ginny. *Tocmai ce l-am văzut că pleacă. A plecat și celălalt ofițer cu el.*

Îmi pun telefonul în buzunar și mă așez pe scaunul de la biroul lui Mike. O copie după permisul de conducere al lui Philip Cordero e afișată pe ecran. Mă întorc înapoi la pagina principală și caut *Juliana Ruiz.*

RUIZ, JULIANA. OMUCIDERE
STARE: NEREZOLVAT/INACTIV

Nu pot face asta. Sunt lucruri pe aici pe care nu am cum să nu le văd. Poze de la locul faptei. Poze cu ele.

Dar Ginny a sunat deja. Mike e în drum spre casă și, chiar dacă va afla că nu e niciun infractor în curtea lui, își va petrece noaptea temându-se împreună cu familia. Dacă nu fac rost de dosar, totul va fi fost în zadar.

Îmi șterg vârfurile degetelor transpirate de genunchi și deschid dosarul.

Sunt zeci de alte fișiere. Directoare marcate cu jargoane pe care nu le înțeleg. Bătăile inimii mi se intensifică; nu cred că e posibil să trec prin toate înainte ca Mike să se întoarcă sau înainte ca femeia de la birou să-și dea seama că încă sunt aici și să vină după mine.

Derulez în jos și mă opresc când văd o etichetă pe unul din directoare: *Declarații scrise.*

Sunt câteva documente PDF în acest director. Declarații scrise, scanate. Mi se tăie răsuflarea; habar n-aveam că poliția

a vorbit cu atât de multe persoane. Mă cuprinde un val de furie justificată: bineînțeles că Daphne s-a înșelat. Ei chiar și-au *făcut* treaba.

Apăs tastele CTRL + P. O fereastră îmi zice că acolo sunt mai mult de cincizeci de pagini și mă întreabă dacă sunt sigură dacă vreau să le printez. Mă uit rapid înspre ușă. Apăs pe *da*.

În timp ce imprimanta din colț scoate foile, caut printre declarațiile de pe ecran. În scrisul mâzgălit al unei femei zăresc numele *Jack Canning*. E semnat de *Alice Berry*. În momentul în care ajung la finalul documentului PDF, imprimanta bâzâie și apoi se oprește.

Aud pași pe hol. Ies din baza de date și sar de pe scaunul lui Mike. Apuc un șervețel din punga de la McDonald's și tamponez cola light de pe biroul lui, începând din colț.

Recepționista își bagă capul înăuntru, făcând ochii mari.

— Au!

— Doar voiam să curăț asta.

Mă aplec, astfel încât să nu vadă imprimanta.

Femeia dă din mână.

— Nu te îngrijora! O să aduc de îndată niște prosoape de hârtie din baie.

Când iese din biroul lui Mike, apuc teancul de foi de pe suportul imprimantei. Le bag în geantă și ies pe hol. Mă grăbesc spre recepție.

Camera de securitate ce atârnă deasupra ușii are un beculeț roșu care clipește. Îmi țin capul plecat și ies rapid în stradă. Merg în pas alert până la colț, apoi mă reazem de cabina de telefon, simțind că mi-e rău de la stomac.

Ginny oprește mașina lângă mine, albul ochilor fiindu-i strident în întuneric. Deschid larg portiera și mă arunc pe scaunul din față.

— Le-am luat!

E tăcută în timp ce plecăm de acolo. În oglinda laterală, observ cum secția de poliție rămâne în urmă. În momentul în care ajungem înapoi pe autostradă, mă silesc să rostesc cuvintele:

— Trage pe dreapta!

Ginny semnalizează. O ia spre marginea șoselei. Ies afară din mașină, care încă e în mișcare, și-mi pun mâinile în jurul abdomenului.

Nu-mi vine nimic. O peliculă de transpirație rece mi-a învăluit întregul corp. Închid ochii, permițând țiuitului din urechi să fie înecat de zgomotul mașinilor care șuieră pe lângă noi.

Stau la masa din bucătăria lui Ginny, cu fața în palme. Îmi ridic privirea și îmi cobor mâinile în momentul în care Ginny mă bate pe umăr. Îmi pune în față o cană cu apă fierbinte.

— Nu știu dacă vrei unul sau două.

Îmi arată o mână niște plicuri cu ciocolată caldă.

— Eu folosesc mereu câte două, adăugă ea.

Iau două plicuri din mâna ei.

— Credeam că sunt singura care face asta.

Zâmbește și se așază pe scaunul de vizavi de mine. Își cuprinde cana cu ambele mâini, iar zâmbetul i se destramă.

— I-am dat operatoarei de la urgențe un nume și un număr false.

— Și ești sigură că nu te-a văzut nimeni la telefonul public?

Probabil că s-a săturat până peste cap de întrebarea asta, însă doar aprobă cu o mișcare din cap.

— Foarte sigură.

Ginny mă privește lung.

— Te simți bine?

Iau o gură de ciocolată caldă. Îmi ling o pată de pudră granuloasă și dulce de pe buză. Ceea ce tocmai i-am făcut lui Mike – familiei lui – nu e deloc bine.

Un bufnet pe masă ne face pe amândouă să tresărim. Panda se învârte în jurul suportului pentru șervețele. Își întinde gâtul și miroase ciocolata caldă a lui Ginny. Ne uităm una la cealaltă și râdem forțat.

Privirea îmi ajunge pe teancul de hârtii dintre noi. Apoi se uită și Ginny; pisica se așază pe labele din spate, lovind cu coada în masă. Se uită direct la mine, cu ochii ca niște mărgele care parcă spun: *Ei bine, ce mai aștepți?*

Împart teancul de foi în două și îi înmânez jumătatea de dedesubt lui Ginny. În timp ce ea examinează dimensiunea teancului, eu scot un pix din geantă și dau la o parte coperta de pe prima declarație. Mâzgălesc cuvântul *Cronologie* în partea de sus.

Prima pagină e completată cu un scris tremurat și înclinat. Practic, indescifrabil. Mă uit în partea de jos și observ că declarația e semnată de domnul Joseph Brenner – locuia vizavi de familia Berry. Întorc pagina și dau cu ochii de următoarea; din fericire, cineva a dactilografiat declarația domnului Brenner.

> ... în timp ce duceam gunoiul pe la ora 21.45, am observat o camionetă parcată la următoarea casă, în diagonală față de locuința familiei Berry. O fată minionă și brunetă a ieșit din autovehicul și a traversat strada. I-am făcut cu mâna în timp ce mergea pe aleea familiei Berry, dar nu m-a remarcat. Camioneta a rămas parcată la casa vecină, cu motorul pornit. Am intrat înapoi înăuntru, mi-am pregătit o cană de ceai și am făcut ordine prin bucătărie. Înainte să mă bag în pat, m-am uitat pe fereastră și am observat că mașina plecase.

Spun dintr-odată:

— Mai e cineva care a văzut camioneta.

Ginny își ridică pe dată privirea.

Ridic foaia și simt cum un tremur îmi străbate mâna din cauza emoției.

— Bărbatul ăsta… domnul Brenner… Îl știam. Locuia pe aceeași stradă cu noi, vizavi de Susan. Obișnuia să ne dea mărunțiș de Halloween.

Analizez din nou declarația.

— Ai văzut ceva legat de momentul în care Juliana și Susan au ajuns acasă după decorarea carelor alegorice?

Ginny se încruntă. Răsfoiește prin foile prin care a trecut deja. Face o pauză.

— Asta e a tatălui Julianei. A zis că le-a luat pe la ora 21 și că le-a lăsat la casa familiei Berry aproximativ douăzeci de minute mai târziu.

Mă uit din nou la cuvintele domnului Brenner. *Minionă și brunetă*. Trebuie să fi fost Juliana. Dar dacă domnul Ruiz le-a lăsat pe fete la 21.20, de ce Juliana a ieșit dintr-o camionetă pe la 21.45?

— Asta nu poate fi adevărat. Domnul Brenner a zis că a văzut că cineva a lăsat-o pe Juliana pe la ora 21.45.

Ginny împinge foaia spre mine.

— Uite! Tatăl Julianei chiar a zis că le-a condus până la ușă și le-a întrebat dacă nu cumva vor să stea cu familia lui, dar Susan a zis că nu-și putea lăsa câinele singur toată noaptea.

Are dreptate. Domnul Ruiz a zis că decorarea carelor alegorice s-a terminat pe la ora 21 și că le-a lăsat pe fete nu mai târziu de ora 21.20.

Dacă domnul Brenner s-a înșelat și nu Juliana era fata pe care a văzut-o ieșind din camionetă și care a intrat în casa lui Susan… înseamnă că era și o a treia fată acolo, în acea noapte.

O fată care a scăpat cu viață.

Dar dacă era Juliana...

— A ieșit din casa lui Susan ca să se întâlnească cu cineva, zic eu. Oricine era acel cineva parcat aproape de casa domnului Brenner... probabil că Juliana s-a văzut cu el în camionetă.

— El zice că a văzut asta pe la 21.45?

Ginny face o pauză.

— Ethan a zis că a văzut cearta de pe terasă în jurul orei 22.

Iau o gură din ciocolată caldă, care s-a răcit de mult deja.

— Deci persoana cu care se întâlnea Juliana a urmat-o până în casă după ce domnul Brenner a intrat înapoi.

Mă trece un fior pe șira spinării. *A așteptat. A așteptat până când nu l-a mai văzut nimeni.*

Dar cineva tot l-a văzut: Ethan.

Ginny întreabă exact același lucru care îmi trece și mie prin minte:

— De ce poliția nu a continuat investigația pe baza declarației domnului Brenner?

Ceasul aragazului arată că e puțin trecut de ora 22. Stăm la masa din bucătărie de aproape două ore.

— El era foarte bătrân – avea vreo nouăzeci și ceva de ani, cred. Poate că polițiștii au crezut că era confuz în legătură cu ce a văzut.

Mă frec la ochi.

— Sau poate că au investigat și s-a dovedit a fi nimic.

Mă las pe spate în scaun și mă trece un val de greață.

— Dacă nu aflăm nimic din astea? Ne-am băgat amândouă în belele pentru nimic.

Nici măcar nu vreau să mă gândesc la posibilitatea ca noi, de fapt, să nu fi scăpat și că Mike își va da seama ce-am făcut.

— Îmi pare rău! îi spun lui Ginny. Aproape c-am distrus tot.

Ginny lovește cu degetele în toarta cănii ei. Observ o pată uscată de sânge pe degetul ei mare, acolo unde cuticula se unește cu pielea.

— Monica? Vrei, te rog, să ne concentrăm?

Aprob cu o mișcare din cap, simțind că nu mai am aer. Ne întoarcem din nou la citit și îmi simt ochii din ce în ce mai grei. Pe la miezul nopții, îmi ridic privirea și o observ pe Ginny cu capul pe masă, folosind declarațiile martorilor pe post de pernă.

Mă întind spre ea și îi ating mâna cu pixul. Se foiește și se uită la mine.

— Cred că e timpul să strângem, zic eu. Oricum nu am găsit nimic folositor.

Ginny cască.

— Nici eu.

Strângem grămezile de hârtii și le punem într-o mapă pe care Ginny a găsit-o într-un sertar din bucătărie, iar eu o ascund în bagajul de noapte. Mă uit la pijamalele din partea de sus a genții.

Ginny le vede și, în timp ce cască din nou, spune:

— Dormitorul meu e sus.

O urmez la etaj, oprindu-mă puțin la baia din capătul holului ca să mă spăl pe dinți și să mă schimb.

În camera lui Ginny, un pat dublu e împins la perete. Instalații de Crăciun sunt prinse din colț în colț pe tavan; iar între beculețe atârnă câte o poză prinsă cu clești de rufe. Observ o fotografie cu un grup de fete îmbrăcate în costume mulate de dans. Lângă ea, o poză cu Ginny în mișcare, la baza paralelelor, cu mâinile deasupra capului, ajungând la bara de sus.

Mă opresc din holbat, conștientă că Ginny mă urmărește din dressingul ei.

— Ți-e dor? o întreb eu.

Ridică din umeri.

— Câteodată. Mai degrabă îmi reamintește de vremurile grele.

Înghit în sec, gândindu-mă la reacția pe care a avut-o când l-am adus pe tatăl ei în discuție. Ginny se întoarce înapoi în dressing. Apare apoi ținând în mâini o pătură din lână și o aranjează pe covor. Se așază pe ea, cu picioarele încrucișate, și își înfoaie perna de pe podea, care se află chiar lângă ea.

— Eu o să dorm pe podea, zic eu.

— E în regulă.

— Nu, serios. Nu te dau afară din patul tău.

Mă trântesc pe pătură, lângă ea.

Ea oftează.

— Ei bine, nu o să dormim amândouă aici. Încăpem și în pat, dacă ne așezăm invers.

— Bine. Ăsta e un compromis decent.

Urc prima în pat, apropiindu-mă cât pot de tare de perete ca să-i fac loc. Ea se foiește până își găsește o poziție comodă, cu picioare încălțate cu ciorapi la câțiva centimetri de mine, și se întinde spre peretele de la capătul patului ca să închidă lumina. În mod normal, ar trebui să mă simt ciudat că stau în același pat cu o persoană pe care abia o cunosc, totuși, nu se întâmplă asta.

— Pot să te întreb ceva? zic eu, rupând tăcerea.

Ginny se foiește pe pernă.

— Îhî.

— Ai făcut vreodată ceva pentru care simți că nu te vei putea ierta niciodată?

Ginny încă se foiește.

— Te referi la ce am făcut în noaptea asta?

— Nu știu.

Mă gândesc la buzele lui Brandon pe gâtul meu. La privirea mamei în momentul în care doctorul a adus-o în sala de

examinare. La modul în care m-a întrebat ce am de gând. Răspunsul meu a fost direct, din reflex; cred că am stat și m-am gândit mai mult la ce tunsoare să îmi fac decât la asta.

Înghit în sec.

— Crezi că dacă faci ceva nasol e mai puțin nasol dacă te gândești că n-aveai de ales?

Șuieratul vântului printre copacii de lângă casa lui Ginny umple liniștea din cameră.

— Da, zice ea după un moment.

Am impresia că vrea să zică mai multe, dar simt cum se răsucește pe-o parte și o lasă baltă.

Când deschid ochii câteva ore mai târziu, cu gura uscată de la ciocolata caldă, mă întorc pe o parte, nefiind sigură cum mă voi putea da jos din pat ca să găsesc un pahar cu apă fără să o deranjez pe Ginny, dar locul în care a dormit ea e gol.

Ies din cameră și ajung pe hol. Ușa de vizavi de camera lui Ginny e deschisă, lumina argintie a lunii strecurându-se prin fereastră și așternându-se pe patul gol. Camera mamei ei.

Podeaua geme sub greutatea pașilor mei în timp ce mă îndrept spre capătul holului. Încerc să nu mă gândesc la nimic în timp ce cobor scările cu pași mici. Ajung pe la jumătate, moment în care observ o siluetă în camera de zi, chiar lângă fereastra dinspre stradă.

Ginny stă pe scaunul de lângă geam, întoarsă cu spatele la mine. Genunchii ridicați la piept, mâinile îmbrățișându-i și mai aproape de ea. Dintr-un anumit motiv, faptul că o văd stând acolo, holbându-se spre stradă, cu pielea palidă sub lumina lunii, mă face să mă simt de parcă aș fi intrat peste cineva dezbrăcat.

Mă întorc înapoi la etaj și o iau de-a lungul holului spre dormitorul lui Ginny. Am și uitat de ce m-am trezit.

Capitolul paisprezece

Mă trezesc singură în pat, din nou. Telefonul îmi arată că e ora 7.20; tura la spital a mamei lui Ginny se sfârşeşte în zece minute. Ca să nu întârzie, Ginny ar fi trebuit să plece să o ia acum câteva minute.

Îmi desfac cocul şi îmi trec degetele prin păr. Mama a zis să vin direct acasă după ce mă trezesc, iar eu nu vreau să îi dau motive să se îndoiască de faptul că am fost la Ginny pe durata nopţii. O fi Tom poliţist, dar mama e cea care mă va interoga până îmi va smulge toate detaliile poveştii.

Îmi pun hainele în bagajul de noapte şi mă îndrept spre parter. Un post-it e lipit de clanţa uşii de la intrare. *Nu trebuie să o încui.* N-am mai văzut niciodată scrisul ei de mână; e micuţ, curat şi fără farafastâcuri.

În momentul în care intru în casă, mama dă în mod excesiv cu spray Windex pe blaturile din bucătărie, ceea ce înseamnă că a băut prea mult aseară. Devine aşa doar atunci când e mahmură; cineva vine să ne cureţe casa de două ori pe lună.

În această dimineaţă şi-a pus până şi mănuşi de cauciuc. Dau drumul genţii de dans pe blatul din bucătărie ca să-mi anunţ prezenţa, iar ea se întoarce. Îi pică faţa când mă vede, ca şi cum aştepta, poate, pe altcineva.

— Cum a fost cina? întreb eu voioasă.

— Dureroasă.

Așază spray-ul pe tejghea.

— A trebuit să stăm lângă Heidi Coughlin.

— Doamna Coughlin?

Femeia aceea e ca un țânțar; nu pot scăpa de ea.

— Ce-a căutat la cina sindicatelor?

— Tatăl ei a fost ucis în oraș, în timpul serviciului, acum câțiva ani. Merge în fiecare an în amintirea lui.

Îmi țin privirea îndreptată spre bolul cu fructe de pe blatul din bucătărie. Aleg banana care arată cel mai bine și încep să o descojesc. Mama nu a suportat-o niciodată pe mama lui Colleen. Ea și sora mea se înfiorau de fiecare dată atunci când numele ei apărea pe ecranul telefonului de acasă. *Cred că toate mamele majoretelor ar trebui să primească jachete care să semene cu ale fetelor! Doamnă Carlino, ce aveți de gând să aduceți la masa comună? Toate celelalte mame s-au înscris pentru câte ceva!*

Privirea mamei e atât de intensă, încât nu o mai pot ignora. Mă uit în sus. Mă privește în acel mod înfricoșător în care nu-mi pot da seama ce-am făcut ca s-o enervez.

— A zis că te-a rugat s-o ajuți să planifice o ceremonie comemorativă, dar că nu i-ai mai dat niciun semn.

Bineînțeles că doamna Coughlin a zis ceva, cum altfel? Întotdeauna a fost o pacoste.

— Nu m-a întrebat ea personal. Domnul Demarco a făcut-o.

Ochii mamei licăresc.

— Am vrut să-i zic că fiica mea nu ar fi niciodată atât de nepăsătoare. Ar fi trebuit s-o fac?

— Îmi pare rău! Dar dacă vrei asta, îi voi spune luni că sunt gata s-o ajut.

— Poți să faci orice dorești, Monica, zice ea, ca și cum ar durea-o-n cot.

Aproape că aș fi preferat să țipe la mine.

Se întoarce înapoi la dat cu spray, iar eu mă simt de parcă ar trebui să-i cer scuze din nou. Dar nu reușesc s-o fac. Oricum, niciodată nu contează.

După o noapte de tot rahatul în patul altcuiva, sunt suficient de obosită, încât să cred că pot trage un pui de somn, chiar dacă inima încă-mi bate cu putere din cauza a ceea ce-am făcut aseară. Mă trezesc în jurul orei zece la auzul soneriei telefonului. Numele lui Mike Mejia pe ecran îmi provoacă un atac de panică.

„La naiba, la naiba, la naiba, știe!" Mă gândesc să las să intre căsuța vocală, dar cred că asta nu va face decât să înrăutățească lucrurile. Îl va suna imediat pe Tom, dacă eu nu răspund. Poate că îl pot convinge să nu îi spună deloc. Inspir adânc. Răspund.

— Bună! murmur eu.

— Bună, puștoaico! Îmi pare rău că te-am abandonat aseară!

Expir atât de zgomotos, încât sunt sigură că mă poate auzi.

— Nu-ți face griji. E totul în regulă?

— Da, da. Alarmă falsă. O femeie care nu era în toate mințile a crezut că a văzut un hoț. Oricum, totul e în regulă.

Mă mai liniștesc un pic și chiar îmi permit să mă simt amuzată de modul în care a descris-o pe Ginny.

— Mă bucur să aud asta.

— Așa că am verificat antecedentele tatălui prietenei tale, zice Mike. Nu știu cât de multe ți-a povestit, dar am găsit niște lucruri nasoale.

Mă îndrept de spate în pat. Nu credeam că Mike chiar îl va căuta pe tatăl lui Ginny.

— Ah! Ei bine, a zis ceva de Tom, care l-a tras pe dreapta pentru că era băut.

Niște bufnituri ușoare, constante, ca și cum Mike lovește cu degetele în telefon.

— Poate c-ar trebui să-ți povestească și despre celălalt lucru.

Ginny trebuie să fi știut ce avea să scoată Mike la suprafață despre tatăl ei în momentul în care a acceptat să îl folosim drept momeală. Sigur și-a dat seama că Mike s-ar putea să-mi spună, iar o parte din ea a fost de acord cu asta.

— Nu cred că vrea să-l vadă din nou sau ceva de genul, zic eu. Doar vrea să știe unde e.

— Ei bine, se pare că actele camionetei au expirat. Singura adresă pe care o are înregistrată e casa de aici, din Sunnybrook.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că ar putea fi oriunde. Deși se pare că stă departe de belele. Nici măcar o amendă pentru parcare nu a primit în ultimii cinci ani.

— Cinci ani?

Ginny nu zisese că tatăl ei a plecat în anul în care sora mea și celelalte fete au murit.

— Da. Din câte se pare, a plecat din oraș înainte de o întâlnire programată la tribunal. Nu s-a mai prezentat.

— Când trebuia să aibă loc întâlnirea aceea? întreb eu.

— Imediat…

Sunetul cheilor zornăind la capătul celălalt îmi imită ritmul inimii.

— Pe 30 octombrie.

La trei zile după ce Juliana și Susan au fost ucise. Simt nevoia să mă așez.

— Și care era scopul acelei întâlniri?

Mike oftează.

— Ideea e că tipul ăsta a dispărut. Și probabil că a fost o binecuvântare pentru prietena ta.

„Dar ea zice că știe unde e." Ori Ginny a mințit, ori știe unde e ascuns și îl protejează.

— Ei bine, trebuie să mă întorc la muncă. Lucrez o tură dublă în timp ce toată lumea doarme pentru a scăpa de mahmureală după cina sindicatelor, zice Mike. Îmi pare rău că n-am putut fi mai de folos!

— Stai! zic eu. Ai zis că Phil Cordero conducea o camionetă. Știi ce tip era?

— O Sierra GMG din 2005, zice Mike. Luată în leasing.

— Aia e o camionetă?

— Chiar e, confirmă el. Una de doi bani, ca să fiu sincer.

— Mulțumesc! spun forțat, și un sentiment ciudat își face loc înăuntrul meu.

— Pot încerca să o ajut, dacă prietena ta chiar vrea să-i dea de urmă, zice Mike. Dar poate că ar fi mai bine să nu mai continue. Când un membru al familiei pleacă de tot... Ei bine, atunci când cauți suficient de mult, probabil că poți găsi ceva care te va face să-ți dorești să n-o fi făcut-o.

Nu știu ce să zic. Ginny mi-a zis că știe unde e tatăl ei.

— Monica? Mai ești acolo?

— Da. Trebuie să plec. Totuși, îți mulțumesc!

— Nicio problemă. Oricum, mulțumesc c-ai vărsat un pahar mare de cola light în biroul meu.

Mă forțez să râd odată cu el, apoi încheie conversația.

Îmi deschid e-mailul și o adaug pe Daphne ca destinatar. Deschid o nouă pagină.

Bună, Daphne,

Crezi că prietenul tău detectiv particular ar fi dispus să caute pe cineva pentru mine? Numele lui e Phil Cordero și a locuit în Sunnybrook până acum cinci ani.

Îmi tremură vârfurile degetelor; nu e bine să fac asta fără consimțământul lui Ginny.

Dar m-a mințit în legătură cu faptul că știe unde e tatăl ei. Ori așa, ori chiar știe unde se află și îl protejează, chiar dacă a sărit peste întâlnirea de la tribunal.

Închid ochii și mă gândesc la fiecare interacțiune pe care am avut-o cu Ginny. Cuvintele ei de zilele trecute mă bântuie. *Nu te ajut neapărat pe tine.*

Dacă ea deja bănuia că nu Jack Canning le-a ucis pe Susan și pe Juliana? Dacă mă ajută ca să își șteargă orice dubiu din minte cum că propriul tată ar fi fost implicat și că în tot acest timp a aflat ceva ce și-a dorit să nu afle?

Apăs pe trimite, iar vocea lui Mike îmi sună ca un ecou în minte. *Atunci când cauți suficient de mult, probabil că poți găsi ceva care te va face să-ți dorești să n-o fi făcut-o.*

Capitolul cincisprezece

Astăzi, sâmbătă, avem din nou antrenament. Mama mă lasă la școală în drumul ei spre sala de spectacole pentru matineul de la ora 14.00 din *Ce înseamnă să fii onest*. În timp ce ea se îndepărtează de trotuar, mama lui Ginny trage pe dreapta. Îi dă rapid un pupic pe obraz, iar eu sunt uimită de cât de tânără pare.

Doar uitându-te la ele pentru câteva momente îți poți da seama că nu există niciun fel de tensiune între Ginny și mama ei, așa cum există între mine și mama mea. Tot ce se petrece între ele pare plăcut.

În timp ce Ginny coboară din mașină, mama ei mă observă holbându-mă, iar înainte să plece ne salută pe amândouă, zâmbind de parcă aș fi o prietenă veche, chiar dacă habar n-are cine sunt.

Îi zâmbesc și eu.

— Mama ta e chiar drăguță, zic în momentul în care Ginny ajunge lângă mine.

— Cei mai mulți oameni consideră că e sora mea.

Își pune geanta pe umăr.

— Avea douăzeci și unu de ani când m-a născut.

Mă abțin să mai sap și după alte informații despre familia ei, despre tatăl ei. O privesc în timp ce ne îndreptăm spre ușa

laterală a sălii de gimnastică. Ginny se uită în jos la mâinile ei, scărpinându-și cicatricea de pe încheietură.

Unde a căpătat-o? Cine e ea cu adevărat?

Cine naiba-s eu de îmi permit să mă îndoiesc de ea doar pentru faptul că tatăl ei conducea o camionetă?

Atmosfera din sală e sumbră. Una dintre fetele din clasa a X-a stă în cârje în fața antrenoarei. Nici măcar nu se poate uita la ea în timp ce se chinuie să zică:

— A-a-am căzut.

O gleznă luxată, cu care s-a ales în momentul în care băiatul care o ducea în cârcă la petrecerea de aseară a scăpat-o. O săptămână fără antrenament. În pregătirea pentru competiție, asta e egal cu o viață. Antrenoarea abia se uită la ea.

Privirea mea se oprește asupra lui Rachel; stă în colț, albă ca varul. Mă îndrept înspre ea; mă apucă de brațe și șoptește:

— Alexa mi-a dat mesaj. Nenorocita! Cică abia s-a trezit.

Antrenoarea ne obligă să plătim pentru asta. Cincizeci de abdomene și câteva ture în jurul sălii. În momentul în care Alexa se năpustește în sală cu cincisprezece minute mai târziu, toată lumea începe să o certe. Ăsta e fixul antrenoarei. Pedepsește întregul grup pentru vina câtorva. Ne face să ne întoarcem una împotriva celeilalte.

Antrenoarea zice să luăm cinci minute pauză. Până și Rachel refuză să se uite la Alexa atunci când aceasta se duce să-și umple sticla cu apă de la țâșnitoarea din hol. În timp ce Lex se aruncă la picioarele antrenoarei, cerându-i mii de scuze, mă uit după Ginny.

Stă în tribune, bând Gatorade. Mă trântesc lângă ea, agravând o durere cumplită de stomac.

— Salut!

Ia o înghițitură de Gatorade și își șterge pata roșie ce i-a rămas pe buza de sus.

— Salut!

Amândouă o urmărim cu privirea pe antrenoare, stând lângă boxe, cu brațele încrucișate și supraveghindu-ne de parcă am fi niște animale prăpădite de la zoo. Alexa e cu o bancă mai jos, legându-și șireturile, deprimată. Nu m-am așteptat ca discuția ei cu antrenoarea să fie una foarte lungă. La câțiva metri de Lex, fata din clasa a X-a care s-a rănit stă în tribune, cu glezna bandajată sprijinită de bancă. Lângă ea, încă o fată din clasa a X-a stă aplecată, cu brațele rezemate de genunchi, arătând de parcă îi vine să vomite.

Mă întorc spre Ginny.

— Antrenoarea o să ne bage în pământ pe toate înainte ca măcar să ajungem la regionale.

Mai ia o gură de Gatorade.

— În mod clar nu înțelege Convențiile de la Geneva. Nu suntem responsabile pentru greșelile altora.

Ginny dă din cap spre Alexa și spre fata din clasa a X-a. Umorul ei sec îmi provoacă un râs neliniștit. Dintr-un anume motiv, mâinile îmi tremură. Mi le vâr sub coapse.

Ginny face o pauză, cu sticla de Gatorade la câțiva centimetri de gura ei.

— Ce e? Ești agitată.

Ginny mi-a zis că l-aș putea ruga pe Mike să-l caute pe tatăl ei. Dar faptul că i-am trimis e-mail lui Daphne a întrecut orice limită. Nu sunt sigură că mă va ierta dacă îi spun.

Inspir adânc. Optez pentru jumătate de adevăr.

— Mike, partenerul tatălui meu vitreg, m-a sunat în dimineața asta.

Ginny se uită prin jur. Își coboară tonul vocii.

— Știe ce am...

— Nu, nimic de genul ăsta...

Ginny trage de eticheta de pe sticla de Gatorade. Aşteaptă.

— M-a sunat în legătură cu tatăl tău, zic eu. L-a căutat.

Degetele îi rămân nemişcate.

— Ce ţi-a zis?

— Nimic.

Îmi creşte pulsul.

— Mi-a zis doar că l-a căutat după acele informaţii şi că nu a putut găsi nimic.

I se încordează maxilarul; îmi dau seama că sună de parcă aş acuza-o că a mințit.

Vocea antrenoarei răsună în toată sala.

— Încă două minute!

În momentul în care încerc să reformulez ce am zis, în josul tribunelor, Kelsey B trânteşte cu piciorul în bancă, provocând o *bufnitură*.

— Încă nu au trecut cele cinci minute!

Tresar. Mă uit la modul în care antrenoarea o priveşte pe Kelsey, cu o faţă straniu de calmă.

— Încă zece ture.

Un geamăt răsună în întreaga sală. Lângă mine, Ginny nu dă deloc de înţeles că a auzit-o pe antrenoare. Abia şopteşte:

— Ce a mai zis Mike despre tatăl meu?

— Nimic, zic eu, un pic prea repede.

„Camioneta. Data la care a părăsit oraşul." Înghit în sec. N-ar fi trebuit să zic nimic, iar eu nu am şansa să explic. Ginny se ridică în linişte din tribune şi se alătură fetelor care au început runda a doua de ture în jurul sălii. Nu se mai uită la mine pe parcursul antrenamentului.

Plouă din nou şi nu se opreşte decât pe la zece seara. Sunt la biroul meu, uitându-mă la casa de vizavi, chiar dacă ştiu că Ethan nu se va mai întoarce.

Schimbul de e-mailuri dintre mine și Daphne e deschis pe laptop, dar încă nu am primit răspuns la ultimul.

Lumina felinarului de afară e estompată de stropii de ploaie care se scurg pe fereastra mea. *Nu am încredere în el.* Asta e ceea ce a zis Ginny despre Ethan, nu doar o dată. Părea convinsă de faptul că el mințea în legătură cu ce văzuse în fața casei familiei Berry.

Sau poate că a vrut să mă convingă pe *mine* că el mințea.

Mă întorc la teancul de foi prin care eu și cu Ginny nu am reușit să trecem. Domnul Brenner nu a putut descrie camioneta, dar e posibil să fi fost altcineva pe stradă care a văzut-o și care își amintește marca și culoarea.

Răsfoiesc prin declarații, sărind peste cele cu scrisul de mână cunoscut. Mă opresc în dreptul unei pagini cu un scris aproape indescifrabil. O întorc pe partea cealaltă, în căutarea versiunii dactilografiate.

Declarația aparține doamnei Diane Cullen. Cu adresa pe Norwood Drive nr. 54. Mă holbez imediat la data de pe pagină: 19 aprilie. Cu șase luni înainte de crime. Căsuța etichetată *Incident* conține două cuvinte: *reclamație vecin.*

Varianta dactilografiată a declarației Dianei Cullen conține doar un paragraf.

În seara de 18 aprilie, am ajuns acasă pe la ora 20.30 și am găsit poarta din spate deschisă. Câteva dintre florile mele fuseseră călcate în picioare, ca și cum cineva s-a cățărat pe gard ca să intre în curtea din spate. Nimic nu a fost furat din casa mea, dar cred că intrusul a fost domnul Jack Canning, care locuiește pe Norwood Drive, la numărul 61.

Alți câțiva vecini de pe strada mea au raportat incidente stranii, iar noi toți credem că domnul Canning e în spatele tuturor. De fapt, vecinii lui au fost nevoiți să-și construiască un gard pentru intimitate, din cauza domnului Canning, care o urmărea cu privirea pe fiica lor bronzându-se lângă piscină.

Citesc declarația de trei ori. Da, desigur, familia Berry avusese un gard în jurul curții din spate. Noii proprietari l-au dărâmat atunci când au redecorat grădina; uitasem de acest detaliu când Ethan ne-a povestit mie și lui Ginny ce văzuse în noaptea cu pricina.

Dar el nu ar fi putut vedea *nimic* din pădure; nu ar fi izbutit să privească în curtea din spate, peste gard, decât dacă ar fi avut vreo trei metri înălțime.

Un sentiment de nesiguranță ia naștere înăuntrul meu. Povestea lui Ethan despre ce a văzut e o tâmpenie, iar polițiștii ar fi știut asta. De aceea nu au procesat declarația lui – nu din cauza unei conspirații pentru a-l face pe Ethan să tacă, ci pentru că e un mincinos.

Inspir, încercând să-mi controlez nervii. Am șterpelit fișierele din cauza spuselor lui Ethan. Ginny nu a avut încredere în el, eu nu am ascultat-o, iar mulțumită impulsivității mele, acum e supărată pe mine.

Trebuie să găsesc o cale prin care să-i cer scuze. Pentru că am sugerat că este o mincinoasă, pentru că l-am implicat pe tatăl ei, pentru că aproape am fost arestate când am furat dovezile – pentru toate. Trebuie neapărat să găsesc o cale prin care să îndrept lucrurile.

Dar după ce voi vorbi puțin cu Ethan McCready.

Duminică, Ethan lucrează tură dublă, așa că nu ne putem întâlni decât luni seara. Eu insist pentru luni dimineață, înainte de începutul cursurilor.

Duminică seara îi spun lui Rachel că luni trebuie să ajung mai devreme la școală pentru meditații la chimie, iar mamei îi spun că atât eu, cât și Rachel plecăm mai devreme la școală tot pentru meditații. Dimineață, în momentul în care mama se îndreaptă spre duș pe la 6.15, mă furișez cu grijă în garaj și mă urc pe bicicletă.

Osprey Lake e la un kilometru distanță de casa mea și la încă o jumătate de kilometru distanță față de liceu. În fiecare dimineață acolo sunt oameni care aleargă și care își plimbă câinii pe cărarea din jurul lacului. Un spațiu public, în plină zi.

L-am păcălit pe Ethan să accepte întâlnirea cu mine, trimițându-i mesaj cum că am găsit ceva ciudat printre lucrurile surorii mele și că voiam să-i arăt și lui. Știam că va mușca momeala; Ethan era obsedat de sora mea. Oricâtă repulsie îmi provoacă acest lucru, să i-o flutur pe Jen în față e cea mai bună soluție pentru a scoate adevărul de la el.

Îmi reazem bicicleta de o bancă goală de sub un arțar. Deasupra lacului, cerul e precum o cochilie roz. Abia am dormit, dar corpul mi-e treaz și plin de energie. Apuc termosul de cafea din coșul bicicletei și îl așez între genunchi, apoi îmi scot telefonul din rucsac.

E ora 6.35. Am întârziat cinci minute, iar Ethan încă nu e aici. Nodul din gât mi se mărește.

Cineva se așază în celălalt capăt al băncii, iar eu îmi ridic privirea și îl observ pe Ethan dându-și jos gluga hanoracului. Își scoate căștile din urechi și se freacă pe la ochii încercănați și obosiți.

O vreme, niciunul din noi nu zice absolut nimic. Apoi el cască și spune:

— Unde-i prietena ta?

— Nu e prea încântată de mine în momentul de față.

— Păcat!

Se întinde. Aud cum îi pocnesc încheieturile gâtului.

— Nu a părut îndrăgostită nici de mine. Cum mi-a numit părerile? O vrăjeală de teorie a conspirației?

— O învinovățești?

Simt cum îmi crește pulsul.

— Ne-ai mințit în față!

Ethan se uită lung la mine.

— Despre ce au văzut prietenii mei în noaptea accidentului?

— Nu de aia, zic eu. Când ne-ai zis ce-ai văzut în curtea din spate a familiei Berry, am uitat de gardul lor. Au construit unul chiar înalt, din cauza lui Jack Canning.

Ethan nu mai zice nimic. Adrenalina mi se scurge prin întregul corp, accelerându-mi respirația și făcându-mi mâinile să tremure. Urăsc felul în care m-a jucat pe degete și cum și-a pierdut în mod misterios abilitatea de a vorbi, fix acum, când l-am luat la întrebări. Nu plec de aici până când nu aflu de ce m-a mințit.

O frunză stacojie de arțar, vânoasă, pică pe genunchiul lui Ethan. O dă la o parte. Gura îi e închisă, iar chipul, inexpresiv. O femeie care ceartă doi labradori mari și negri în lesă trece în viteză pe lângă noi. Câinii se opresc să urineze lângă copac, la câțiva metri distanță. Îmi suprim dorința de a țipa la Ethan.

— Nu ai văzut pe nimeni pe terasa din spate a lui Susan. Nu i-ai fi putut vedea din pădure, deoarece nimeni nu ar fi văzut *nimic* peste acel gard.

În final, când Ethan deschide gura, vocea lui e monotonă.

— Nici măcar nu eram în pădure. Plecam din casa ta.

Mă bufnește râsul.

— Tu ai fost *la mine* acasă!

— Jen m-a ajutat să mă strecor înăuntru, zice Ethan. Și am ieșit pe fereastra dormitorului ei. Cel de deasupra garajului vostru. Eram pe acoperiș când am văzut ce se întâmpla pe terasa lui Susan.

— Ai fost în camera lui Jen, repet eu încet.

Nicio urmă de rușine pe fața lui Ethan, dar începe să-și legene genunchiul, ca și cum e agitat.

— Nu e chiar așa. Era foarte bolnavă. Doar am stat cu ea până când a adormit. Nu am vrut s-o trezesc ca să mă strecoare înapoi afară, așa că am ieșit pe fereastră. M-am și lovit la picior când am sărit de pe garaj.

Închid ochii. Sunt înapoi în camera lui Jen, privind pe fereastra de deasupra garajului, încercând să o surprind pe ea și pe Juliana, trei case mai la vale, bronzându-se lângă piscină. Oricine ar fi stat pe acoperișul garajului, ar fi avut o priveliște perfectă asupra terasei din spate.

— Ce culoarea avea camera ei? întreb eu.

Ethan se uită la mine.

— Poftim?

— Camera lui Jen. Ca să știu dacă chiar ai fost acolo.

Ethan se oprește din bâțâit genunchiul. Se uită spre lac.

— Nu-mi amintesc culoarea pereților. Cuvertura ei era roz-deschis și încrețită, sau plisată, sau oricum îi zici tu. Și avea peste tot poze cu prietenele ei.

Când închid din nou ochii, pot vedea întocmai. Îmi amintesc modul în care am simțit acea cuvertură sub genunchii mei în timp ce am urcat în pat, în spatele surorii mele, ca să-i împletesc părul pentru priveghiul Julianei.

— Așa că acum știi de ce am falsificat puțin declarația, zice el. Dacă tatăl tău vitreg ar fi aflat că în noaptea aia eram pe acoperișul din afara camerei lui Jen, nu aș mai fi trăit suficient de mult ca să povestesc tot polițiștilor. Cu siguranță, Tom ar fi ordonat execuția mea.

— Mda, dar declarația ta a fost nefolositoare, zic eu. Poliția a știut că era imposibil ca tu să fi văzut ceva dacă te aflai în pădurea din spatele casei familiei Berry. La fel de bine ai fi putut să nu le zici nimic.

— La vremea respectivă, să mint era o opțiune mai bună decât să nu fac nimic.

Trece un timp fără să răspund, iar Ethan oftează.

— Plănuiam să-ți spun la cafenea ce s-a întâmplat cu adevărat. Dar când te-am văzut, m-am speriat. Nu am mai vorbit cu nimeni despre Jen.

Mă gândesc la bilețelul cu scrisul de mână al lui Jen. *Nu mă simt bine*. Supărarea mă copleșește. Nu vreau să-mi imaginez ce s-ar fi întâmplat dacă Ethan *ar fi* spus cuiva despre acel bilețel.

— De ce nu ai vorbit despre ea?

— Cine m-ar fi crezut? Cine ar fi crezut cu adevărat că cineva ca Jen Rayburn și cu mine…

Ethan închide gura. Își așază o mână pe genunchi, bâțâindu-și piciorul din nou. Îmi dau seama că tânjește după o țigară. Tom făcea exact la fel când s-a lăsat de fumat acum zece ani.

Mi se usucă gura.

— Cineva ca Jen și tine ce?

Ethan ridică din umeri.

— Nu știu. A plecat dintre noi înainte să fi putut afla.

Pe partea cealaltă a lacului observ conturul unui autobuz școlar care trece ca vântul pe Osprey Road. Îmi verific telefonul;

e șapte fără zece. Trebuie să plec în câteva minute, altminteri o să întârzii, dar vreau să stau aici, să vorbesc despre sora mea. Am venit ca să aflu de ce Ethan m-a mințit în legătură cu ce a văzut în noaptea aceea, iar acum că știu că nu a făcut-o, am ajuns din nou de unde am plecat. Să pun cap la cap zeci de piese care poate nici măcar nu aparțin aceluiași puzzle – crimele.

Ethan mă privește.

— La ce te gândești?

Gândurile mele sunt prea numeroase ca să le pot exprima în cuvinte. Ethan a văzut-o pe Juliana Ruiz certându-se cu persoana care a ucis-o, care ar putea fi sau nu proprietarul acelei camionete zărite de domnul Brenner. Un tip misterios al cărui nume nu s-a ivit în investigație, ca și cum nimeni nu a avut vreun motiv să-l suspecteze. Ar fi putut fi oricine.

— Juliana Ruiz era pe lista ta, zic eu în cele din urmă.

Ethan se îmbujorează.

— Ne întoarcem din nou acolo? Crezi că eu le-am ucis?

— Nu, nu cred, altfel nu aș mai fi în preajma ta. Dar pare că Juliana era adevărata țintă în acea noapte, așadar, încerc să înțeleg de ce anume ar fi vrut cineva să o ucidă.

— Nu știu să-ți răspund, zice Ethan. Era foarte populară. Toată lumea o plăcea.

— Toată lumea cu excepția ta.

— Nu îmi *dis*plăcea. Nu cred că mi-a vorbit vreodată, zice Ethan. Nu-ți pot spune sigur de ce am scris-o pe listă. Nu-ți pot spune sigur nici măcar de ce am întocmit prostia aia de listă, cu excepția faptului că un grup de majorete și de jucători de fotbal m-au umilit într-o zi și că am făcut o greșeală.

Ethan își bagă mâna în buzunar și scoate o brichetă. O aprinde, dar nu se sinchisește că nu are și o țigară sau orice fumează el. După un moment, zice:

— Juliana părea de treabă. Cred că Jen o plăcea mai mult pe ea decât pe Susan.

— Ți-a povestit Jen vreodată despre ele? Din câte se pare, Jen și Susan se certau, iar situația dintre ea și Juliana devenise ciudată.

Ethan își vâră bricheta înapoi în buzunar.

— Nu mi-a zis nimic concret. Doar că simțea că își pierde prietenele.

— Mai știi cu cine ieșea Juliana, în afară de Jen și Susan?

— Mereu o vedeam cu celelalte majorete. Chiar și cu cele mai mari. Aveam ora de sport în același timp, iar ea era mereu lipită de tipa aia ciudată din clasa a XII-a.

— Cum adică ciudată?

— Nu știu. Era prostuță din cale afară, dar încerca să facă pe dura. Era nouă.

— Carly Amato, zic eu.

— Da. Ea e. O cunoști?

— Am vorbit cu ea acum câteva săptămâni, răspund eu. Mi-a zis că abia o cunoștea pe Juliana.

Ethan își aprinde din nou bricheta și se uită la flacăra care dansează în briza ce se așterne peste noi.

— Ei bine, asta-i o mare tâmpenie. Ele două erau mai mereu împreună.

Rămân fără cuvinte. Ethan se holbează la mine.

— Asta schimbă lucrurile?

— Doar le complică.

Îmi bubuie capul. Vreau să-i explic, dar chiar o să întârzii la școală.

— Trebuie să plec.

Ethan aprobă cu o mișcare din cap. Se uită la mine cum îmi pun rucsacul pe umăr. Pare că vrea să mai zică ceva.

Mă holbez și eu la el.

— Ce e?

Ethan se uită din nou în jos la brichetă. Vocea lui e înăbușită.

— Când am sunat-o în acea dimineață... am întrebat-o dacă se simțea bine. Mi-a zis că da, iar eu am crezut-o.

Ezit, iar cureaua rucsacului îmi pică de pe umăr.

Înghit în sec.

— Așadar nu crezi că a făcut-o.

Ethan își ridică privirea ca să se uite în ochii mei.

— Dar tu?

— Și da, și nu, răspund eu. Câteodată nu cred că ne-ar fi făcut una ca asta. Câteodată mă gândesc că poate dacă și eu aș fi trecut prin ce...

— Te întrebi dacă ai fi simțit că mai ai și alte opțiuni.

Încuviințez cu o mișcare din cap. Auzindu-l că o spune e precum o lovitură în abdomen.

Ethan încă mă pironește cu privirea în timp ce mă urc pe bicicletă.

— Crezi c-ar fi mai ușor de îndurat totul dac-ai afla c-a fost ucisă? întreabă el.

Mă gândesc o clipă, atingând trotuarul de sub mine cu vârful picioarelor.

— Doar dacă aflu cine a făcut-o, zic eu, punând sandala pe pedală și pornind spre liceu.

Orele încep peste cincisprezece minute și încă nu a ajuns niciun autobuz. Îmi blochez bicicleta pe suport și simt un miros de iarbă ce plutește-n aer. Nu-mi pot da seama cum drogații au ajuns așa de repede la școală și mă întreb dacă zvonurile despre domnul Ward și despre ceilalți profesori de engleză făcând asta în parcare sunt adevărate. Înainte să pășesc în

clădire, intru pe pagina de Facebook a lui Carly Amato și îi trimit un nou mesaj.

Ginny mă așteaptă lângă dulapul meu.

– Îmi pare rău! zice ea. Pentru sâmbătă.

Își alege cu atenție cuvintele, ca și cum nu e sigură dacă îmi cere scuze în mod corect. Cred că nu face asta prea des.

– Nu ai greșit cu nimic. Eu nu te-am ascultat.

– Ei bine, eu nu trebuia să mă sperii așa cum am făcut-o.

Ginny inspiră adânc și închide ochii. Îi deschide din nou.

– Tata ne-a părăsit pe 18 octombrie. Asta a fost cu o săptămână înainte de crime.

Îmi îngheață sângele-n vene. Când dau să deschid gura, Ginny ridică o mână.

– E în regulă. Știu cum pare. În săptămâna în care a plecat, a bătut-o pe mama, iar în final ea a decis să depună plângere.

Pieptul mi se contractă.

– Ginny, e oribil! Îmi pare atât de rău!

– Știu! De aceea nu îmi place să vorbesc despre el.

Vreau să mă evapor. Orice, doar ca să scap de privirea ei tristă.

– De fapt, eu niciodată n-am crezut...

– Chiar e în regulă.

Își pune cureaua rucsacului pe umăr.

– Hai să uităm de asta, bine?

Încuviințez cu o mișcare din cap. Nodul care mi-e în gât de sâmbătă mai slăbește puțin.

— Ce ai ora asta?

— Geografie, zice ea. Tu?

— Chimie. Vin cu tine.

Ne continuăm drumul printre grupurile din afara claselor. Când ceilalți rămân în spatele nostru, îmi cobor tonul vocii, astfel încât doar Ginny să poată auzi:

— Trebuie să-ți zic ceva.

— Ce e?

Mă uit în jos, spre telefonul meu; pagina de Facebook a lui Carly e încă deschisă. O reîmprospătez, sperând că îmi va fi răspuns la mesaj până când se încarcă.

— Nu e suficient timp înainte de clopoțel, îi spun lui Ginny. Putem vorbi la prânz?

Dă aprobator din cap.

— Doamna Goldberg nu e astăzi, dar am o cheie de la laboratorul ei. Ne putem întâlni acolo. Monica? M-ai auzit?

Mă holbez la ecranul telefonului. Pagina s-a reîncărcat, dar profilul lui Carly Amato a dispărut și a fost înlocuit de un mesaj de eroare.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Ginny.

Mă uit la ea, șocată.

— Carly Amato tocmai m-a blocat!

Jennifer

ACUM CINCI ANI
OCTOMBRIE

Tom zicea mereu că nu există lucruri precum accidentele. Venea acasă cu povești despre tineri care intrau cu mașina în indicatoare pentru că scriau mesaje, cu persoane mai în vârstă din Buick-uri care băgau în viteză în loc de marșarier și loveau automobilele din parcare.

„Nu e un accident dacă ar fi putut fi evitat." Tom împărtășea poveștile în timpul cinei, în fața unui public captivat. Voia ca Jen și Monica să cunoască aceste lucruri, pentru atunci când vor începe să conducă. Voia ca ele să înțeleagă că până și cel mai rău accident ar fi putut fi evitat cu puțină îndemânare și atenție.

Totuși, de când Bethany Steiger intrase cu mașina într-un copac, pierzându-și viața și ea, și Colleen, Tom nu a mai povestit prea multe.

Nimeni nu putea explica de-a fir a păr ce se întâmplase cu adevărat. Oricine fusese în mașină cu Bethany spunea că era o șoferiță bună, iar înregistrările telefonice nu arătaseră faptul că scria mesaje în momentul accidentului.

În acea noapte, după ce mama ei o trezise ca să-i spună ce se întâmplase, Jen așteptase până când Tom ajunsese acasă.

El trecuse de canapeaua din camera de zi, acolo unde ea se ghemuise, ascultând-o pe mama ei din bucătărie, vorbind la telefon. Trecuse pe lângă Jen ca și cum nici nu o văzuse.

Prinsese mici fărâme din ce îi povestise mamei ei. *Cel mai groaznic din câte am văzut. Nici măcar n-am putut deosebi fetele una de alta. Unul dintre paramedici a vomitat peste tot.* Auzise suspine, care îi aparțineau chiar lui Tom.

Aceea fusese o zi de vineri. Acum era duminică seara, iar Jen se holba în dressingul ei. Singura rochie neagră pe care o avea era cea pe care o purtase în vară, la nunta verișorului ei. Ar fi putut purta aceeași rochie la ambele evenimente? Ar fi observat cineva?

Jen nu știa cum se procedează, întrucât nu mai murise nicio persoană cunoscută. I se părea ciudat faptul că, în cincisprezece ani, nu mai avusese tangențe cu astfel de lucruri. Aproape că începuse să se gândească la faptul că acea tragedie n-ar fi putut să o atingă. Apoi s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu Bethany și Colleen.

Evident, Allie a anulat antrenamentul majoretelor din acea săptămână, iar comemorarea lui Bethany a avut loc prima.

Domnul Steiger era evreu, iar doamna Steiger, catolică, însă Bethany nu fusese crescută în spiritul niciunei religii. Familia ei alesese un serviciu memorial la capelă, în loc de priveghi și înmormântare.

Din vremea ce atât Petey, cât și Monica se aleseseră cu infecție în gât în timpul weekendului, doamna Berry o sunase pe mama lui Jen cu o noapte înainte, oferindu-se să o ia pe Jen la înmormântarea lui Bethany.

Jen nu putea face față gândului de a-i spune că ea și cu Susan nu își mai vorbeau, așa că inventase o scuză cum că trebuia să facă un proiect cu Juliana; avea să ia autobuzul de la școală cu

Jules și să meargă la serviciul memorial cu aceasta și cu vecina lor, o fată mai mare din echipă.

Jules a intrat în joc, chiar dacă s-a făcut înțeleasă cum se simțea pusă la mijloc în cearta lor. Abia și-au vorbit în autobuz spre casa Julianei; șocul și groaza provocate de decesele lui Bethany și Colleen le bântuiau fără încetare, dar, într-un fel, erau îndurerate și din cauza absenței lui Susan.

Acum, Jen stătea pe marginea patului Julianei, trăgându-și o pereche de ciorapi pe care îi cumpărase mama ei de dimineață. Jules stătea cu picioarele încrucișate în mijlocul patului, cu caseta de bijuterii în poală, cotrobăind de zor. Ochii ei căprui și mari erau injectați. Plânsese enorm de mult în ultimele zile - mult mai mult decât celelalte majorete, chiar dacă Susan și Jen erau mai apropiate de Colleen și Bethany decât ea.

În cele din urmă, Juliana a ridicat o pereche de cercei din aur în formă de fundă.

— E nepotrivit să porți bijuterii la priveghi?

— Nu, a zis Jen. Oricum, nu e un priveghi.

— Nu am mai fost niciodată la astfel de evenimente.

Jules a pus cerceii înapoi și s-a uitat la Jen.

— Am nevoie să faci ceva pentru mine diseară.

Lui Jen i s-a căscat un gol în stomac.

— Ce?

— Vrei, te rog, să vorbești cu Suz? Pentru mine.

Jen a îndepărtat o scamă de pe ciorapi.

— Nu cred că diseară e un moment potrivit.

— De ce? Toată chestia asta dovedește că viața e scurtă, a zis Juliana. Dacă i s-ar întâmpla ceva în timp ce voi sunteți certate? Cum te-ai simți în legătură cu asta?

Juliana s-a oprit din a scormoni prin cutia de bijuterii, alegând o cruciuliță aurită. Și-a pus lănțișorul în jurul gâtului.

S-a chinuit puțin cu încuietoarea, după care și-a ridicat privirea ca să se uite în ochii Julianei.

— Ajutor!

Jen s-a apropiat de ea și i-a legat lănțișorul în spatele gâtului.

— Știi că totul e o tâmpenie, nu-i așa? Chestiile despre mine și Ethan?

Umerii lui Jules s-au încordat la auzul numelui lui. A rămas tăcută pentru câteva momente. Iar atunci când Jen era pe cale să explodeze, Juliana a zis:

— Știu că n-ai vrea niciodată să ne rănești.

Bătăile inimii lui Jen s-au mai domolit. Nu era destul de bine.

— Cealaltă treabă, totuși. Despre mine și el… nu e adevărată.

Juliana s-a întors, astfel încât să stea cu fața la Jen.

— Știu. Dar, cumva, trebuie să o vezi și din perspectiva lui Suz. Să fii pe lista cu victime a cuiva e al naibii de înfricoșător, Jen.

— Știu, a zis Jen, dar bineînțeles că nu știa.

Cum ar fi știut? Ea nu era pe listă.

— Dar tot de rahat a fost că nu m-a întrebat nimic în legătură cu ce-a văzut la dulapul lui înainte să meargă la Heinz.

Juliana și-a mutat privirea înspre cruciulița de la gâtul ei. A pipăit lănțișorul.

— *Ce* ai pus în dulapul lui Ethan?

— Nimic.

Jen s-a îmbujorat.

— Nu era nimic. Problema e că ea a presupus ce-i mai rău fără ca măcar să mă întrebe.

— Poate că a simțit că nu ar fi putut să te întrebe.

— A zis ea asta?

Juliana nu se uita la Jen.

— Am observat-o și eu. Nu mai ești la fel.

— La fel cum?
— Nu știu cum s-o descriu.
— Poți să încerci? i-a cerut Jen.
— Pe vremuri mi-ai fi zis adevărul atunci când te-aș fi întrebat ce-ai pus în dulapul lui Ethan McCready.

O bătaie la ușă; doamna Ruiz a băgat capul înăuntru și a întrebat dacă erau pregătite de plecare.

Jen nu a trebuit s-o caute pe Susan la înmormântare. Înainte să înceapă, în timp ce Jen aștepta pe scaun, Susan s-a așezat chiar lângă ea. În partea cealaltă a încăperii, Jules vorbea cu părinții lui Bethany, iar Jen a surprins-o privindu-le. S-a întrebat dacă și Juliana vorbise cu ea.

— Nu-mi place asta, i-a zis Susan lui Jen.

— Nici mie.

Jen a auzit cum Susan a răsuflat ușurată. Apoi, încet, și-a rezemat capul de umărul lui Jen. Susan era foarte rar afectuoasă.

— Îmi pare rău! a zis ea.

— Și mie!

O lacrimă murdară de rimel s-a scurs de pe fața lui Jen direct pe rochia lui Susan, dar aceasta nu a zis nimic și nici măcar nu a părut deranjată.

Trecuse o săptămână de la accidentul de mașină al lui Colleen și Bethany, iar Jen observa o mică schimbare în atmosfera de la școală. Ca și cum cerul se lumina după o furtună. Cu fiecare zi de când începuseră din nou antrenamentul, atmosfera se destindea. Fetele începuseră din nou să râdă.

Allie reușise în final să rearanjeze piramida după golul lăsat de Bethany și Colleen.

„Nu ar trebui să fie chiar atât de ușor", se gândea Jen. „Durerea n-ar trebui să fie ușoară."

Știa că era diferit pentru doamna Coughlin, despre care se zvonea că își luase liber pentru tot restul anului, dar și pentru domnul și doamna Steiger, care spuneau că se gândeau să își vândă casa și să plece din Sunnybrook. Jen nu putea înțelege cum acele goluri din viețile lor ar putea fi reparate prin mutare și rearanjare.

Până și cele mai bune prietene ale ei păreau că trecuseră peste accident. Susan începuse din nou să mestece radierele tuturor creioanelor din penar, în așteptarea notelor de la examenele PSAT.

Joi a fost ultimul antrenament înainte de meci. Vineri seara era dedicată carnavalului din weekend – construirea carelor alegorice, anunțarea regelui și a reginei balului.

În momentul în care Allie le-a dat drumul pe la amiază, Jen s-a trântit pe bancă, în tribune, lângă Juliana și Susan. Aceasta din urmă și-a desfăcut bandajul de la genunchi, scoțând un *fâșșșt* cu banda de scai. Jen își masa gâtul inflamat de la lovitura rapidă a unei „zburătoare" a cărei aterizare eșuase.

— Deci, a zis Juliana. Sâmbătă noapte este o petrecere la Osprey's Bluff.

Jen a simțit un gol în stomac. Anul trecut, după bal, plecaseră acasă la Levi Heckman. Levi era premiantul clasei, iar ele fuseseră prietene cu el din școala primară. Pe părinții lui nu-i deranja chestia asta cu băutul, atât timp cât toată lumea stătea afară. Jen, Susan și Juliana se amețiseră cu vin și hrăniseră caii din grajduri cu chipsuri.

— Credeam că mergem din nou la Levi, a zis Jen.

— Toată lumea va fi la Bluff, i-a spus Juliana.

„Toată lumea pe care o crezi importantă", și-a zis Jen în gând.

Susan a strâns sticla de apă din mână.

— Cine ne va duce acolo cu mașina?

Susan era mereu îngrijorată din pricina chestiunilor legate de logistică.

Juliana a ridicat din umeri.

— Carly a zis că putem merge cu una dintre prietenele ei.

— Nu mă urc în mașină cu vreo fată din clasa a XII-a pe care nu o cunosc, a zis Jen. Oamenii sunt arestați pe-acolo mai mereu. Tatăl meu vitreg e polițist!

— O să fie bine, a zis Juliana. De ce în ultima vreme ai o problemă cu tot ce se întâmplă?

Jen nu a mai zis nimic. Susan s-a uitat la baschetul ei, legându-și din nou șireturile, chiar dacă fuseseră legate acum un minut.

Juliana s-a ridicat în picioare, iar locurile din tribună au scârțâit sub greutatea lor.

— Mă duc la pipi.

După ce s-a făcut nevăzută, Susan s-a aplecat puțin înainte, rezemându-și coatele pe genunchi.

— Nu înțeleg ce se întâmplă.

— S-a schimbat.

Lui Jen i-a venit să plângă.

— Dar nu vezi? a zis Susan. Toate ne schimbăm.

Jen a dat să spună ceva, dar sunetul a ceva ce se trânteşte de dulap a făcut-o să închidă gura. Lângă Jen, Susan a tresărit precum o pisică sperioasă. S-a auzit zgomotul unei lovituri de palmă, una dată cu putere, urmat de un strigăt:

— Ticăloaso, dă-te jos de pe mine!

O tipă își lua șuturi în fund.

Jen a sărit peste bancă și a luat-o la fugă înspre locul de unde se auzeau țipetele. Nu s-a uitat peste umăr să vadă dacă Susan o urma. S-a oprit brusc lângă dulapurile din afara catedrei de sport.

Carly Amato era cu mâna în părul lui Allie. Jen s-a aruncat între ele, smucind-o pe Carly de pe Allie. În timpul încăierării, Jen a primit un cot în mandibulă.

Fata s-a retras, cu ochii înlăcrimați de durere. Allie s-a năpustit spre Carly, ajungând cu ambele mâini pe umerii ei și împingând-o. O bubuitură enormă s-a auzit atunci când Carly a căzut pe spate, cu capul acela blond izbindu-se de dulap precum o minge de cauciuc.

În spatele lui Jen, vocea lui Susan se auzea de parcă rămăsese fără aer.

— Ar trebui să sunăm pe cineva?

Allie s-a întors să se uite la fete, abia acum observând că nu era singură cu Carly. Adrenalina pompată prin venele lui Jen a mai scăzut în intensitate. Simțea că îi vine să vomite. Jen s-a uitat apoi la Carly, care era prăbușită peste dulap, masându-și maxilarul. O picătură de sânge i se scurgea din colțul gurii.

— Ce se întâmplă cu tine? a țipat Jen.

Carly și-a smucit brusc capul spre antrenoarea lor și a tresărit de durere.

— *Ea* m-a atacat.

Toate perechile de ochi din încăpere s-au îndreptat spre Allie. Jen putea observa că Allie se descurcase mult mai bine în luptă. Părul din coadă i se desfăcuse, iar pielea din zona frunții, de unde Carly o trăsese de păr, îi era roșie, dar în rest nu avea nicio zgârietură sau vânătaie.

Respirația greoaie a profesoarei a umplut tăcerea, dând de înțeles că aceasta nu avea de gând să nege acuzația lui Carly. În schimb, și-a desfăcut pumnul încleștat, dezvăluind ceva ce strălucea în lumină. Un cercel rotund și argintiu. Allie l-a aruncat în Carly; bijuteria i-a ajuns în piept și a ricoșat pe podea, dincolo de dulap.

Jen a păşit înapoi şi aproape că s-a izbit de Susan, în timp ce Allie şi-a făcut drum printre ele. Uşa sălii s-a trântit şi a făcut-o pe Jen să tresară atât de puternic, încât, aproape ca din instinct, şi-a ridicat mâna ca să-şi protejeze faţa.

Era linişte în sală în momentul în care Carly s-a ridicat de pe podea. Şi-a lins pata de sânge din colţul gurii.

Înainte ca Jen să zică ceva, înainte ca vreuna din ele să poată să se dea la o parte din calea ei, Carly a plecat în grabă în direcţia opusă celei în care tocmai plecase Allie.

Jen n-a mai dormit în acea noapte. A aţipit pe la miezul nopţii şi s-a trezit cu câteva ore mai târziu, acoperită de o sudoare rece. Şi-a dus mâna la gât; pentru moment a crezut că se afla în vestiar, iar Carly Amato avea mâinile în jurul gâtului ei, strângând...

Jen a încercat să înghită. Capul îi era greu şi se simţea de parcă avea lame de ras în gât. S-a ridicat din pat şi s-a îndreptat spre baia pe care o împărţea cu sora ei. Un cuvânt a trecut prin negura din mintea ei: *boală*.

Nu putea fi bolnavă. Nu azi.

Jen a clipit de câteva ori din cauza luminilor aflate deasupra oglinzii şi şi-a deschis gura larg. Fundul gâtului ei arăta precum carnea crudă.

Adunarea de încurajare urma să fie după primul curs, la doar câteva ore distanţă de acest moment. Jen era la baza piramidei; fără ea, Allie ar fi trebuit să rearanjeze piramida. O imagine i-a apărut brusc în minte. Allie, ieşind nervoasă din vestiar. Carly Amato tolănită pe podea, cu sânge curgându-i din gură. Mai era şi urma de durere a mandibulei, acolo unde una dintre ele o lovise cu cotul.

Jen a scormonit prin lucrurile din dulapul din baie până când a găsit o cutie cu medicamente de răceală. A scos din folie o pastilă cât o minge de fotbal. S-a chinuit să o înghită.

Mama ei a scuturat-o ca să se trezească. Jen s-a răsucit pe o parte. Perna și ceafa ei erau îmbibate de transpirație. Nu își amintea când se întorsese înapoi în pat sau când adormise.

— Ai febră, a zis mama.

Jen a deschis gura ca să vorbească, însă gâtul îi era vâscos.

— Adunarea de încurajare, s-a căznit ea să spună.

— Scumpo, azi n-o să fii majoretă. O sun pe doamna doctor Ramdeen.

Jen a simțit cum o lăsau puterile. A ațipit imediat, mormăind atunci când mama ei a aprins lumina, convingând-o cu greu să se trezească.

A mers în pijamale la medic. Mâinile doctoriței Ramdeen erau reci în jurul gâtului lui Jen în timp ce femeia îi masa ganglionii limfatici umflați.

Doctorița Ramdeen și-a scos mănușile și le-a aruncat în coșul de gunoi.

— O să trimit probele la laborator, dar pare a fi streptococ.

— În cât timp dispare? a murmurat Jen.

— Mâine are balul, a explicat mama ei, așezată pe scaunul din colțul încăperii. Face parte din echipa de majorete.

Doctorița Ramdeen a strâns-o ușor de umăr.

— Îmi pare rău, scumpo! Dar ești contagioasă și deloc în formă ca să poți zbura.

„Sunt la bază", voia Jen să spună. „Pot să-mi fac numărul. Nu trebuie să aclam..."

Simțind parcă faptul că fiica ei era pe cale să se revolte, mama lui Jen s-a ridicat în picioare.

— În cât timp vor fi pregătite antibioticele?

— Chiar acum trimit rețeta.

Doctorița Ramdeen a strâns-o ușor de umăr, încă o dată. A făcut o pauză, văzând disperarea din ochii lui Jen.

— Vor mai fi și alte baluri.

Usturimea din ochi provocată de lacrimi a urmărit-o pe Jen până în mașină. După ce și-a pus centura, mama ei s-a aplecat și i-a așezat o șuviță de păr pe după ureche.

— Scumpo, e doar un meci de fotbal.

— Și adunarea de încurajare, și dansul.

Aproape că simțea cum răbdarea mamei ei ajunsese la limită.

— Jennifer! Ești foarte bolnavă și contagioasă. Vrei să le dai streptococul lui Susan și Julianei?

Petrecerea în pijamale acasă la Susan. Jen uitase; familia Berry era în Vermont, la o nuntă, iar Jen și Jules urmau să stea cu Susan la noapte, după decorarea carelor.

Dar acum, Juliana avea să fie singură cu Susan diseară. Jen ar fi trebuit să se simtă îngrozitor la gândul că prietenele ei aveau să petreacă fără ea. Ce-ar zice ele?

În schimb, s-a simțit puțin ușurată.

Adunarea de încurajare ar fi trebuit să ia sfârșit de-acum. Telefonul lui Jen explodase de mesaje cât timp ce fusese în cabinetul doctoriței Ramdeen. Câteva dintre ele erau din partea Julianei.

Unde ești??
Allie zice că ești bolnavă??
Răspundeeeeeee-mi?

Jen i-a trimis un răspuns:

Scuze. Eram la doctor.
A zis că e streptococ.

Ceee? Dar mai vii diseară?

Chiar dacă încep să iau antibioticul cât mai devreme, tot voi fi contagioasă până duminică.

CE!? Nu vii nici la dans, nici la chef mâine?

Oricum nu mergeam la chef, Jules.

Tot nu înțeleg de ce.

Pe bune?

pe bune

Lacrimile amenințau să o năpădească din nou. Jen era sătulă până peste cap de plâns, de certuri cu prietenele ei, de făcut slalom printre minciunile Julianei.

Deoarece Carly e dubioasă, iar eu nu vreau să fiu în preajma ei.

Mica elipsă care indica faptul că Jules scria a apărut, apoi a dispărut. Jen a crezut că nu va mai răspunde deloc, până când:

De asta te comporți atât de ridicol?

Sunt ridicolă?

La câteva secunde după ce trimisese mesajul, Jen a început să scrie din nou, clipind des ca să scape de petele de furie din ochi. În cele din urmă, a dat drumul lucrurilor care o enervau.

Te-am văzut după Noaptea Spiritelor cum ai urcat într-o mașină dubioasă cu ea. Te droghezi împreună cu Carly Amato acum??? Doamne ferește, Jules, cine ai ajuns să fii?

Adrenalina pompa în venele lui Jen. În momentul în care a văzut că Juliana scria, a simțit că un cub de gheață îi cobora de-a lungul gâtului. S-a așteptat ca Jules să arunce cu ceva la fel de urât. Poate o acuzație cum că Jen o urmărea pe ea și pe Carly.

Nu se aștepta însă la răspunsul care a urmat.

Sunt atât de multe lucruri pe care trebuie să ți le spun! Nu e ceea ce crezi.

Serios? Pentru că am văzut-o pe Carly cum a ieșit din baie la bâlci, și era clar că luase cocaină.

TE ROG! Îți voi spune totul.

Atunci spune-mi.

Te poți furișa afară mai târziu și să vii la Suz după decorarea carelor? Trebuie să-ți spun între patru ochi.

Alarma mașinii a scos un mic bip. Jen a tresărit; mama ei s-a urcat la volan, ținând o pungă de hârtie de la farmacie. Jen și-a întors telefonul cu ecranul în jos și l-a pus în poală.

Chiar și după ce a ajuns acasă, înghițind antibioticul cu un pahar de Powerade, la insistența mamei ei, Jen nu i-a mai scris înapoi Julianei. Nu avea nicio intenție în a sta trează până când Juliana ajungea acasă de la decorarea carelor. Dacă Jules chiar voia să vorbească, putea să vină la ea.

Jen a deschis conversația cu Juliana și i-a trimis un mesaj spunându-i asta. De-abia începuse după-amiaza; Jules avea să vadă mesajul și să se oprească la ea după școală.

„Va veni", se gândea Jen în timp ce aștipea. „Știu că va veni."

Jen s-a trezit tresărind. Afară, cerul era indigo, brăzdat cu dungi aurii. A cotrobăit prin lenjeria ei după telefon. Era aproape ora opt.

De ce o lăsase mama să doarmă atât de mult? Jen a înghițit în sec, masându-și ganglionii limfatici. Gâtul încă o durea, dar durerea de cap cedase, iar pielea îi era rece la atingere.

Jen s-a dat jos din pat și s-a îndreptat spre parter. Casa era ciudat de liniștită pentru o seară de vineri. Bucătăria era goală, luminile erau închise. Totul era liniștit. Nu se auzea decât zgomotul produs de mașina de spălat vase.

Mama ei era în camera de zi, cu un e-reader într-o mână și cu un pahar de vin alb în cealaltă.

— Unde-i toată lumea?

Mama și-a întors capul, părând surprinsă s-o vadă pe Jen.

— Monica doarme la Rachel, iar fratele tău a adormit. Tom e la muncă. Tu cum te simți?

— Puțin mai bine, a răspuns Jen.

— Crezi că poți mânca? Îți gătesc ceva.

Mama s-a aplecat ca să-și așeze paharul de vin pe măsuța de cafea.

— Nu, o să iau o înghețată pe băț.

Jen nu voia ca mama să se deranjeze. Dar era ceva tare ciudat în toată chestia aia –mama ei, fără Monica și Petey agățați de fusta ei. Era ca și cum ai fi dat de Mango stând calm lângă o pisică. Jen nu voia să deranjeze asta.

— Anunță-mă dacă dorești ceva mai târziu, a zis mama.

În momentul în care Jen a ajuns înapoi în dormitor, s-a apropiat de fereastră. Putea să vadă casa lui Susan, în josul străzii, la trei case mai încolo. Aleea era goală, iar temporizatoarele încă nu aprinseseră luminile de pe terasă. Susan și Juliana erau încă la școală, la decorarea carelor alegorice.

Juliana nu îi mai răspunsese lui Jen.

În capătul străzii a zărit o siluetă înaltă. Ethan.

Lui Jen i s-au înmuiat genunchii. A deschis fereastra de lângă biroul ei. A bătut în plasa împotriva țânțarilor până când a scos un sunet sugrumat. Persoana respectivă s-a uitat în sus. Lumina felinarului de pe stradă colora fața lui Ethan în portocaliu.

Jen l-a salutat. Ethan a salutat-o și el, cu precauție.

Jen a ridicat un deget. O *clipă!* A tras repede de sertarul biroului, căutând un marker permanent. I-a scos capacul și a mâzgălit ceva pe două bucăți de hârtie.

A ținut foile una lângă cealaltă, la geam, sperând că numerele erau destul de mari ca Ethan să le poată citi din stradă. El s-a uitat lung, dar, curând, confuzia de pe chip s-a risipit. A scos ceva din buzunar. Câteva momente mai târziu, telefonul lui Jen a vibrat pe noptieră.

Salut!

Jen i-a scris înapoi:

Salut! Unde mergi?

Nicăieri, ca să fiu sincer.

Jen a înghițit în sec.

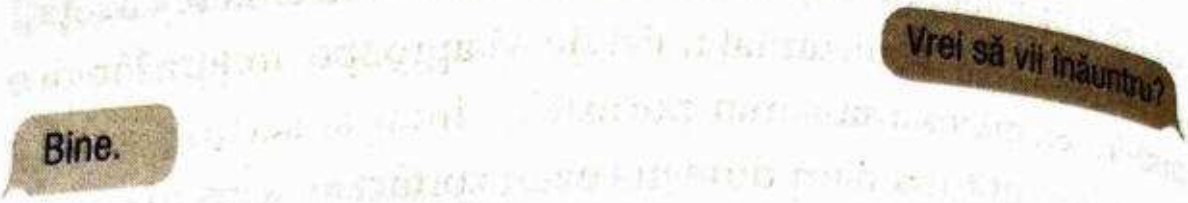

Jen s-a gândit la mama ei, cufundată în acea carte. I-a explicat lui Ethan cum să vină la poarta laterală.

Jen și-a vârât picioarele într-o pereche de mocasini. S-a furișat prin bucătărie, atentă să nu-l alerteze pe Mango, și a descuiat ușa din spate. Iarba din curte îi gâdila gleznele.

Ethan era de partea cealaltă a porții. Jen a dat zăvorul la o parte și l-a lăsat să intre în curte. Mâinile îi erau în buzunarul hanoracului.

Jen și-a dus degetul la buze și l-a condus pe Ethan prin bucătărie, apoi la etaj. Inima aproape că-i sărea din piept atunci când au ajuns în dormitorul ei. La ce naiba se gândea? Dacă îi prindea mama ei... Sau dacă afla *Tom*...

O senzație de calm s-a așternut asupra ei atunci când Ethan a pășit în cameră. Ea a închis ușa în urma lor și a încuiat-o, în caz că mama avea să urce ca să verifice cum se simțea. Ethan îi cerceta camera; Jen încerca s-o vadă prin ochii lui.

Oare vedea doar trofeele de majoretă și uniforma împăturită cu grijă de pe scaunul de lângă oglinda cea mare? Oare observa mulțimea de fotografii cu prietenele, care, în momentul de față, abia mai făceau parte din viața ei?

Ethan a dat să se așeze pe partea cealaltă a patului.

Jen și-a tras genunchii la piept, rezemată de spătarul patului.

— Am infecție în gât.

— O să stau chiar aici, a zis Ethan.

S-a așezat la marginea patului, uitându-se la puținul spațiu rămas dintre ei.

— E în regulă?

Jen a aprobat din cap, chiar dacă își dorea ca el să se apropie și mai mult. I-a analizat fața. Privit de aproape, în lumina din camera ei, părea mult mai puțin deprimat și serios. Părul îi cădea pe frunte într-un mod aproape comic.

— De ce te plimbi noaptea pe străzi? a întrebat ea.

Ethan a ezitat.

— Mama. E pe moarte.

— Îmi pare atât de rău!

— E în regulă. E bolnavă de foarte mult timp. Câteodată mi-e greu să mă uit.

Jen nu prea știa ce să zică, dar Ethan părea dornic să schimbe subiectul.

— Dar tu? Tu te simți bine?

Jen a ridicat din umeri.

— Nu știu.

— Poți să vorbești cu mine despre asta, dacă dorești.

— E de-a dreptul stupid în comparație cu chestia prin care treci tu.

Ethan s-a uitat în ochii ei.

— Nu trebuie să faci asta.

— Să fac ce?

— Toată lumea trece prin chestii nasoale și, undeva, există întotdeauna cineva care trece prin chestii și mai nasoale. Asta însă nu face ca lucrurile pe care le simți tu să fie mai puțin reale sau mai puțin de rahat.

Ethan a ridicat din umeri.

— Poți să-mi zici ce nu e în regulă.

— Simt că îmi pierd prietenele, i-a mărturisit ea.

Ethan o urmărea cu privirea, așteptând să detalieze, dar acum, că, în sfârșit, o zisese cuiva cu voce tare, Jen nu mai

voia să vorbească despre prietenele ei. Nu voia să admită că o urmărise pe Juliana în parcare sau că, uneori, ura robotul hipercompetitiv în care se transforma Susan. Jen nu voia ca Ethan să vadă urâțenia dinăuntrul ei.

Așa că doar a făcut semn din cap spre căștile care atârnau din gluga lui.

— Ce tot asculți mereu?

Ethan a tras de căști, ca și cum uitase că erau acolo.

— Cărți.

— Pot să ascult cu tine? a întrebat Jen.

Vocea lui Ethan era blândă.

— Nu îmi dau seama dacă sunt suficient de lungi ca să ajungă până la tine.

Jen s-a uitat lung la el. Privirea lui a făcut-o să se îmbujoreze. S-a apropiat și mai mult de ea, doar vreo zece centimetri îi mai despărțeau.

— Sunt contagioasă, a șoptit ea.

— Nu-mi pasă.

Ethan s-a lăsat puțin mai jos, astfel încât stătea întins cu fața spre ea. S-a întins spre Jen și i-a dat părul la o parte, introducându-i o cască în ureche.

Vocea naratorului era blândă. Jen habar n-avea despre ce era vorba în poveste, dar ar fi putut asculta ore întregi.

Când s-a trezit câteva ore mai târziu, locul din pat, de lângă ea, era gol. A bâjbâit prin jur, disperată după vreun semn care să-i dea de înțeles că nu-și imaginase întreaga scenă.

Pe pernă, lângă ea, ceva mototolit. Era un post-it portocaliu, lipit de mâna ei.

Ai adormit pe la capitolul al treilea.

Poate că putem afla împreună ce se întâmplă.

Capitolul șaisprezece

În timp ce mă îndrept spre clasă, încerc să înțeleg motivul pentru care m-a blocat Carly. Poate că am fost puțin prea agresivă, încercând să o fac să stea de vorbă cu mine. Orice persoană rațională s-ar fi speriat.

Nu există însă nicio dovadă care să indice faptul că ea e, de fapt, o persoană rațională. A mințit în legătură cu prietenia ei cu Juliana. A zis că *abia o cunoștea*, ceea ce, pur și simplu, nu e adevărat.

În momentul în care ajung la prima oră, încerc să mi-o scot cu forța din minte. Nu-mi pot permite s-o dau din nou în bară la testul la chimie; încă e suficient timp ca să-mi pot ridica media, dar domnul Franken o va suna pe mama dacă azi o să iau mai puțin de 70 de puncte.

„Coeficienți. Adaugă coeficienții mai întâi."

„De ce ar minți Carly?"

Clatin din cap și adaug un O_2 la ecuație. Lângă mine, îl surprind pe Dave Camarco uitându-se pe furiș spre foaia mea. Dacă n-aș fi atât de sigură că domnul Franken *mă* va acuza de copiat, m-aș întinde puțin și i-aș șopti lui Dave: *Multă baftă cu asta!*

Sunt penultima care termină testul. După ce îl predau și mă întorc în bancă, îmi scot pe furiș telefonul din buzunarul

lateral al rucsacului, în timp ce domnul Franken capsează testul grilă de foaia lungă cu răspunsuri.

— Monica!

Tresar la auzul numelui meu, închizându-mi ochii. Când îi deschid, domnul Franken se holbează la mine. Mă cheamă în fața clasei.

— Vă cer scuze! șoptesc atunci când ajung lângă catedră. Trebuia să verific ceva foarte repede.

Ridică tăcut coșulețul de sârmă unde strânge telefoanele confiscate. Îl pun acolo, iar domnul Franken îmi spune că-l pot lua la finalul zilei. Îmi vine să plâng în timp ce mă întorc rușinată în bancă.

Sunt atât de nerăbdătoare să îi spun lui Ginny că tipa aia m-a blocat, încât simt că mai am puțin și explodez. Fără telefon, minutele până la prânz se scurg mult mai încet decât de obicei. În momentul în care sună clopoțelul după a cincea oră, o pornesc ca din pușcă spre casa scării.

Când ajung la parter, în fața laboratorului doamnei Goldberg, observ că luminile sunt stinse și că ușa e încuiată. Bat de trei ori, dar nu răspunde nimeni. Trebuie să-mi stăpânesc lacrimile în momentul în care clopoțelul sună din nou.

Dau să mă îndrept spre cantină, dar aproape că mă izbesc de Ginny.

— Scuze! zice ea, răsuflând greu. Ți-am trimis mesaj că s-ar putea să întârzii puțin.

— Domnul Franken mi-a confiscat telefonul.

O voce de bărbat răsună de-a lungul holului – un paznic, făcându-și verificarea de după clopoțel ca să se asigure că nu mai zăbovește nimeni. Ginny introduce o cheie în ușa laboratorului doamnei Goldberg și mă invită înăuntru, încuind după ea.

O urmez spre cabinetul din spate, unde își așază pachețelul de prânz pe masa rotundă din colț. Dedesubt e un minifrigider. Ginny scoate un iaurt; îmi oferă și mie unul, dar o refuz, clătinând din cap.

Se trântește pe unul dintre scaunele de lângă tablă.

— Ce se întâmplă? întreabă ea.

— Sâmbătă noapte, am trecut din nou prin fișiere. Am găsit o declarație a unei femei de pe Norwood Drive. Cică Jack Canning a dat buzna în curtea ei din spate... A zis că familia Berry a montat un gard pentru intimitate din cauza lui. Uitasem amănuntul ăsta, dar e adevărat. Era un gard foarte înalt în jurul curții din spate.

Ginny își înclină capul puțin, ca și cum nu e sigură unde vreau să ajung cu asta.

— Ethan nu ar fi putut vedea din pădure, în curtea din spate a familiei Berry, zic eu. M-am întâlnit cu el la lacul Osprey în această dimineață ca să-l întreb de ce a mințit.

Ginny înlemnește, cu degetele deasupra foliei care sigilează paharul cu iaurt.

— Stai! Te-ai întâlnit singură cu el?

— O mulțime de oameni erau prin preajmă.

Încerc să ignor privirea neliniștită a lui Ginny.

— Oricum, mi-a zis adevărata poveste. A fost în camera lui Jen în acea noapte și a văzut cearta de pe acoperișul garajului atunci când s-a furișat înapoi afară.

— Îl crezi?

— A descris camera lui Jen, zic eu. Și mai e ceva. Jen i-a spus lui Ethan că simțea că își pierdea prietenele, iar el crede că din cauză că Juliana își petrecea mai tot timpul împreună cu Carly Amato.

— Dar Carly a zis că abia o cunoștea pe Juliana.

Ginny bate darabana în paharul de iaurt. Se ridică în picioare, lăsându-și prânzul pe masă.

— Trebuie să-ți arăt ceva.

O urmez către computerul doamnei Goldberg și stau în spatele ei, uitându-mă cum introduce adresa URL pentru proxy-ul pe care îl folosim cu toții ca să putem intra pe site-urile blocate de conducerea școlii.

Ginny intră pe Facebook și își introduce datele contului. Pagina se încarcă, arătând secțiunea de noutăți a unei persoane numite Elizabeth Lewis. E o femeie blondă, cu fața rotundă. Spre treizeci de ani, presupun.

— Cine e? întreb eu.

Nu am mai văzut-o niciodată.

— O membră a International Honor Society of Nursing[1].

Ginny se îmbujorează.

— Nu știu cine e femeia din poză. Am găsit-o pe Google.

Ginny se dă la o parte ca să pot analiza secțiunea de noutăți a lui Elizabeth Lewis. Îi place să posteze poze de la școala sanitară, diferite rețete care se fac la *slow cooker*[2] și fotografii cu labradorul ei cafeniu, Luke.

Mă uit la Ginny.

— Stai! Tu ai inventat toate astea?

Ginny afișează o expresie nevinovată.

— Trebuia să creez un profil convingător, astfel încât Carly să-mi accepte cererea de prietenie.

— E de-a dreptul impresionant! Azi ai făcut toate astea?

— Nu. După ce am fost la bibliotecă, am verificat din nou pagina lui Carly. A făcut-o privată. Voiam să mă uit prin pozele ei, ca să văd dacă mai pot afla și altceva despre ea.

---

[1] Societatea Internațională de Onoare a Asistenților Medicali (n. tr.).

[2] Aparat electrocasnic care gătește mâncarea la o temperatură foarte mică într-un timp lung (n. tr.).

Ginny se ridică încet, ca să mă uit mai bine la pagina de profil. Derulez în sus, spre lista de prieteni a lui Elizabeth; sunt patruzeci și nouă, iar unul dintre ei e Carly Amato.

Mă holbez la Ginny.

— Ești genială! Dar cum ai făcut ca toți acești oameni să te accepte?

— Am adăugat la întâmplare o mulțime de oameni care aveau asistență medicală trecută la specializare. Am inclus și câțiva de la OCCC[1]. Cei mai mulți au acceptat cererea de prietenie.

Ginny trage un scaun lângă computerul doamnei Goldberg. Rotește ecranul ca să îl putem vedea amândouă în întregime.

— Oricum, nu am găsit nimic important în pozele ei și am și uitat de profilul lui Elizabeth, până în această dimineață, când mi-ai zis că te-a blocat.

Ginny trage în sus pagina lui Carly. Intră în albumul cu pozele de profil.

— Ultima oră era de studiu, așa că m-am dus la bibliotecă ca să mă uit din nou prin astea.

Țiuitul din urechi s-a intensificat.

— Ce-ai găsit?

În liniște, Ginny mărește o poză de-a lui Carly îmbrăcată în pantaloni scurți, tăiați, și maiou alb. Ține o sticlă de bere Corona, cu o felie de lămâie pusă în jurul gâtului sticlei. Cerul din spatele ei e întunecat, fără stele.

Stă pe marginea portbagajului unei camionete negre.

Vocea lui Ginny îmi răsună în urechi, trezindu-mă la realitate.

— M-am uitat prin toate celelalte poze. Asta e singura în care apare și camioneta.

Mă dezumflu.

— Deci nicio plăcuță de înmatriculare sau altceva.

---

[1] Oklahoma City Community College (n. tr.).

— De asemenea, m-am uitat și după orice altă poză din aceeași noapte ca să văd cu cine ar mai fi fost, dar nu există așa ceva.

Mă frec la ochi.

— La *naiba*! Nici măcar nu putem să-i dăm mesaj ca să o întrebăm a cui era camioneta, deoarece va deveni suspicioasă și o va bloca pe Elizabeth.

— M-am gândit la asta, zice Ginny. Dar are o mulțime de alte poze. Dacă ne putem da seama ce prieteni mai avea în Sunnybrook… Trebuie să fie cineva care să știe cine conducea camioneta.

Trec din nou prin pozele de profil ale lui Carly, începând cu cele mai vechi. Carly la balul de absolvire, într-o rochie neagră de satin, cu un șliț până la coapse. Fac o pauză și arăt cu degetul spre fata de culoare care stă lângă Carly în poza de la bal. Poartă o rochie albă, cu un decolteu cu mărgele, iar părul mătăsos e lăsat liber și ondulat deasupra umerilor.

— O recunosc! Sunt destul de sigură că era majoretă.

Ginny se întinde ca să se uite la fața tipei.

O bătaie în ușă ne face pe amândouă să sărim ca arse. Apoi, vocea unei femei:

— Cine e înăuntru?

Ginny tresare.

— Am lăsat lumina din clasă aprinsă.

Stomacul mi se înmoaie de tot în momentul în care se deschide ușa laboratorului doamnei Goldberg. Doamna Coughlin se uită prin clasă, apoi își ațintește privirea asupra lui Ginny.

— Ce faceți voi aici?

Ginny arată de parcă urmează să vomite.

— Muncim la album.

— Sigur că da.

Doamna Coughlin își apucă șnurul din jurul gâtului. Se uită prin jurul lui Ginny, iar ochii ei ca niște mărgele se fixează ca un laser asupra mea.

— *Tu* nu faci parte din echipa care se ocupă de album.

— Ajut, spun eu prostește.

— Doamna Goldberg nu e astăzi, zice doamna Coughlin. Iar eu îi voi ține locul la următoarea oră. Și nu există absolut niciun motiv pentru care să vă aflați aici nesupravegheate.

— Avem voie, zic eu, când Ginny nu mai scoate niciun sunet.

— Monica, te rog să nu mă iei de fraieră!

Doamna Coughlin smulge un formular din caietul de prezență și face un semn din cap către Ginny.

— Cum te numești?

Ginny se holbează la doamna Coughlin de parcă tocmai a suferit o lobotomie.

— Nu-i corect!

Vocea îmi tremură; doamna Coughlin se poartă așa pentru că nu am ajutat la ceremonia comemorativă.

Imediat, smulge violent încă un formular. Zgomotul acela mă face să tac.

— Dorești pedeapsă pentru *două* după-amiezi, Monica?

Ginny pare că și-a pierdut controlul. Ochii îi scânteiază în timp ce se uită lung la doamna Coughlin.

— I-am zis Monicăi că e în regulă dacă stăm aici. Eu merit pedeapsa, nu ea.

— Chiar te rog, fii martiră!

Doamna Coughlin mâzgălește ceva pe foaie și i-o înmânează lui Ginny.

— Mâine, când veți fi pedepsite, o să vă puteți ține companie.

Un părinte trebuie să semneze biletul trimis de profesoară, arătând astfel că știe ce poamă are la ușă. Aș putea falsifica

semnătura mamei sau pe a lui Tom, dar nu m-ar mira defel dacă doamna Coughlin ar suna-o pe mama.

Când ajung acasă de la antrenament, o găsesc lângă blatul din bucătărie, aplecată peste un formular de donații. Mă uit la ea cu atenție, observându-i gesturile – se lovește cu pixul în bărbie în timp ce gândește, oftează când nu-i face plăcere ce descoperă. Clatină din cap și taie ceva de pe foaie, fără să observe că stau față-n față cu ea.

— Am primit asta.

Așez biletul pe blat și îl împing spre ea.

Se uită la mine. Își vâră degetele pe sub ochelarii de citit și se freacă la ochi înainte să mă cerceteze cu privirea.

— Ce-i asta?

— Sunt pedepsită mâine.

Expresia ei rămâne neschimbată.

— Ce-ai făcut?

— Nimic. Eram în biroul în care se face albumul școlar în timpul pauzei de prânz, iar doamna Coughlin mi-a scris asta pentru că nu aveam voie. E stupid.

Mama nici nu ia în seamă biletul și se întoarce la formularul ei de donație.

— O s-o sun după cină ca să te ierte.

— Nu!

— Poftim?

Își scoate ochelarii și îi pune pe blat.

— O să lipsești de la antrenament dacă ești pedepsită.

La fel și Ginny.

— Nu-mi pasă. Oricum, antrenoarea e la un pas să mă scoată din echipa pentru competiție.

Mă aștept să țipe, însă doar oftează.

— Bine. Fără computer sau telefon până în weekend.

Acum m-a apucat un sentiment de panică.

— Nu poți să-mi oprești accesul la computer. Trebuie să scriu o temă la engleză diseară.

Împinge taburetul de lângă blat, trecând iute pe lângă mine. Se năpustește pe hol, făcând dreapta în biroul lui Tom. Un moment mai târziu, Petey strigă ca din gură de șarpe din camera de zi:

— HEI! Cine a oprit Wi-Fi-ul?

Mama iese din biroul lui Tom și se uită cu dispreț la mine.

— Poftim! N-ai nevoie de internet pentru o temă la engleză.

— Ce porcărie!

— Vrei să te vezi cu domnul doctor Feit?

Începe să-mi fie rău de la stomac. Doctorul Feit e terapeutul ei; sora mea s-a văzut cu el o dată după ce Juliana și Susan au fost ucise. Nu știu cum de suportă mama să-l vadă.

— Tu chiar mă amenințI că mă trimiți la psiholog?

— Nu știu ce să mai fac, Monica! M-am săturat să te văd cum te schimbi în altcineva.

Obrajii i se îmbujorează.

— Dacă vei continua să te comporți așa, probabil c-o să faci ceva ce eu și cu Tom n-o să putem repara.

— Nu te-am rugat să repari nimic, zic eu.

Se întoarce cu spatele la mine, iar eu urlu în interiorul meu: „Să nu care cumva să plângi!"

— Nu-ți dai seama că nici măcar nu m-ai îmbrățișat? întreb eu. După ce-am fost la doctorul Bob. Nici măcar nu voiai să mă atingi.

Mama tresare la auzul cuvintelor „doctorul Bob". Își întinde gâtul spre camera de zi, evident îngrijorată că Petey a auzit, ca și cum fratele meu ar avea vreo idee despre ce vorbește ea.

— Am avut grijă de tine. Tot ce fac e pentru tine și pentru fratele tău.

— Pe el îl îmbrățișezi, zic eu. Dar nu te-ai apropia de mine. Chiar îți amintesc atât de mult de ea?

— Du-te sus, Monica! M-am săturat să vorbesc despre asta!

— Să vorbești despre ce? Despre Jen? Nu vrei să vorbești despre ea! Asta-i ideea!

Sunt pe cale să explodez. M-am plictisit să păstrez rahatul ăsta doar pentru mine, m-am săturat până peste cap ca mama să se comporte ca și cum numele surorii mele e un cuvânt interzis în casa asta.

— Nu, nu vreau să vorbesc despre asta.

Mama se uită la cât de furioasă sunt.

— Nu vreau să mă gândesc la cea mai urâtă zi din viața mea și cum aș fi putut să o împiedic. N-am putut să o protejez pe ea și nu te pot proteja nici pe tine.

Nu știu ce să mai zic. Mă răsucesc pe călcâie, pentru că nici măcar nu mai vreau să mă uit la ea.

— Monica, așteaptă!

Mă întorc. Mâna mamei e întinsă.

— Dă-mi telefonul!

Îmi pipăi buzunarul și tresar. Am uitat să mă opresc la biroul domnului Franken ca să-mi iau telefonul.

— Mi l-a luat profesorul de chimie, zic eu. Nici măcar nu-l am la mine.

— Minunat! La etaj cu tine! Mâncăm într-o oră.

Clatină din cap, iar asta nu face decât să mă înfurie, pentru că pare că, în momentul de față, se așteaptă ca eu s-o dau în bară în fiecare zi.

les nervoasă din bucătărie și mă îndrept spre etaj. Ajung în cameră și-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru faptul că domnul

Franken are telefonul meu și că mama nu poate vedea mesajele pe care le schimb cu Ginny de vreo patru săptămâni încoace.

Dimineață devreme, cerul e de culoarea albăstrelelor și lipsit de nori. Rachel și Alexa nu spun prea multe în drum spre școală, uitându-se pe furiș la mine ori de câte ori e un moment de liniște. Nu am dispoziția necesară să le întreb de ce se comportă atât de precaut cu mine.

În momentul în care ajungem la școală și observăm crinii albi atârnați de steagul din afara sălii de sport, înțeleg comportamentul lor ciudat. Mâine se mai împlinește un an de când au murit Bethany și Colleen, iar astăzi are loc ceremonia comemorativă.

După prima oră, vocea domnului Barnes se aude prin difuzor, rugând toți elevii să se prezinte în curte pentru o ceremonie specială. O clasă de a IX-a de la științe iese pe hol după anunț, unii din ei chiuind și urlând. *Nu facem prima oră! Fain, avem sportul!*

Nu pot face asta. Chiar dacă Rachel e lângă mine, nu pot să merg acolo și să fac față privirilor lungi din partea colegilor. Azi nu vreau să fiu sora sinucigașei.

Senzația de gheară în piept se înrăutățește în momentul în care ajungem lângă mulțimea care iese pe ușile duble ce dau spre curte. Doamna Coughlin își face și ea apariția, ținând un buchet de baloane roz.

Simt cum mâna mea liberă se strânge în pumn.

— Pentru ce naiba sunt astea?

Rach se joacă cu unul dintre cerceii cu perlă.

— Am auzit pe cineva spunând că vor lansa baloane.

— Să lanseze baloane? Serios?

Rach se uite peste umăr.

— Doamne, Mon, calmează-te!

— Sunt conștienți cât de dăunător e asta pentru mediul înconjurător? Baloanele omoară păsările. Le mănâncă și apoi mor.

— Doamna Coughlin a vrut s-o facă, îmi explică Rach. Las-o mai moale! Fiica ei a murit.

Mă gândesc la fața doamnei Coughlin ieri, când m-a pedepsit, la cât de veselă era. Ca și cum nimic nu i-ar fi oferit o satisfacție mai mare decât să mă frece pe mine.

Simt cum mă încălzesc din cauza persoanelor ce se împing în mine ca să ajungă la ușă.

— Nu pot face asta, zic eu.

Înainte ca Rachel să mă poată striga, ies din mulțime și mă îndrept spre ieșirea din capătul holului, departe de curte.

Nu mă observă nimeni cum ies din clădire, spre parcare. Mă opresc puțin lângă gardul care împrejmuiește terenul de fotbal. Nu știu încotro merg, dar nu mai pot sta nicio secundă în afurisita aia de clădire. Dacă trebuie, o să merg pe jos până acasă.

— Monica!

Mă opresc din mers și sunt pregătită s-o rup la fugă, dar, când mă întorc, îl zăresc pe Brandon. Se îndreaptă în direcția opusă, spre școală.

Își pune rucsacul pe umăr. Arată de parcă ar fi elev, îmbrăcat cu jacheta de cros cu emblema liceului Sunnybrook. E proaspăt bărbierit și are o mică tăietură pe gât.

— Unde mergi?

— Nu știu, răspund eu. Ai de gând să mă părăsești?

Brandon schițează un zâmbet.

— Nu cred c-ar fi foarte înțelept din partea mea.

Face cu mâna spre școală.

— Ești sigură că nu vrei să participi la ceremonie?

— Nu pot..., încep să zic, dar inspir adânc. Nu pot face față.

Brandon e lângă mine, punând o mână pe spatele meu, atât de delicat, încât abia mă atinge.

— Te vor vedea paznicii dacă stai aici. Vino!

Îl las să mă conducă pe lângă parcarea personalului. Jeepul lui e parcat la capătul șirului, lângă terenurile de tenis.

Brandon descuie mașina și deschide portiera pentru mine. Intru și închid portiera, chiar dacă suntem departe de școală și nimeni nu mă poate vedea.

În timp ce mă șterg la ochi, îi aud vocea. A urcat la volan, închizându-ne pe amândoi înăuntru.

— Poți să stai aici oricât dorești. Dar n-ar trebui să lipsești de la restul orelor.

Urăsc faptul că plâng în fața lui. Îmi ia mâna.

— Hei! O să fii bine!

Își trece degetele prin ale mele. Sau poate că eu am început asta, nu știu. Dar buzele mi se lipesc de-ale lui și apoi mă sărută și el. Chiar dacă suntem atât de departe în parcare și nimeni nu ne poate vedea, e stupid…

Brandon își așază o mână pe umărul meu. Mă împinge cu delicatețe.

— Asta-i o idee foarte proastă.

— Știu!

Îmi trec în mod repetat un deget pe sub ochi; o pată de rimel mi se ia pe piele.

— Știu! Îmi pare rău!

— Sunt atât de multe motive pentru care asta nu se mai poate întâmpla, în special…

— Acum că ai iubită. Am priceput.

— Nu vreau să fiu un ticălos, zice el.

Încuviințez cu o mișcare din cap.

— Nu trebuie să îmi explici nimic.

Brandon oftează. Își reazemă capul de tetieră.

— Pot să te întreb ceva?

— Spun oamenii vreodată „nu" la întrebarea asta?

— Ce te-a îndemnat s-o faci? întreabă el. Ce-ai făcut... Cu mine...

Nu știu ce se așteaptă să zic. Sunt sigură că nu vrea să audă adevărul: faptul că atunci când făceam sex cu el era ca și cum mă simțeam altcineva. Dar nu-mi pot face curaj să rostesc aceste cuvinte: *Arăți superbine, iubitul meu s-a despărțit de mine, iar tu doar erai la locul potrivit.*

— Pentru că eram tristă.

Brandon își lasă capul în mâini.

— Îmi pare rău! zic eu. Dar tu de ce ai făcut-o?

— Pentru că mi-a plăcut de tine, răspunde el râzând. Și mi-am zis că pari mai matură, și că te comporți astfel, deci nu era atât de greșit.

— Dar acum crezi c-a fost greșit.

— Nu știu, dar am senzația că m-ai folosit doar ca să scapi de niște probleme.

Mi se taie răsuflarea. Are dreptate – știam că era greșit ce făceam, dar nu mi-a păsat pentru că eram pregătită să îmi pun puțin viața perfectă pe foc și să plec de acolo când începea să ardă.

— Mergi înapoi la ceremonie! zic eu. Eu o să aștept până când lumea o să înceapă să se împrăștie și apoi o să mă întorc.

Pentru moment, pare că se gândește să mai stea. Nici măcar nu sunt sigură că vreau să stea, dar inima mi se face țăndări în momentul în care se întinde după mânerul portierei.

Brandon se dă jos din jeep și se uită la mine.

— Ce tocmai s-a întâmplat... N-o să mă prefac c-a fost doar vina ta sau că nu mi-a plăcut, dar nu se poate repeta.

Nu vreau să mai stau, gândindu-mă la ce s-a întâmplat în această mașină de-a lungul verii, dar încă nu mă pot întoarce. Așa că dau pe spate scaunul pasagerului și mă holbez la cerul de deasupra școlii până când observ baloane roz ce se ridică-n aer – cinci, câte unul pentru fiecare fată.

Capitolul șaptesprezece

Încăperea unde sunt trimiși elevii pedepsiți e la subsol, chiar lângă sala de forță. A trebuit să întreb un profesor cum să ajung acolo deoarece, cu toate că profesorii mă amenințaseră de nenumărate ori că voi fi sancționată pe motiv că eram *vorbăreață*, nu și-au pus niciodată planul în aplicare.

Un cor de țipete mă întâmpină în momentul în care pășesc în clasă. În rândul de bănci de lângă geam stau vinovații de serviciu – cei care chiulesc, cei cu gura mare și tipii care se bat cu oricine se uită la ei. Unul dintre băieți face parte din clasa mea: Chris Tavares, un puști cam firav, cu pantaloni care aproape că-i cad de pe el. Poartă niște boxeri cu ardei roșii, care îi ies din nădragi.

Mimează un megafon cu mâinile în jurul gurii.

— RayBURN! O, la naiba!

Profesorul de la catedră – un suplinitor, fără îndoială – își așază jos exemplarul său din ziarul *The New York Post*.

— Tavares! Ai de gând să îmi ții companie pentru următoarele două ore?

— Nu, domnule!

Chris se lasă pe spate în scaun. Prea târziu, însă; acum, toți copiii îmi aruncă priviri cercetătoare. Îmi țin capul plecat în timp ce mă prezint profesorului de la catedră. Îmi taie numele de pe listă și îmi spune să mă așez oriunde doresc.

O observ pe Ginny în spatele clasei, citind *Fructele mâniei*. Mă așez pe locul de lângă ea și o strig.

Își lasă cartea jos.

— Salut!

Profesorul pocnește nervos de două ori din degete ca să ne atragă atenția.

— Nu vorbiți! Puteți să vă face temele, să citiți, să dormiți sau, pur și simplu, să vă uitați în gol, în liniște.

Mă uit la băieții de lângă geam. Cei mai mulți dintre ei au optat pentru ultimele două variante. Unul dintre ei își ține mâinile în buzunarul din față al hanoracului. Sper că scrie mesaje și că nu face altceva.

În momentul în care profesorul se întoarce la ziarul lui, Ginny începe să cotrobăie prin geantă. Scoate două foi de hârtie, capsate împreună, și le pune pe biroul meu.

Pagini printate de pe internet. În antet scrie *The Pioneer*; e o ediție on-line a ziarului scos de elevii liceului Newton High School East (NHSE).

Pe vremea când echipa noastră de fotbal încă mai câștiga, NHSE era cel mai mare rival. În anul în care au murit fetele, înainte de primul meci al sezonului, niște puști de la NHSE s-au furișat în parcarea noastră și au atârnat de catargul steagului o uniformă de majoretă pătată de sânge.

Mă uit confuză la Ginny. Îmi indică spre finalul paginii.

ECHIPA DE MAJORETE PIONEER PUNE MÂNA PE MEDALIA DE AUR LA REGIONALELE DIN DISTRICTUL ULSTER

Este un paragraf scurt despre drumul echipei de majorete către victorie, completat de un citat din partea antrenoarei Patrice Johnson. Ginny își mută degetul spre poza echipei care

însoțește articolul, oprindu-se asupra unei superbe femei de culoare îmbrăcate într-o jachetă de antrenoare. Patrice îmi pare cunoscută.

— Era în poza lui Carly de la bal, șoptește Ginny.

Înlocuitorul se uită lung la noi.

— Am zis *în liniște*.

Ca la un semnal, cineva țipă pe hol. Se aude o explozie de râsete. Când pare că nu se mai oprește, profesorul oftează și se ridică.

— Mă întorc *într-un minut*, zice el în timp ce părăsește sala de clasă.

Odată plecat, Ginny se întinde și șoptește:

— Newton East are mâine meci de fotbal. Patrice ar trebui să fie acolo.

Înainte să răspund, Chris Tavares strigă:

— Hei, Rayburn, ce cauți tu aici?

— Da, pentru ce-ai ajuns aici?

Unul dintre tipii de lângă geam, un zdrahon din clasa a XII-a, se holbează la Ginny și la mine. Prietenul lui – un tip cu o barbă neîngrijită – se bagă în seamă:

— De ce nu vii să stai lângă mine? Aici are loc petrecerea.

— Mersi pentru pont! zic eu.

Chris și celălalt tip pufnesc în râs atunci când tipul cel mare îmi spune că îmi va da câte un pont ori de câte ori voi dori. Ginny se holbează la degetele ei, roșie ca sfecla.

— Hei, o faci pe cealaltă să se rușineze, zice tipul cu barbă.

— Aș lua-o și pe ea. N-are țâțe, dar cu fundul ăla…

— Am văzut-o pe site-ul școlii, zice „Barbă". Într-un costum mulat de gimnastică. Dă-mi telefonul, o să-ți arăt!

Tipul cel mare îi dă un iPhone, iar Chris Tavares se întoarce înapoi pe scaunul lui. O adunătură de lemingi care se holbează la corpul lui Ginny.

Mă ridic în picioare, iar scârțâitul produs de picioarele scaunului pe podea îi surprinde pe băieți. Au fost prinși cu garda atât de jos, încât Barbă nici n-are timp să reacționeze în momentul în care îi înșfac telefonul din mână.

— Pune-l deoparte sau o să ți-l îndes atât de adânc în fund, încât nici măcar doctorul n-o să fie-n stare să-l mai găsească.

Trântesc telefonul pe birou și mă întorc la locul meu, în timp ce prietenii lui Barbă râd în hohote.

— Frate, e *sălbatică*!

Chris Tavares scoate un fluierat de admirație, în timp ce suplinitorul se întoarce în sală, țipând la noi să stăm jos dacă nu vrem să îi ținem companie și luni.

— Mersi! șoptește Ginny în timp ce mă așez.

Băieții de lângă geam nu mai scot niciun cuvânt, nici măcar nu se mai uită la noi, până în momentul în care profesorul ne zice că putem pleca.

Perioada de pedeapsă și antrenamentul echipei de dans se termină ambele la cinci, așa că încă le pot prinde pe Rachel și Alexa ca să merg cu mașina. Le aștept afară, în loc să mă întâlnesc cu ele lângă sală, pentru că sunt o lașă și simt că nu-i pot face față antrenoarei în momentul ăsta.

Regionalele sunt peste două săptămâni, iar eu am lipsit de la antrenament. Sunt destul de conștientă că, atunci când va ajunge aici, Rachel s-ar putea să-mi transmită mesajul cum că antrenoarea m-a dat afară din echipă. Și nici măcar n-o pot învinovăți.

— Era nervoasă? întreb eu.

Suntem lângă mașina lui Rach; caută de zor cheile pe la fundul genții.

— Nu știu, răspunde Alexa, uitându-se nervoasă la Rachel.

Dar Rachel se uită la mine peste plafonul mașinii.

— De ce ai fost pedepsită?

— Doamna Coughlin, murmur eu. Nu vreau să vorbesc despre asta.

Alexa deschide gura, dar Rach o face să înlemnească cu o singură privire. Probabil că i-a povestit despre criza pe care am avut-o înaintea ceremoniei de dimineață. Cred că amândouă s-au gândit că trebuia să mă cert cu doamna Coughlin la un moment dat, pentru că niciuna nu mă întreabă de la ce m-am luat cu profesoara.

Rach descuie mașina. Nici ea și nici Alexa nu întreabă de ce a lipsit și Ginny de la antrenament, iar eu nu mă ofer să le zic. Ginny a plecat deja, ca să prindă ultimul autobuz școlar.

— Ei bine, cel puțin e Noaptea Spiritelor, zice Alexa.

Tresar. Am uitat complet să le zic că nu am voie să merg diseară.

— În legătură cu asta, zic eu. Nu pot să merg…

— Ce naiba, Monica?

Rachel mă studiază în liniște.

Nu mă pot uita la ea.

— Mama a luat-o razna când a aflat de pedeapsă.

Alexa se apleacă ușor înainte și își pune mâinile în jurul tetierei mele.

— Hai să mergem la tine acasă! Rach și cu mine o vom convinge să te lase.

— Lex, serios! Nu vrei să faci asta.

Vocea trebuie să-mi fi fost înfricoșătoare, deoarece Alexa tace dintr-odată. Stă cu ochii în telefon pe parcursul drumului rămas spre casa ei; Rach se simte nevoită să pornească radioul, atât de ciudată e liniștea.

După ce, în sfârșit, o lăsăm pe Alexa acasă la ea, Rachel mă privește cercetător.

— Îmi fac griji pentru tine.

— Să nu-ți faci! îi zic eu. În momentul de față, lucrurile sunt cam dificile în familia mea. Mereu sunt așa în perioada asta a anului.

Rachel bagă mașina în marșarier și iese de pe aleea Alexei. În momentul în care ajungem din nou pe strada principală, se uită la mine.

— De ce nu poți vorbi cu mine despre asta? Bethany era verișoara mea. Înțeleg.

Îmi mut privirea de la ea, ca să nu-mi poată vedea supărarea. N-are cum să înțeleagă. Jen era sora mea, iar moartea ei nu se va compara niciodată cu pierderea unei verișoare pe care ea nici măcar n-o plăcea.

— Nu vorbesc cu nimeni despre asta, îi zic eu. Nu e nimic personal, să știi.

După un moment, Rach rostește cu o voce răgușită:

— Dar cu Ginny Cordero vorbești despre asta?

Închid ochii și-mi dau capul pe spate.

— Rach, nu face asta!

Nu mai zice nimic până când intră pe aleea mea și cobor din mașină.

— Azi, în sfârșit, am făcut pirueta triplă, zice ea. În caz că te întrebai.

Nu vreau ca mama să-și dea seama că interzicându-mi să merg la Noaptea Spiritelor e cel mai tare cadou pe care mi l-ar fi putut oferi săptămâna asta, așa că am grijă să fiu tăcută și îmbufnată în timpul cinei.

În timp ce adun farfuriile de carton pătate de grăsime de pizza, mă silesc să mă uit la mama.

— Pot să merg mâine la meciul de fotbal dintre Newton și Shrewsbury?

Se uită lung, ca și cum nu pricepe cum de am tupeul s-o întreb așa ceva.

— Încă ești pedepsită.

Tom își întoarce privirea de la cornul cu usturoi pe care îl dădea gata.

— Pedepsită? De ce?

Mama nu se uită la el în timp ce strânge șervețelele mototolite de pe masă.

— A făcut o boacănă la școală.

— Serios?

Tom se uită la mine.

— Am fost pedepsită pentru cel mai tâmpit motiv, zic eu. Chiar îmi pare rău. O să vin direct acasă după meci.

În momentul în care Tom se așază înapoi pe scaunul lui, mama inspiră scurt.

— Oricum, de ce vrei să mergi la meciul ăla?

— Joacă verișorul prietenei mele, Ginny, zic eu. E fundaș în echipa Newton.

Tom e incapabil să zică nu când vine vorba de fotbal. Ridică din sprâncene spre mama. Buzele ei se unesc, iar eu pot să zic că se simte vinovată pentru că m-a făcut să ratez Noaptea Spiritelor, când, de fapt, nici ea nu o suportă pe doamna Coughlin.

— Bine, zice ea. După, direct acasă.

Când se întoarce cu spatele, Tom îmi zâmbește triumfător. Dintr-un motiv anume, mi se face rău.

Mă trezesc devreme în dimineața următoare. M-am vârât în pat pe la zece seara, întrucât n-aveam nimic mai bun de făcut, iar lumina răsăritului ce pătrunde prin jaluzele mă face să mă tot întorc de pe-o parte pe alta, nemaiputând să mai adorm.

Doamna Cordero nu trebuie să lucreze până diseară, așa că Ginny îi poate împrumuta mașina ca să mergem la meci.

Fac duș și îmi usuc părul, iar în momentul în care Petey se trezește la opt, chiar stau cu el în bucătărie în timp ce-și mănâncă micul dejun, ascultându-i planul privind macheta Monumentului Veteranilor din Vietnam pe care o are de realizat pentru ora de studii sociale.

Meciul începe la ora două, iar școala e la doar douăzeci de minute distanță, însă Ginny mă ia cu mașina la ora unu. Echipa liceului Newton East e pe primul loc în district. Biletele la meciurile lor se vând ca pâinea caldă, iar noi vrem să ne asigurăm că găsim un loc în care să lăsăm mașina.

Campusul Newton East e mult mai mare decât cel al liceului Sunnybrook, și, chiar dacă partida nu începe decât peste jumătate de oră, Ginny trebuie să se bată pentru un colț de parcare la câteva sute de metri de teren.

Locul e puțin cam strâmt; mă dau jos din mașină ca să o dirijez pe Ginny. După ce coboară și ea, își pune o căciulă împletită cu urechi.

— Pregătită?

Încuviințez și ne alăturăm mulțimii ce se îndreaptă spre teren. Mai mulți gură-cască adunați în jurul unui grătar cu cărbuni încep să huiduie. Tresar, îngrijorată că ne-au recunoscut cumva. Apoi observ adevăratul motiv al disprețului lor – în spatele meu, câțiva elevi de liceu purtând culorile verde și alb. Culorile echipei Shrewsbury.

Ginny protestează atunci când plătesc pentru amândouă taxa de intrare de paisprezece dolari.

— Încetează! îi zic eu. Măcar atât pot face.

— Chiar nu sunt supărată pentru că am fost pedepsite.

Își vâră mâinile în buzunarul din față al hanoracului în timp ce ne îndreptăm spre tribune în căutarea unei zone mai libere. Ne așezăm pe un rând aflat în ultimul sfert al primului nivel.

Imediat ce ne așezăm, Ginny scoate un termos din rucsac și mi-l înmânează.

— Ciocolată caldă!

Gândul la ciocolata caldă și la Ginny punând două pliculețe în termos mă încălzește înainte să iau o gură. Îmi dau jos mănușile ca să pot scoate capacul. Ultima oară când am venit aici a fost pentru meciul dintre NHSE și Sunnybrook, în clasa a IX-a, cu Rachel, Alexa și Matt. Atunci unul dintre prietenii lui Matt a scos o sticluță cu rom, pe care l-am amestecat cu cidru de mere fiert luat de la standul cu de toate. Era prima săptămână din luna noiembrie, dar la meteo se spusese că erau șanse de fulguială. Sub pătura pe care o aduseserăm, Matt și-a plimbat un deget pe interiorul coapsei mele, iar pe mine m-a cuprins un fior plăcut, gândindu-mă: „Dacă n-aș fi fost eu, aș fi fost gata să ucid ca să mi se întâmple asta".

— Te simți bine? întreabă Ginny.

— Da, răspund eu și, în ciuda a tot ce se întâmplă, chiar așa mă simt, bine.

— Uite!

Ginny arată cu degetul spre teren, unde niște fete în fuste bleumarin cu alb stau ghemuite. Cineva țipă, apoi grupul se destramă, împărțindu-se în grupulețe de câte trei. Ginny și cu mine ne uităm cum se apleacă, ridicând „zburătoarele" în aer. Își ridică picioarele în poziția scorpionului. Celelalte le țin, în timp ce o persoană numără cu voce tare până la trei, după care fetele de la bază le coboară, apoi se organizează cu toatele într-o formație tip piramidă.

Cea care numără – o femeie de culoare, subțire și înaltă – stă pe margine, admirând piramida de parcă ar fi o operă de artă. Părul îi e prins în coc și poartă o jachetă cu bleumarin și alb asortată cu uniformele fetelor.

— Aia-i Patrice, zic eu.

O fixez cu privirea pe toată durata imnului, a ceremoniei de intrare a echipei gazde pe o melodie a trupei AC/DC și a începutului meciului.

— Te-ai gândit la ce-o să-i zici? întreabă Ginny.

Echipa Shrewsbury face primii zece metri având mingea în posesie, iar mulțimea începe să huiduie. Sub noi, la baza tribunelor, un șir de majorete în verde și alb încearcă să încurajeze partea noastră de stadion, fluturând pompoanele.

— Nu chiar, zic eu. Dar Patrice nu este prietenă cu Carly pe Facebook. Nu sunt atât de îngrijorată c-o să ajungă la urechile ei.

După prima repriză, scorul este 21 la 14 pentru echipa Shrewsbury. Terenul se eliberează pentru ca majoretele echipei NHSE să-și facă numărul; un remix techno al celei mai ascultate melodii din vara aceasta izbucnește în boxe. Fetele sunt atât de desincronizate, încât ar face-o pe antrenoarea noastră să-și scoată ochii, dar mulțimea o ia razna după rostogolirile lor.

În final, Shrewsbury câștigă cu 34 la 27. Ginny și cu mine rămânem așezate în timp ce tribunele se eliberează din jurul nostru. Rostesc în șoaptă o rugăciune ca nimeni din echipa Shrewsbury să nu ia bătaie în drum spre parcare.

Pe teren, Patrice le îmbărbătează pe majorete. Acestea își ridică pompoanele în semn de solidaritate înainte să destrame grupul și să se îndrepte spre vestiare.

Ginny e fix în urma mea în timp ce ne grăbim în josul tribunelor. Patrice se uită în sus. Privește printre noi și se întoarce să strângă pompoanele.

— Patrice? zic eu.

Tresare în momentul în care mă aude.

— Da?

— Ai un minut?

Mă privește cu atenție.

– De unde te cunosc?

– Sunt sora lui Jennifer Rayburn.

Privirea încordată a lui Patrice se mai îmblânzește.

– Monica, nu?

Aprob din cap.

– Ea e Ginny. Suntem amândouă în echipa de dans.

Patrice zâmbește politicos.

– Mă bucur c-ai venit și că m-ai salutat.

Fără îndoială că se întreabă ce naiba se întâmplă.

Înghit în sec și îmi fac curaj.

– Voiam să te întreb ceva: în liceu, ai fost prietenă cu o fată, Carly Amato?

Patrice se uită lung.

– Carly? O știam. Dar n-aș numi-o prietenă.

– Doar mă întrebam, deoarece am văzut o poză cu voi două la bal.

Fruntea i se încrețește.

– Da, știu despre care vorbești. Adică, ne comportam ca și cum eram prietene, dar am făcut acea poză cu ea doar pentru că m-a rugat.

– Dar ați fost împreună în echipa de majorete, mai zic eu.

– Pentru puțin timp.

Patrice închide cutia cu pompoane și apoi face o pauză.

– De ce vă interesează Carly? Fata aia era o pacoste.

Mă uit la Ginny; și ea a simțit tonul amenințător din vocea antrenoarei. Ceva mă face să cred că Patrice nu a numit-o pe Carly o pacoste doar pentru că se furișa în parcare ca să fumeze.

– Cum adică pacoste? întreb eu.

Patrice își desprinde un fir de pompon din palmă.

— Adică nu am cunoscut-o chiar foarte bine. A venit în Sunnybrook abia în clasa a XII-a. Fusese dată afară de la școala catolică pentru că se bătuse. I-a smuls părul unei fete și a mușcat-o atât de tare, încât a avut nevoie de copci, ne zice Patrice. Cel puțin asta povestea lumea.

— E oribil! zic eu.

Când o întâlnisem, avusesem senzația că era bătăușă. Dar Patrice descrie pe cineva care e de-a dreptul malefic.

Patrice ridică din umeri.

— A mai fost implicată în niște bătăi și în Sunnybrook, dar mai mult dădea din gură. Era oarecum disperată și obișnuia să își facă veacul pe lângă mine și prietenii mei, ca și cum asta i-ar fi oferit credibilitate sau ceva de genul. Nu știu, toată lumea o numea parașută sau mahalagioaică, dar mie-mi părea rău de ea. Nu prea avea prieteni.

— Dar Juliana Ruiz? Toată lumea zicea că erau prietene.

Toată lumea cu excepția lui Carly însăși.

— Da. Micuța și adorabila de Jules, oftează Patrice. Sincer, era cam trist.

— Ce vrei să zici? întreb eu.

— La antrenamente, Carly își făcuse un obicei din a vorbi în gura mare despre petrecerile la care ea și Juliana mergeau în weekend împreună cu niște tipi mai mari. Cred că voia să se dea în spectacol, ca și cum era prea șmecheră pentru un liceu de doi bani. Dar acel comportament nu i se potrivea deloc Julianei. Niciuna dintre noi nu a înțeles pe deplin puterea pe care o avea Carly asupra ei.

— Când ai spus că a fost în echipă doar pentru puțin timp, zic eu, voiai să zici că a plecat înainte ca Juliana să moară?

Patrice clatină din cap.

— A fost dată afară din echipă înainte de asta.

Mă uit lung la Ginny. Sprâncenele îi sunt ridicate și o privește pe Patrice.

— Ce a făcut Carly de a fost dată afară? întreabă Ginny.

— Erau zvonuri. Dar nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu adevărat, doar ea și Allie.

— Allie?

— Antrenoarea noastră, zice Patrice. N-ai întâlnit-o niciodată pe Allie?

O amintire își face loc în mintea mea cu antrenoarea lui Jen, în tribune, la una dintre competițiile regionale la care ne-a dus mama pe mine și pe Petey. Majoreta Barbie.

Clatin din cap.

— Care era zvonul?

O rafală de vânt năvălește peste noi. Patrice își încheie fermoarul de la jachetă până sub bărbie.

— Din câte se pare, Carly s-a culcat cu iubitul lui Allie.

— Asta-i nebunie curată! zic eu.

Patrice ridică din umeri.

— Dacă e adevărat, chiar e cel mai nevinovat lucru scandalos care s-a întâmplat cât am fost în școală. O fată din clasa mea a avut o partidă în trei. Când eram „*boboace*". Doamne, chiar nu-mi lipsește locul ăla!

Patrice ridică cutia cu pompoane.

— Trebuie să plec. Oricum, de ce vă pasă de Carly? Nu puteți să vorbiți direct cu ea?

— Credeam c-ar putea să-mi zică ceva despre ce s-a întâmplat între sora mea și prietenele ei, îi explic eu. Totuși, n-a fost tocmai cooperantă atunci când am încercat să-i vorbesc.

Patrice cade pe gânduri în timp ce ridică încet cutia cu ne-numărate pompoane.

— Poate c-ar trebui s-o întrebi pe Allie. Știa tot ce se întâmpla cu noi. Întotdeauna consola câte-o plângăcioasă în biroul ei.

Tonul pe care îl folosește sugerează că ea, în mod sigur, nu era una dintre acele plângăcioase.

Un strigăt ne atrage atenția din celălalt capăt al terenului de fotbal; câțiva sportivi îmbrăcați în uniforme bleumarin și alb sunt față în față cu doi băieți din echipa Shrewsbury. Îl recunosc pe tipul imens din centru ca fiind fundașul, cel care a fost penalizat în timpul meciului.

Se aud câteva înjurături și urmează o încăierare; mulțimea se adună în jurul lor, iar vocile răsună de parcă ar urma o bătălie. Patrice dă drumul cutiei cu pompoane și fuge spre ei, strigând:

— Voi *chiar ați luat-o razna*?

Mi-am dat seama de ceva. Strig:

— Patrice, așteaptă! O secundă!

Patrice se oprește din scurt.

— Ce e?

— Carly avea camionetă?

Se uită lung la mine.

— Nu. Nu avea permis.

Părinții se grăbesc în josul tribunelor, spre încăierare. Patrice dispare în haos; Ginny și cu mine ne grăbim să ieșim de pe stadion, făcându-ne loc printr-o ceață agitată. Triumfătorii în verde evită mulțimile sumbre, îmbrăcate în bleumarin și alb.

Când ajungem înapoi la mașină, cerul e gri-perlat cu niște nori amenințători. Ginny deschide, iar eu mă așez pe scaunul pasagerului, având deodată o stare foarte proastă.

— Asta a fost o adevărată pierdere de timp. Am venit aici ca să aflăm despre drama din vestiar și aproape că am luat parte la încăierarea de pe teren.

— N-a fost chiar o pierdere de timp, mă contrazice Ginny. A zis că Allie asculta mereu problemele fetelor.

Oare sora mea ar fi vorbit despre se întâmpla între ea, Juliana și Susan? Când Jen era fericită – cam tot timpul înainte de acel

an – răspândea bucurie în jurul ei, de parcă era o rază de soare. Totuși, toate celelalte emoții – frică, tristețe și singurătate – le ținuse în ea. După ce Jen a murit, una dintre puținele dăți în care am auzit-o pe mama pierzându-se cu firea a fost când vorbea la telefon cu bunicuța Carlino: *Nu mi-a zis niciodată nimic. Am încercat atât de mult, dar nu voia niciodată să-mi zică nimic.*

— Nu știu, zic eu. Jen era destul de secretoasă.

Ginny pornește căldura. Își mișcă degetele prin fața gurilor de ventilație. Mă uit în oglinda laterală; încă e haos în parcare. Prea mulți oameni încearcă să plece deodată, blocându-ne aici.

— Totuși, Juliana…

Mă întorc spre Ginny.

— Dacă avea cine știe ce problemă și nu-i putea spune mamei ei sau lui Jen, mi-o imaginez mergând la cineva mai în vârstă în care avea încredere. Cineva ca Allie, poate.

Ginny dă căldura mai încet ca să mă poată auzi prin zgomotul produs de ventilația mașinii.

— Poate că Juliana a aflat ceva ce simțea că trebuia să-i spună lui Allie.

Mă uit la Ginny.

— Crezi că Juliana i-a zis lui Allie că iubitul ei o înșela?

Ginny ridică din umeri.

— Se prea poate ca Juliana să-i fi fost mult mai loială antrenoarei ei decât unei fete pe care o cunoștea doar de câteva luni. Și mai ales dacă voia să scape de Carly.

Întorc teoria asta pe toate părțile.

— Dacă tu erai Allie, iar Juliana ți-ar fi zis că iubitul tău te înșela pentru ca, la scurt timp după asta, să fie găsită moartă, ai considera-o suspectă pe Carly?

— Nu, răspunde Ginny în final. Nu cred c-a avut ceva de-a face cu crimele. Mai ales dacă poliția a zis că știa cine era criminalul.

O bufnitură se aude în mașina lui Ginny. Tresărim în sca-une; în oglinda laterală, observ niște tipi vociferând printre mașini și dându-și unul altuia câte o palmă zdravănă pe spate. Mă întreb dacă s-a sfârșit încăierarea de pe teren.

— Ai dreptate, îi spun lui Ginny. Carly pare înfricoșătoare, dar faptul că a *ucis* două fete pentru că Juliana a pârât-o antre-noarei... nu se potrivește. De asemenea, Patrice a confirmat că acea camionetă nu îi aparținea lui Carly.

— Asta nu înseamnă că nu a fost acolo în acea noapte sau că nu a fost cumva implicată.

Ginny cade pe gânduri. Tac, lăsând-o să pună lucrurile cap la cap.

— Mă tot gândesc la ceva ce-a zis Patrice. Cum că nimeni nu înțelegea puterea pe care o avea Carly asupra Julianei.

Ginny își duce degetul mare spre gură, gata-gata să-și roadă cuticula. Când observă că mă uit lung la ea, își coboară repede mâna în poală.

— Oare a băgat-o Carly pe Juliana în ceva foarte nasol? Poate că Juliana a fost depășită de situație și a avut încredere în Allie. Ar trebui să vorbim cu ea, zice Ginny. Dacă am putea găsi o cale prin care s-o putem contacta.

— Putem.

Mă uit pe geam, simțind deodată cum mă sufoc.

— Prima persoană din contactele surorii mele e Allie.

Mă îndrept direct spre dressingul meu atunci când ajung acasă și deschid caseta de bijuterii. Telefonul lui Jen e deasupra, chiar acolo unde l-am lăsat.

Mă dau în spate și intru în agendă. Exact la începutul listei se află numele *Allie Lewandowski*.

Mango dă buzna în dressing, cu nasul pe sus, încercând să adulmece mâncare. Mă vede pe podea, având în mâini doar telefonul lui Jen, apoi se întoarce și pleacă plictisit.

E greșit să fur numărul lui Allie Lewandowski din telefonul surorii mele decedate. Evident că știu asta. Dar Ginny și cu mine am ajuns atât de departe, încât nu am de gând să mă opresc din cauza unei false urme de decență. Decența mea a zburat pe geam cu mult timp în urmă.

Copiez numărul lui Allie în telefonul meu și scriu un mesaj:

Bună, Allie, sunt Monica Rayburn. Sper că nu te superi că doamna Barnes de la liceu mi-a dat numărul tău. Ai fost antrenoarea echipei de majorete din care făcea parte sora mea, Jen. Mă gândesc să mă înscriu la liceul din Oneonta și mă întrebam dacă ai avea timp să-mi oferi vreun sfat sau vreo îndrumare. Îți fac cinste cu o cafea! Mulțumesc foarte mult ☺

Stau trează până după miezul nopții, uitându-mă la telefon, așteptând să-mi răspundă. Dar mesageria rămâne goală până când adorm, și tot goală e și când mă trezesc.

E luni seara, după antrenament, iar eu îmi dezleg șireturile de la pantofi în vestiar. Alexa și Rach își reumplu sticlele cu apă de la țâșnitoarea de lângă biroul antrenoarei. Ecoul vocilor răsună prin vestiar. Conversația trece de la dansul băieților pe care îl plănuiesc pentru Noaptea Spiritelor la competiția regională,

planificată să aibă loc peste două săptămâni, și să aud toate astea mă face să mă simt atât de singură, încât îmi vine să vomit.

Ginny își ițește capul de după colț. Se așază pe banca de lângă mine.

— Vreo veste de la Allie?

Clatin din cap. Îmi bâțâi picioarele și îmi mișc degetele, bucuroasă că, în sfârșit, mi-am scos pantofii de dans.

— Să-i dau mesaj a fost, probabil, o idee rea. Probabil c-am speriat-o, așa cum am făcut și cu Carly.

Aștept ca Ginny să mă dezaprobe cumva, dar ea doar ridică din umeri.

— Numărul ăla e de acum cinci ani. Poate că și l-a schimbat.

Mergem pe hol împreună. Băieții de la cros ies din vestiar, aducând cu ei o combinație de miros corporal și de deodorant Axe. Mă încordez toată. Sfârșitul antrenamentul înseamnă ca Brandon e prin preajmă.

Lângă mine, Ginny, cu o voce aproape șoptită, întreabă:

— Te simți bine?

Încuviințez.

— Da. Sunt doar extenuată.

Mă analizează cu acea privire curioasă care dă de înțeles că nu mă crede, dar nu insistă.

— Trebuie să prind autobuzul. Anunță-mă dacă-ți răspunde!

— Așa o să fac.

În timp ce mă uit cum Ginny se îndreaptă spre capătul holului, mă salută cineva:

— Bună, Monica!

Jimmy Varney se apropie de mine, cu părul atârnându-i pe fruntea transpirată. Peste umărul lui îl zăresc pe Brandon ieșind din vestiar și vorbind cu un tip care e jumătate din înălțimea lui. Își ridică privirea; se uită în ochii mei în timp ce

îl bate pe umăr pe puști. Brandon încă se mă privește în momentul în care băiatul o ia spre capătul holului. Înghit în sec și îmi îndrept privirea spre Jimmy.

— Bună!

— Cum mai ești? întreabă Jimmy.

— Transpirată și dezgustătoare.

Sună mai mult a *Pleacă de-aici!*, așa că-mi schimb tonul vocii, care devine mai prietenoasă.

— Cum a fost la antrenament?

Îmi desfac sticlă cu apă și încep să beau. Jimmy se apucă de un biceps și își rotește umărul pe spate, până când face un mic *poc*.

— Preliminariile sunt săptămâna viitoare. Antrenorul ne fugărește destul de tare.

Mă gândesc la Brandon, care e la doar câțiva metri de noi, și mă înec cu apa ce-mi curge pe gât. Tușesc până când îmi dau lacrimile și mă îngrijorez că l-am stropit pe Jimmy pe frunte.

— Te simți bine?

— Da. Scuze!

Mai tușesc forțat încă o dată și apoi îmi șterg buzele. Mă uit pe furiș la Brandon; e în pragul ușii biroului, folosind un picior ca să își scarpine partea din spate a gambei celuilalt picior.

Vocea lui Jimmy mă trezește la realitate.

— Ce faci sâmbătă după dans? Mergi acasă la Kelsey G?

Îmi amintesc ce a zis Alexa într-o zi. *Varney vrea să te invite la bal.* În acest an, nu-mi stă gândul la paradă, dans, petrecere.

— Nu știu. Dar tu mergi la Kelsey G?

— Da, zice Jimmy. Cred că ea speră că vei veni.

Sunt destul de sigură că Kelsey Gabriel nu se gândește mai deloc la mine, dar roșeața din obrajii lui Jimmy mă face să zâmbesc puțin. Dorința de a flirta cu el mă ia prin surprindere.

— Ăsta-i modul tău indirect de a-mi zice că speri să merg și eu la Kelsey?

— Da, răspunde Jimmy rânjind. Da, ăsta e.

Mai mulți băieți de la cros ies din vestiar, iar Jimmy e tras de câțiva colegi care îl întreabă dacă îi duce acasă cu mașina. Se uită în ochii mei peste capetele lor – e mai înalt decât majoritatea – și zâmbește din nou.

Amețeala îmi dispare în momentul în care observ că Brandon ne privește. Își mută privirea, bătând cu palma în tocul ușii și vorbind cu cineva dinăuntru. Încearcă din răsputeri să se întoarcă cu spatele la mine, sugerând că a auzit conversația mea cu Jimmy.

Simt că rămân fără aer de fiecare dată când Brandon e prin preajmă. Mă gândesc la marțea trecută, în jeepul lui, la cum și-a trecut degetele prin părul meu. Îmi alung rapid imaginea din minte, deoarece gândul că Jimmy ar ști ce-am făcut cu Brandon mă face să mă simt groaznic.

Nu mai vreau să-mi pun viața pe jar. Vreau doar să ajung cât mai repede la partea în care mă uit la Brandon și nu mai simt absolut nimic.

Vocea Alexei se aude din vestiar până pe hol; ea și Rachel hoinăresc pe acolo, făcându-și vânt pe la subsuori. Ca un șoim, Alexa se uită țintă la mine.

— De ce ești roșie?

— Pentru că tocmai am terminat un antrenament ridicol, zic eu.

— Nu, aia e roșeață de la flirt.

Alexa se uită spre capătul holului, pe lângă Brandon, al cărui spate e întors la mine. În momentul în care îl zărește pe Jimmy Varney împreună cu prietenii lui, mă împinge cu umărul.

— Încetează, zic eu, serios!

Rachel își scoate elasticul din jurul cozii, lăsându-și părul să-i alunece peste umeri.

— Monica, e îndrăgostit de tine cam… dintotdeauna.

Sunt pe cale să le zic amândurora să tacă naibii din gură în momentul în care geanta îmi vibrează lângă coapsă. Îmi scot telefonul. Este un mesaj de la un număr pe care nu-l am trecut în agendă.

Allie Lewandowski a răspuns la mesaj:

Bună, Monica! Scuză-mă că a durat așa mult să-ți răspund. Mi-ar plăcea să vorbim despre Oneonta. Încă locuiești în Sunnybrook, nu? Eu predau un curs de la ora 8 seara aici, în oraș, așa că mă pot vedea cu tine în orice seară înainte de ora 8.

E puțin trecut de ora cinci acum; îi trimit rapid un răspuns:

În acest moment ies de la antrenament. Din întâmplare, ești liberă cumva diseară?

Fără să conștientizez, îmi rod unghia, uitându-mă insistent la telefon în timp ce Rach, Alexa și cu mine ieșim afară prin ușile sălii de gimnastică.

Ar merge. Cum îți sună Earth Lily Café? La 18.15 e în regulă?

Îmi ridic privirea spre Rachel.

— Hei, crezi că m-ai putea lăsa în oraș în drum spre casă?

Earth Lily Café e la două cvartale distanță. Păşesc în vestibulul bibliotecii doar ca pretext, cu un ochi pe fereastra cu vedere la stradă. Când maşina lui Rachel dispare din raza vizuală, trag fermoarul jachetei North Face până la bărbie şi mă îndrept spre cafenea.

Earth Lily s-a deschis acum un an, dar n-am mai fost niciodată. Tom a zis cândva că mâncărurile lor sunt *nişte rahaturi pentru hipioţi* în timpul uneia dintre declamaţiile lui cum că Sunnybrook va fi în cele din urmă sufocat de tinerii ecologişti, aşa cum s-a întâmplat în Millerton.

Nu vreau să ocup o masă fără să cumpăr nimic, aşa că îmi comand singurul lucru din meniu pe care îl recunosc – cappuccino. Cer unul fără cofeină, iar când e gata, ocup un loc liber din colţul încăperii, într-un fotoliu îmbrăcat în catifea. E ora şase şi douăzeci de minute, iar Allie nu e aici.

— Monica?

Allie Lewandowski poartă o bluză neagră cu umerii goi. Părul ei e aranjat într-un coc elegant.

— Îmi pare atât de rău! Uneori e îngrozitor cu parcarea.

— E în regulă!

Îmi strecor mâinile între genunchi, dându-mi seama că-mi tremură.

— Mulţumesc pentru c-ai venit! Ştiu că probabil ai lucruri mai bune de făcut.

— Nu, nu fi absurdă! Merg să-mi cumpăr ceva de băut şi apoi vorbim, bine?

Încuviinţez cu o mişcare din cap. Îmi ţin degetele în jurul ceştii ca să mi le încălzesc, încercând să nu mă holbez la Allie în timp ce comandă la tejghea. E cea mai frumoasă persoană

pe care am văzut-o vreodată. În momentul în care se întoarce, se trânteşte în fotoliul de vizavi de mine. Îmi zâmbeşte cald.

— Ce predai? întreb eu.

— Pilates la Barre-ing It All.

Allie zâmbeşte scurt.

— Nu e un job de vis, dar aşa pot merge şi la cursurile de masterat. Tu în ce vrei să te specializezi?

Mintea mi se blochează. Sora mea era cea care întotdeauna era atât de sigură ce voia să devină, în timp ce eu dădeam câte un răspuns diferit în fiecare an. Balerină. Profesoară. Redactor al unei reviste.

— Nu ştiu, zic eu. Poate psihologie.

Ochii lui Allie se luminează.

— Asta am terminat şi eu! Acum mă pregătesc să devin asistentă socială.

— Asta-i grozav! exclam eu. Chiar e grozav!

Allie îşi îndreaptă paiul spre buze şi se uită puţin spre telefonul ei. Fac ca întâlnirea asta să fie superciudată, iar ea caută o scuză ca să dea bir cu fugiţii.

— Scuze-mă că mă port bizar, zic eu deodată. Dar şi sora mea voia să devină asistentă socială. Sau medic veterinar.

— O!

Privirea lui Allie se înduioşează în timp ce învârte paiul în latte-ul cu gheaţă.

— Jen era un copil atât de bun! S-ar fi descurcat de minune la ambele lucruri.

— Vorbea foarte mult despre tine, zic eu.

E o minciună şi e de tot rahatul. Tot ce trebuie să facă Allie e să mă întrebe ce povestea Jen despre ea şi sunt terminată. Odată ce sora mea a început liceul, nu mi-a mai vorbit despre Allie sau despre majorete, sau despre orice altceva.

— Cred că ți-e tare dor de ea.

Allie își înclină capul, oferindu-mi o privire încurajatoare. Remarc compasiune pe fața ei, dar nu observ milă. Va fi o asistentă socială bună.

Mă ia o durere de cap.

— Îmi doresc să pot vorbi cu ea. Vreau doar s-o întreb ce s-a întâmplat.

Degetele lui Allie încă sunt în jurul paiului.

— Ce vrei să zici?

— Nu știu. Chiar și înainte ca prietenele ei să fie ucise, am observat că se întâmpla ceva cu ea.

Iau încet cana de pe măsuță, fără să privesc în stânga sau în dreapta.

— Mai era și o altă majoretă pe care sora mea nu o suporta, Carly Amato. A fost dată afară din echipa de majorete.

Expresia feței ei devine puțin mai rigidă.

— Nu am dat-o niciodată afară. Ea a plecat.

Gândurile mi se ciocnesc între ele. Patrice păruse atât de sigură că Allie o dăduse afară din echipă pe Carly.

— O! Eu doar am auzit un zvon…

— Știu zvonul.

Vocea ei blândă a dispărut.

— De asta m-ai chemat aici? Ca să afli dacă iubitul meu m-a înșelat cu Carly?

Gura mi-e încleștată. Nu pot găsi cuvintele cu care să mă pot apăra, dacă există măcar așa ceva.

Allie se holbează la mine, iar expresia ei e ca de gheață.

— Nu știu de ce îți pasă, dar nu, nu e adevărat. Întreaga scenă a luat o amploare mult prea mare. Am găsit cercelul lui Carly în mașina iubitului meu, zice Allie. Evident, l-am întrebat cum a ajuns acolo. El a zis că prietenul lui cel mai bun se

întâlnise cu Carly în timpul verii și că petrecuseră ceva timp împreună. Că, într-o noapte, Carly i-a sunat, rugându-i să-i cumpere o bere. Ei au luat-o, iar cercelul ei trebuie să fi căzut pe bancheta din spate a mașinii iubitului meu.

— Iar tu l-ai crezut?

— Prietenul lui i-a susținut povestea. Știu, asta s-ar putea să sune răutăcios, dar iubitul meu nu s-ar duce niciodată după o fată precum Carly.

Ochii lui Allie scânteiază.

— A fost o prostie din partea lor. Adică, să iasă c-o fată de liceu și să-i cumpere alcool? Ar fi putut intra într-o mulțime de probleme! În orice caz, n-am dat-o afară din echipă. Înainte să știu ce s-a întâmplat cu adevărat, i-am zis niște lucruri oribile. Mi-am pierdut mințile într-un fel. Ea a plecat, iar zvonurile au început să apară.

Allie mă fixează din nou cu privirea.

— Ce-are asta de-a face cu sora ta?

Ăsta e exact motivul pentru care am venit aici, sperând că îmi va putea zice. Allie e una dintre singurele legături rămase între Carly, sora mea și celelalte prietene decedate, și tot ce am reușit eu să fac a fost să o enervez.

Unește punctele. Poate că Allie, iubitul ei și Carly n-au fost niciodată niște puncte cu care să se înceapă.

— Nu știu, zic eu. Nu am vrut să-ți răpesc din timp.

— E în regulă. Trebuie să merg să predau.

Allie se ridică în picioare, uitându-se la mine ca și cum nu e foarte sigură cum a ajuns aici.

— Baftă cu Oneonta! Asta dacă îți dorești cu adevărat să mergi acolo.

Capitolul optsprezece

Mama nu mă poate lua de la școală până în jurul orei 19.30, atunci când se termină repetiția pe care o supervizează la sala de spectacole, așa că trebuie să pierd vremea pe la bibliotecă. Mă așez pe un scaun la secțiunea Reviste și îi trimit mesaj lui Ginny.

Am vorbit cu Allie. A fost dezastru!

Au...

Da. Ea zice că l-a prins pe iubitul ei cumpărându-i bere lui Carly. Allie s-a bătut cu ea din cauza asta, iar Allie a ieșit din echipa de majorete.

Tu chiar crezi că s-a întâmplat asta?

Fac o pauză, gândindu-mă la asta.

Nu știu. Dar simt că a fost ceva ce Allie nu mi-a spus. Nu a menționat faptul că Juliana era sub vraja lui Carly.

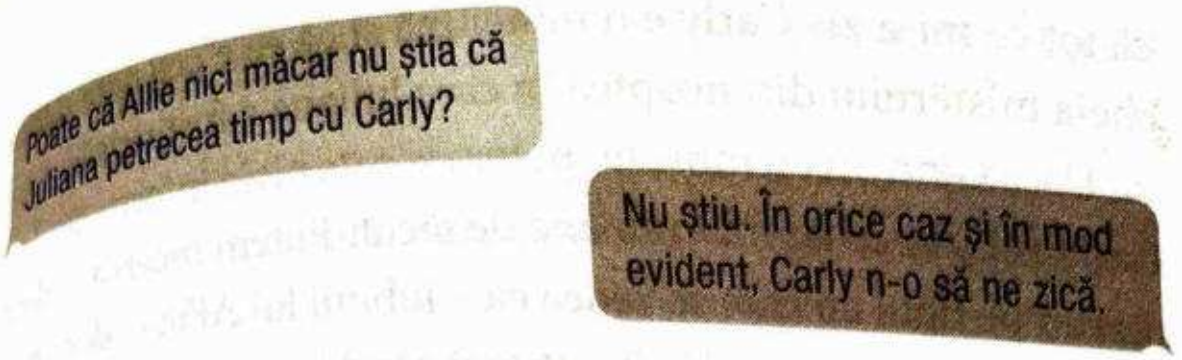

O elipsă apare și apoi dispare imediat. Apare din nou. Ca și cum Ginny tot încearcă să scrie un mesaj și apoi îl șterge. În final:

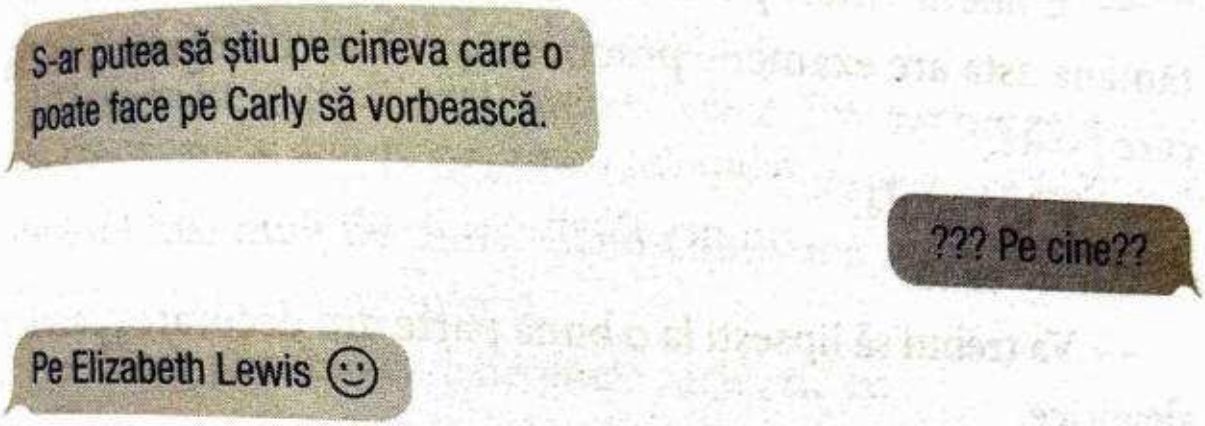

E aproape ora zece seara, iar Ginny nu mi-a mai dat niciun semn. Acum câteva ore, i-a trimis mesaj lui Carly sub numele lui Elizabeth Lewis, invitând-o la o cafea ca să vorbească despre International Honor Society of Nursing.

Această organizație nici măcar nu există, ceea ce Carly ar putea descoperi foarte repede după o căutare pe Google. Planul nostru de a o atrage în mijlocul activității studențești se bazează pe faptul că nu e tocmai inteligentă.

De asemenea, există șansa ca ea încă să fie cu garda sus, după vizita mea; Carly poate că n-a stat pe gânduri înainte să accepte cererea de prietenie din partea lui Elizabeth Lewis, dar, pentru cineva care are ceva de ascuns, invitația de a se întâlni în persoană ar putea părea dubioasă. Iar din momentul în care am vorbit cu Ethan la Osprey Lake, am fost convinsă de faptul

că tot ce mi-a zis Carly e o minciună și că ea e cea care deține cheia misterului din noaptea în care Juliana a fost ucisă.

Dacă Ginny și cu mine nu putem scoate nicio informație de la Carly, nu știu ce ne mai rămâne de făcut. Putem încerca să-l urmărim pe tipul cu care se vedea ea – iubitul lui Allie –, dar, după plecarea bruscă a antrenoarei atunci când l-am adus în discuție, e clar că nu e interesată în a-mi face pe plac și a-mi răspunde întrebărilor în legătură cu evenimentele petrecute acum cinci ani.

În momentul în care Ginny mă sună, răspund imediat.

— E liberă vineri pe la șase și jumătate, spune Ginny. Săptămâna asta are examene practice, așa că aia e singura seară în care poate.

— E în regulă.

Ginny ezită.

— Va trebui să lipsești la o bună parte din decorarea carelor alegorice.

— Nu dau nici doi bani pe aia dacă nici tu nu dai.

— Monica, n-am fost nici măcar o dată la evenimentul ăsta, zice ea. Chiar n-aș da doi bani pe el.

Încă există problema falsului entuziasm pentru adunarea de încurajare de vineri, pentru parada de sâmbătă, pentru meci, dar și pentru dans. Habar nu am cât timp îmi vor mai suporta toanele Alexa și Rachel.

Dacă mai e și altcineva care a observat cât de neplăcută am fost în ultima perioadă, se pare că nu îl/o deranjează. Joi dimineața, președintele consiliului elevilor anunță că fac parte din curtea regală a balului.

Mă îndrept de spate, iar obrajii îmi ard din cauza aplauzelor din grupa mea. Îmi ciulesc urechile ca să aud și restul numelor.

— Alexa Santiago și Sharaya Tompkins! Iar la băieți...

Renunț la a asculta, căci mi se înmoaie genunchii. Rachel pare distrusă.

În timpul pregătirii pentru adunarea de încurajare, se întoarce în direcția greșită atunci când schimbăm formațiile și se lovește de Kelsey G.

După antrenament, atunci când Alexa întreabă la ce oră mergem mai târziu la decorarea carelor, Rach bolborosește o scuză cum că are crampe și că nu merge. Aștept până când ajung acasă ca să-i trimit mesaj Alexei cum că nu vin nici eu, așa că cel mai nasol lucru pe care îl poate face e să-mi trimită o poză cu ea, arătându-mi degetul mijlociu.

Alexa va trece peste asta; mereu o face. Dar nu pot să nu mă gândesc la Rachel și la felul în care, cu fiecare zi, se îndepărtează tot mai mult de mine. Când Ginny mă ia pe la ora șase, mă întreabă ce s-a întâmplat.

— Doar porcării cu prietenele mele, zic eu.

Ginny nu răspunde; ca și cum simte că nu vreau să vorbesc despre asta, pornește radioul. Părinții cred că eu merg la decorarea carelor, așa că-i spun lui Ginny să facă dreapta după ce iese de pe aleea mea, ca și cum am merge la școală, doar așa, în caz că cineva din casă se uită.

Noi – sau Elizabeth Lewis, mai degrabă – ne întâlnim cu Carly la centrul de activități al studenților de la Orange County Community College, acolo unde e și o cafenea.

— Ești sigură că vrei s-o luăm la întrebări? o întreb pe Ginny în timp ce intrăm în parcare. Chestia asta chiar poate ieși urât.

— Știu.

Își prinde cu dinții o bucată de pieliță de la un deget.

— Eu am stârnit asta.

Își bagă mâna în anchiorul tricoului, apoi o scoate, ținând un fluier mic și mov.

— Mama oferă din astea la cursul de prevenire a agresiunii sexuale pe care îl ține la spital în fiecare lună.

Nu îi spun că fluierul e o consolare măruntă. Mașinile din parcare sunt destul de puține, iar eu îmi doresc să ne fi putut întâlni cu ea ceva mai devreme, atunci când ar fi fost mai mulți oameni prin preajmă.

La 18.30 fix, un Volkswagen intră în parcare. Carly se dă jos din mașină. Își ține cheile deasupra umărului și o încuie.

— Acolo! arăt eu cu degetul spre Volkswagen. Ea este! Hai să mergem!

Ginny și cu mine coborâm din mașină și ne luăm după Carly, făcând slalom printre celelalte automobile. Îi fac semn lui Ginny să meargă pe după SUV-ul care ne împiedică să o vedem. Eu fug prin partea cealaltă și-i tai calea lui Carly.

— Bună! zic eu.

Carly Amato sare speriată.

— Ce *naiba*?

— Vrem doar să vorbim cu tine, zic eu. Zece minute, atât! Te rog! Și după, nu o să ne mai vezi niciodată.

Carly își bagă o mână în rucsac, iar eu mă trag puțin înspre mașina din spate. Strâng puternic din ochi, așteptându-mă să-mi dea cu spray cu piper în față. În schimb, își scoate țigara electronică și-o duce în dreptul buzelor.

— Nu am nimic de zis.

Carly scoate fumul pe nări.

— Erai prietenă cu Juliana, zic eu. De ce ai mințit cum că abia o cunoșteai?

— Nu înțelegi, zice Carly. În liceu am făcut o mulțime de lucruri pe care le regret. Acum, viața mea e bine pusă la punct, așa că scuză-mă că am o problemă cu voi două, care scoateți la iveală rahaturi vechi de o mie de ani.

— Știm că ai ieșit cu iubitul lui Allie și cu prietenul lui cel mai bun, zic eu. I-ai prezentat Julianei, nu-i așa?

— Și ce dacă?

Se uită când la mine, când la Carly, exact ca un hamster.

— De ce ar mai conta?

— Contează dacă iubitul lui Allie, sau prietenul lui, avea o camionetă.

Buzele lui Carly se întredeschid.

— De ce?

— Deoarece există cineva care a văzut cum Juliana s-a dat jos dintr-o camionetă în noaptea în care a fost ucisă. Altcineva a auzit-o țipând: „Nu-mi spune tu mie să mă calmez!"

O licărire în ochii lui Carly. Înghite în sec. Mă uit la Ginny.

— Carly, zice ea. Nu ne pasă dacă te drogai. Vrem doar să aflăm cine a ucis-o cu adevărat pe Juliana.

Carly își împreunează mâinile la piept, ascunzându-și palmele în cardigan.

— Vecinul ăla ciudat al Julianei.

— Nu crezi asta, zic eu. Vrem numele tipului care conducea camioneta.

— La naiba, nu! Am cumpărat chestii de la acel tip. L-am văzut cum a bătut în ultimul hal un copil care le-a zis părinților că a cumpărat Oxy de la el.

Ezit, chiar dacă nu mai sunt sigură de ce nu mă mai surprinde nimic.

— Ai cumpărat pastile de la iubitul antrenoarei tale?

— Nu de la el. De la prietenul lui.

I se subțiază vocea.

— Știi că ea m-a atacat. Allie. Credea c-o făceam cu iubitul ei. Mi-ar fi plăcut la nebunie să-i strig în față că prietenul lui cel mai bun câștiga enorm din vânzarea pastilelor.

— Tipul ăsta… Juliana cumpăra de la el? întreb eu.

— Juliana nu se droga.

Carly mai trage o dată din țigara electronică.

— Nu mai voia să iasă cu el odată ce a aflat că vindea droguri. Am ieșit într-o noapte, toți patru, și am băut doar. A trebuit să oprească pe drum pentru a vinde ceva, iar Juliana s-a cam speriat.

— Și tu nu te-ai gândit să zici nimănui asta când a fost ucisă?

Carly pufnește.

— Cine naiba m-ar fi crezut? Ăștia erau de la Hamilton.

— Hamilton?

— Liceul. Privat, pentru puștii de bani gata și rahaturi din astea. În plus, nu aveam nicio dovadă cum că ei o *cunoșteau* pe Juliana. În afară de petrecerea la care i-am întâlnit, nu am ieșit niciodată cu ei în public sau ceva de genul.

Simt cum îmi zvâcnește o venă în spatele ochiului drept.

— Cum îi cheamă, Carly?

Îmi suflă un norișor de fum direct în față.

— Vecinul le-a omorât pe Juliana și pe Susan. Asta e tot ce am de zis.

— Și dacă nu le-a omorât Jack? izbucnește Ginny.

Mă uit la Ginny; fața ei e roșie și respiră puternic.

— Cum poți să dormi liniștită dacă acei tipi sunt vinovați, iar tu i-ai ajutat să scape?

Pentru prima dată, Carly Amato chiar pare supărată.

— Genul ăsta de tipi scapă mereu de astfel de lucruri. Îmi pare rău că trebuie să fiu eu cea care v-o spune.

Am făcut-o – am aflat cine ar mai fi vrut ca Juliana și Susan să fie ucise. Iubitul lui Allie și prietenul lui trebuie să fi fost la casa

familiei Berry în acea noapte ca să se întâlnească cu Juliana. Poate că voiau să se înțeleagă cu ea sau să o intimideze ca să tacă în legătură cu afacerea cu drogurile.

În schimb, ea s-a împotrivit.

Ginny și cu mine suntem în camera ei, stând pe pat.

— Are sens, zic eu. Au început să se certe cu Juliana, care era la parter, și au ucis-o, iar atunci când Susan a auzit gălăgie, a ieșit de la duș. Așa că unul dintre ei, sau chiar amândoi, au urmărit-o înapoi până la etaj.

Ginny stă acum în poziția fluturelui, lipindu-și tălpile una de cealaltă.

— Cu siguranță are mult mai mult sens decât povestea cu Jack Canning, care a dat buzna în casă și a ucis-o pe Juliana doar ca să ajungă la Susan.

Mă frec la ochi.

— Asta e chiar enervant. Avem doi tipi cu un motiv și habar n-avem cum îi cheamă, deoarece Carly Amato e o lașă.

Ochii lui Ginny scânteiază.

— *Nu!* Îi vom găsi!

Puterea din vocea ei mă ia prin surprindere. Mă holbez la ea, nesigură de cât timp i s-a întâmplat asta. Dar poate că a fost mereu așa, doar că nimeni nu s-a deranjat să bage de seamă.

— Și apoi, ce? continui eu. Cine ne-ar crede dacă am acuza doi tipi la întâmplare pentru o crimă de acum cinci ani?

— Ethan ar putea depune mărturie.

Roșeața din obrajii ei se intensifică.

— Dacă poliția ar putea lega camioneta de tipi…

— Nimeni nu îl va crede pe Ethan.

Ginny cade pe gânduri.

— Urăsc asta!

— Și eu, zic.

Nu doar că urăsc asta, pur și simplu mă simt devastată. Ideea că ucigașul Julianei și al lui Susan e în viață, că umblă liber și că noi nu putem face nimic e mult mai rea decât să nu aflăm deloc răspunsuri.

Oare în punctul ăsta se afla Jen? Oare și-a dat seama? Era mai apropiată de Juliana decât de oricine.

Oare Jen a aflat ceva ce nu trebuia? Oare ei au ajuns la ea?

Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu sora mea.

Jennifer

ACUM CINCI ANI
NOIEMBRIE

— Nu pot face asta.

Jen stătea ghemuită pe o parte, cu perna de sub ea pătată de lacrimi și de salivă. Mama era așezată pe pat, lângă ea, mângâindu-i cu blândețe părul.

— Trebuie, scumpo! Pentru ea!

Jen simțea că nu mai are aer. Mama nu îi spusese niciodată *scumpo*, nici măcar o dată, de când se știa. Fata s-a schimonosit sub atingerea degetelor osoase ale femeii. Pierduse atât de mult în greutate în ultima săptămână! Ambele pierduseră.

Mama a trebuit s-o ajute să se îmbrace cu rochia. Nici măcar nu-i mai păsa că o vedea în lenjerie intimă. Când mama a plecat să se schimbe în propria-i rochie, Jen s-a așezat pe marginea patului. Se zgâia în oglinda ei mare, nefiind în stare să ridice peria de păr de lângă ea.

În oglindă, Jen a surprins o frântură de păr șaten în pragul ușii. Și-a întins gâtul la timp ca s-o vadă pe Monica țâșnind înapoi pe hol.

Jen a strigat-o, iar aceasta s-a întors în pragul ușii, tăcută și îmbrăcată într-o rochie neagră de catifea. În momentul în care

Jen a deschis gura ca s-o întrebe pe Monica de ce o spiona, tot ce i-a ieșit a fost un plânset chinuit.

Monica a pășit în camera lui Jen. În tăcere, a luat peria de păr și a început să-i pieptene vârfurile încâlcite. Jen a stat nemișcată, holbându-se în oglindă, cu lacrimile rostogolindu-i-se de-a lungul obrajilor în timp ce sora ei mai mică – enervanta ei de soră mai mică – îi pieptăna părul cu toată atenția și tandrețea, la fel cum făcea și cu păpușile ei.

Coada pentru priveghiul Julianei începea din jurul familiei Maroney și se împrăștia în parcare. Atunci când Jen s-a dat jos din mașină, a simțit că-i tremurau genunchii. *Ar trebui s-o aștept aici pe Susan.*

Era conștientă că mama o ațintea cu privirea, iar în momentul în care a ridicat ochii, și-a dat seama de un lucru. Și Susan murise. Priveghiul ei era peste două zile.

Mama a prins-o de mână, dar Jen a rămas neclintită. Oamenii se uitau un pic cam prea insistent asupra familiei Rayburn/Carlino.

— Se uită la mine, a șoptit ea.

Tom a pus o mână pe umărul mamei ei.

— Putem merge în spate. Nimeni nu se va supăra.

Jen și-a ținut privirea în jos în timp ce Tom le-a condus spre partea laterală a clădirii, mai exact spre ieșirea de urgență. Ușa era deschisă, iar un bărbat în costum stătea chiar lângă ea la ieșire – domnul Maroney –, fumând pe ascuns. Până și el părea abătut.

Domnul Maroney a dat din cap spre Tom și i-a lăsat pe toți înăuntru fără să întrebe ceva. Jen a răsuflat ușurată atunci când ușa s-a închis în urma lor. Holul era gol, cu excepția unui om îmbrăcat precum domnul Maroney. Părea că stătea de pază în

fața celei mai mici încăperi din clădire. Ușa era întredeschisă; Jen a zărit poza de la capătul mesei, înconjurată de crini albi. A simțit că-i venea să vomite.

— Priveghiul lui a avut loc aici?

Tom și-a pus o mână pe umărul lui Jen.

— Și mama lui merită să îl îngroape.

Jen s-a ferit de mâna lui Tom.

— E un *monstru*!

Bărbatul care stătea în fața sălii în care se afla Jack Canning se uita la ei acum; domnul Maroney intrase înapoi când auzise gălăgia. Până și Monica și Petey se uitau la Jen așa cum n-o mai făcuseră niciodată.

Jen și-a dus mâna la gură, fugind afară. S-a aplecat peste balustradă, dar nu i-a venit să vomite. Probabil era mai bine așa. Ar fi stricat panseluțele de sub ea. Ele nu greșiseră cu nimic.

— Șmecheria e să-ți bagi degetul în gât.

Jen și-a ridicat privirea. Carly Amato, cu ochii roșii și cu genele lipite între ele, se uita la ea. Avea o țigară aprinsă între degetul arătător și cel mijlociu.

— Nu-mi vorbi, a zis Jen.

— Ai dreptate! Dă vina pe târfă!

Carly a călcat pe țigară cu călcâiul bocancului.

Jen a simțit cum o cuprindea furia. S-a gândit la pata de sânge de pe buzele lui Carly, la privirea ei maniacă de atunci când Allie se dusese după ea. Se simțea de parcă acea bătaie avusese loc în urmă cu câteva săptămâni. Dar trecuseră doar șase zile.

— Ai avut ceva de-a face cu asta, nu?

Carly a rânjit.

— Da, exact. I-am zis ciudatului ăluia să meargă și să le ucidă. M-ai prins!

Jen a trebuit să facă un efort pentru a nu sări la gâtul lui Carly, vărsându-și furia pe ea, așa cum făcuse și Allie. Se gândea

să zică ceva urât. „Ai tras o liniuță de cocaină în baie, Carly? Pentru că în mod sigur arăți de parcă ai făcut asta."

Dar Jen nu putea fi nemiloasă, indiferent de cât de mult voia asta.

Cei mai nemiloși oameni erau aceia care n-aveau nicio grijă pe lume, ca și cum toată acea meschinărie era ca un scut.

— Îmi doresc ca ea să nu te fi întâlnit niciodată, a zis Jen. Poate că încă ar fi fost printre noi.

Carly a clipit. Jen a avut impresia că a văzut lacrimi în ochii ei înainte să se întoarcă și să o lase singură acolo.

În momentul în care au ajuns acasă de la priveghi, Jen a zis că voia să se bage în pat mai devreme. A ieșit pe fereastră și a traversat curtea din spate, cu lumina televizorului din camera de zi în urma ei.

El a lăsat-o să intre.

— Te simți bine?

Jen și-a mușcat buza. A clătinat din cap.

— Putem merge în camera ta?

Ethan a luat-o de mână pe Jen și a condus-o de-a lungul holului. Cu mâna liberă, a deschis ușa dormitorului. Jen și-a mutat privirea de la el la patul lui. S-a așezat, iar Ethan a urmat-o, păstrând cam vreo treizeci de centimetri distanță între ei. Cuvertura lui era rece pe obrazul ei.

Jen și-a pus mâinile pe fața lui Ethan. El o ținea de spate, trecându-și degetele prin părul ei. Nu s-a întins ca să o sărute; de data asta, ea l-a sărutat prima. A sărutat-o înapoi până când fețele li s-au înroșit și au trebuit să se oprească ca să-și tragă sufletul.

Jen se uita lung la fața lui Ethan. A trecut cu degetul peste buzele lui. El i l-a sărutat, iar ea și-a dus mâna la spate, descheindu-și fermoarul rochiei. Ethan și-a lipit buzele de umărul ei.

Jen și-a dus mâna cealaltă în jos, și mai jos, până când i-a simțit căldura abdomenului. Când s-a întins spre fermoarul pantalonilor lui, el și-a împletit degetele cu ale ei. I-a tras mâna spre pieptul lui.

Jen s-a ridicat.

— Nu vrei?

Ethan s-a înroșit, buzele fiindu-i ușor umflate de la sărutat.

— Eu chiar vreau.

S-a apropiat mai tare de ea. A tras-o astfel încât era ghemuită între picioarele lui.

— Doar că nu vreau asta când ești supărată.

Ochii lui Jen s-au umezit în timp ce el i-a îndepărtat părul de pe umărul gol, trecându-și buzele pe deasupra claviculei.

— Mereu sunt supărată.

Nu și-a dat seama că o spusese cu voce tare, decât atunci când el a făcut o pauză. S-a întors spre el, cu fața umedă acum.

— Mereu sunt al naibii de tristă.

Ethan și-a întins mâna și i-a șters o lacrimă cu degetul mare.

— Când ai fost fericită ultima oară?

Nu a știut să răspundă. Chiar și atunci când își aducea aminte de cele mai frumoase lucruri care i se întâmplaseră era ca și cum le vedea pe o rolă de film. Lucruri care i se întâmplaseră unei alte fete.

— Nu știu dacă am fost fericită vreodată.

Jen și-a șters o lacrimă cu dosul palmei.

— Nici măcar nu mai contează. Ele nu mai sunt, nici eu n-ar mai fi trebuit să fiu, și în fiecare zi când mă trezesc, îmi doresc să fi murit și eu.

Degetul lui Ethan, cel cu care îi mângâia obrazul, a rămas neclintit.

— Am încercat s-o fac în clasa a VIII-a, i-a mărturisit el. Să mor.

Jen a simțit că rămâne fără aer.

— Cum?

— N-o să-ți povestesc asta. Nu asta e ideea. M-am răzgândit și încă sunt pe aici.

Ethan i-a cuprins chipul cu mâinile, la câțiva centimetri de fața lui.

— Ai atât de mulți oameni aici care te iubesc!

Asta era problema. Jen știa că era iubită și că mereu fusese iubită. Știa că dacă făcea acel lucru de neiertat și i-ar fi distrus, ei tot aveau s-o iubească. Iar asta nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

— Eu trebuia să fiu acolo, a șoptit Jen. Trebuia ca toate trei să fim acolo.

Ethan n-a zis nimic. Și-a mutat degetele de pe obrazul ei, pe frunte. A dat la o parte o șuviță de păr care s-a umezit din cauza lacrimilor, trimițând un fior prin pielea ei. Ethan nu a zis: *Nu poți gândi așa* sau *nu poți să te pedepsești în asemenea hal*, așa cum ar fi zis orice persoană. Iar pentru asta, Jen s-a simțit recunoscătoare.

Când a deschis gura, i-a șoptit la ureche:

— Încă ești aici. Asta-i tot ce contează.

Jen a închis ochii. O lacrimă i s-a rostogolit pe obraz, peste buze, picând în curbura claviculei.

Ethan a șters-o.

— Spune-o! *Încă sunt aici.*

Jen l-a ascultat, vocea chinuindu-i-se din pricina strânsorii invizibile din jurul gâtului.

— Încă sunt aici.

Și-a repetat cuvintele în minte. Dar cu cât le repeta mai mult, cu atât mai puțin semănau cu o afirmație.

Încă sunt aici.

Începeau să semene cu un blestem.

Capitolul nouăsprezece

Pe la miezul nopții, Mango zgreapțănă la ușa mea. Îl trimit înapoi în camera mamei și a lui Tom. Se uită la mine în așa fel, încât mă face să mă simt cea mai diabolică persoană care a trăit vreodată.

Mai aștept o jumătate de oră ca să mă asigur că nu revine, înainte să ies tiptil din cameră. Sforăitul lui Tom se aude până pe hol; o iau pe scări, făcând câte o mică pauză la fiecare treaptă ca să ascult zgomotul ce se aude din spate.

Computerul lui Tom e protejat prin parolă. Încerc numele mamei, numele lui Petey, chiar și pe al meu, cu toate combinațiile zilelor noastre de naștere. Niciuna nu funcționează, nici chiar atunci când înlocuiesc numele noastre cu echipa de fotbal *NYGiants*.

Deschid sertarul de sus al biroului, căutând un bilețel cu parole mâzgălite pe el. Îmi duc mâna spre al treilea sertar, dar nu se clintește când trag de mâner.

Mă trec toate apele. Eu am lăsat acest sertar descuiat – Tom trebuie să-l fi găsit așa și probabil că știe că cineva a umblat înăuntru. Mă gândesc la el cotrobăind prin sertar. Dându-și seama că lipsește telefonul lui Jen. Și că în casa asta există o singură persoană care ar avea motiv să-l fure.

Mă ridic atât de brusc, încât scaunul cade pe spate. Trebuie să plec naibii de aici. Când mă întorc cu fața spre ușă, icnesc.

Tom stă cu brațele încrucișate la piept. Se uită la mine de parcă ar vrea să zică un milion de lucruri, dar se rezumă la:

— Ia loc!

Tom arată cu degetul spre canapeluța de lângă geam. Mă conformez în timp ce el aprinde lumina și se așază la birou. Își duce mâna la gură. Închide ochii și se rotește ușor de la stânga la dreapta în scaun.

Nu știu dacă așteaptă ca eu să mă apăr sau nu.

— Ce faci? întreb eu în cele din urmă.

După un moment, zice:

— Încerc să-mi dau seama dacă există vreo cale prin care să-ți țin morală fără ca asta s-o implice și pe mama ta.

— Nu tu mi-ai zis că mama nu trebuie să afle tot ce se întâmplă pe-aici?

Tom face ochii mari.

— Tu chiar crezi că asta-i amuzant? Îmi țin arma în seiful de-aici.

Vocea i se frânge atunci când rostește cuvântul *armă*, provocându-mi fiori.

— Cum s-a sinucis?

L-am mai întrebat și înainte, bineînțeles. Răspunsul nu s-a schimbat niciodată. Dar acum, refuzul lui Tom de a-mi spune adevărul pare a fi un punct în plus în favoarea lui Ethan.

Tom se holbează la mine, nemișcat.

— I-am jurat mamei tale că nu-ți voi spune niciodată.

— Asta-i o tâmpenie! Pot face față!

Tom lovește cu palma în birou.

— Nu depinde de tine!

Pentru moment, chiar cred că își va pierde controlul. Dar expresia i se domolește. Își trece mâna de-a lungul feței. Inspiră adânc și se holbează la mine de parcă, pentru puțin timp, a și uitat că sunt aici.

— Mâine trebuie să te trezești de dimineață pentru paradă, zice el. O să vorbim despre asta altădată.

— Eu vreau să vorbesc despre asta acum! îi zic pe un ton ridicat, urând tonul meu de copil obraznic.

Tom oftează și se întinde spre al doilea sertar al biroului. Cotrobăie pe acolo și scoate o sticlă de whisky și un pahar. Mă uit lung la el cum își toarnă vreo două degete și cum dă alcoolul peste cap.

— De ce ții aia în biroul tău?

Tom învârte tacticos paharul, urmărind cu privirea picăturile de pe fund.

— Mamei tale nu-i place să beau.

— Pentru că ai făcut-o prea mult după ce a murit Jen?

Tom își toarnă din nou cu generozitate.

— Mare dreptate ai!

După ce îl dă peste cap și pe al doilea, golul din stomac mi se mărește.

— Chiar trebuie să faci asta?

— Monica, dacă vrei să-ți vorbesc despre ceva ce chiar nu vreau, atunci, da. Trebuie.

Tom închide ochii. Își lăsă capul pe spate. Iar în momentul în care îi deschide din nou, se uită direct la mine.

— Ce vrei să știi?

„Tot."

— De ce nu te-ai luat de mine când ți-ai dat seama c-am luat telefonul lui Jen?

— Nu eram sigur dacă nu cumva mama ta a fost cea care l-a luat. Nu știe că l-am păstrat după ce am anulat numărul de telefon.

— Dar de ce l-ai păstrat?

— Monica. Atunci când copilul tău își ia viața, vrei să analizezi fiecare lucru în parte pe care l-a făcut până la acel moment, ca să-ți dai seama de ce.

— Deci știai că a vorbit cu Ethan McCready. A fost ultima persoană care a sunat-o.

— Da. Când am aflat că era numărul lui, mi-am pierdut cumpătul și i-am zis niște lucruri pe care n-ar fi trebuit să i le zic. L-am acuzat de tot felul de chestii.

— Ai crezut c-a avut ceva de-a face cu asta?

— Puștiul ăla a avut o tentativă de suicid în trecut.

Tom învârte picăturile de pe fundul paharului.

— Așa că da. M-am gândit că a avut ceva de-a face.

— Dar el știa că ceva nu era în regulă și a încercat să-ți spună. Tu nu ai ascultat. Nu ai ascultat când a încercat să-ți spună ce a văzut la casa familiei Berry în noaptea crimelor.

— Nu a *văzut nimic*, Monica!

Înghit nodul de furie care simt că mă sufocă.

— Te-ai gândit *vreodată* că poate el chiar a văzut ceva? Că poate nu Jack Canning le-a ucis?

— De câteva ori, da.

Nu mă așteptam să zică asta. Voința de oțel pe care o avusese acum câteva săptămâni când l-am luat la întrebări tot în legătură cu asta a dispărut.

— Și atunci, de ce nu te-ai străduit mai tare? întreb eu.

— Am vorbit cu prietenele Julianei și ale lui Susan, zice Tom. Nu am lăsat nicio piatră neîntoarsă. Nimeni nu voia să le facă rău acelor fete.

— Ai vorbit cu Carly Amato?

Tom clipește greoi.

— Cu cine?

— Era prietenă cu Juliana.

— Numele nu îmi pare cunoscut. Dar dacă erau prietene, cineva cu siguranță a vorbit cu ea.

— Ei bine, ar fi putut minți ca să protejeze pe oricine a făcut-o. *Tocmai* ai zis că ai luat în considerare faptul că poate nu Jack Canning era vinovatul.

— Scumpo!

Ochii lui sunt roșii și lucioși.

— Doar pentru că nu sunt sută la sută sigur, asta nu înseamnă că eu nu cred din adâncul inimii că el a făcut-o. Cred că tipul care le-a ucis pe fete a murit.

Să-l aud spunând-o mă face să mă simt ca și cum cineva îmi scoate inima din piept.

— Cred că tipul care a ucis-o pe Jen a murit, zice el, iar ochii îmi lăcrimează abundent. Îl învinuiesc pe Jack Canning pentru că a ucis-o. Știu că-ți dorești să mai fie cineva pe-aici pe care să poți da vina. Și eu îmi doresc asta câteodată.

Îmi șterg fața cu mâneca pijamalei. Tom ia cutia de șervețele de pe biroul lui și mi-o dă, după care se așază la loc pe scaun.

Odată ce mi-am suflat nasul, mă uit în ochii lui.

— Știai că Ethan McCready e cel care ți-a trimis scrisorile din birou?

Tom închide ochii.

— Bănuiam asta, da.

După ce și-i deschide, își mai toarnă un pahar de băutură. Iar în momentul în care ne intersectăm privirile, în loc să-l dea peste cap, îl așază pe birou.

— De ce? șoptesc eu. De ce i-ai păstrat telefonul?

Tom se uită la mine cu ochii împăienjeniți.

— Din când în când, mă uit la acele apeluri. Am memorat numerele, dar tot ajung la concluzia că sunt ca un cod pe care nu-l pot descifra.

Face o pauză scurtă, iar privirea îi pică pe sticla de whisky de pe birou.

— Îi ascult mesageria vocală, sperând că o să aud ceva nou. Cred că e din același motiv pentru care McCready îmi tot trimite acele scrisori. Credem că dacă întrebăm de suficiente ori, răspunsul se va schimba.

Simt că rămân fără aer.

— Nu mă pot opri din a auzi țipătul mamei, zic eu. În mașină, după ce m-a luat în acea dimineață. Există lucruri pe care nu te poți opri din a le vedea sau auzi?

Tom dă aprobator din cap. Închide ochii și își lasă capul pe spate atât de mult, încât abia pot să îi mai văd fața. Când și-l ridică din nou, zice:

— Câinele era ghemuit lângă corpul lui Susan, tremurând. Nenorocitul de animal avea labele pline de sângele lui Jules.

Tom nu mi-a zis niciodată nimic despre ce văzut în casa familiei Berry. Probabil că-i beat dacă îmi spune un amănunt secret, cum ar fi ăsta cu Beethoven, preaiubitul câine al lui Susan, stând lângă trupul ei fără viață.

Îmi vine o idee.

— Câinele! Nu ar fi încercat să atace criminalul?

— Cineva de mărimea lui Jack ar fi fost în stare să scape de un câine.

— Dar era rănit câinele? Șchiopăta sau ceva de genul ăsta?

Lui Tom îi pică fața și-mi dau seama că nu s-a gândit la asta. Sau ba da, pentru că e un polițist bun, și a ignorat asta, deoarece până și polițiștii buni mai fac greșeli.

O furtună perfectă pentru o investigație pripită. Polițiștii au fost orbiți de sentimente, mai predispuși să treacă cu vederea anumite detaliile insignifiante.

Cum ar fi că Jack Canning a ieșit din casa familiei Berry fără să fie mușcat de câine.

Dimineață mă simt de parcă umblu ca o somnambulă prin viața Monicăi 1.0 în timp ce mă pregătesc pentru parada balului. Nu mă recunosc în oglinda din baie în timp ce mă machiez, punându-mi gene false și rujându-mă. Totul e la fel, dar diferit.

Mărșăluim la paradă și ne mișcăm pe muzica orchestrei; e un program artistic simplificat, axat pe un dans. Totuși, antrenoarea ne-a cerut să ne îmbrăcăm în costumele pentru competiție, să avem părul strâns bine, prins în coc, și strasuri lipite la coada ochilor.

Parada începe în parcarea liceului; odată ce ne adunăm, ne așezăm în linie pentru ca antrenoarea să ne analizeze. Întreaga parcare se umple repede cu membrii echipelor de sport, îmbrăcați în uniforme, și membrii orchestrei, cărând instrumente greoaie. O fată suflă într-un clarinet și scoate un sunet strident.

Un fluierat străpunge toată zarva. Toți cei aflați în jurul parcării se opresc din ce făceau ca să găsească sursa zgomotului. Doamna Lin, consiliera de la consiliul elevilor, urcă în portbagajul unei camionete care trage carul alegoric al clasei a XII-a. Vâră două degete în gură și fluieră din nou.

— Găsiți-vă grupurile, vă rog! Membrii curții ar trebui să se prezinte la carul lor! Dacă mărșăluiți *și* faceți parte și din curtea balului, prezentați-vă la carul grupei la sfârșitul paradei pentru ceremonia de încoronare!

Orchestra începe imediat să interpreteze cântecul de luptă Sunnybrook, iar noi ne începem numărul. Muzicienii sunt în fruntea paradei, noi dansăm în spatele lor, iar celelalte echipe de sport vin în urma noastră.

În momentul în care ajungem la intersecția cu strada principală, cineva din mulțime mă strigă pe nume. Fratele meu țopăie entuziasmat, făcându-mi cu mâna. Stă în fața băcăniei Alden's cu TJ Blake și cu mama lui. Trotuarele sunt pline, iar poliția a blocat străzile laterale. Mulțimea o ia razna în momentul în care facem săriturile noastre înalte. În timp ce se aplaudă, îl salut rapid pe fratele meu.

O urmă de păr blond, iar privirile ni se întâlnesc. Eu și Allie Lewandowski. Se holbează la mine, rece, iar eu mă poticnesc, începând să defilez cu piciorul greșit.

Ce caută aici?

Nu a făcut aici liceul; nu mai e antrenoare de câțiva ani buni. Un val de paranoia mă cuprinde când mă gândesc că prezența ei aici ar putea avea ceva de-a face cu întâlnirea noastră.

O dau în bară cu dansul și mai fac un pas în plus, ciocnindu-mă de dansatoarea din fața mea. Suntem la capătul traseului, în parcarea farmaciei CVS. Nu mai pot gândi din cauza țiuitului din urechi.

Ginny! Trebuie să o găsesc pe Ginny ca să-i spun că Allie e aici! Îmi fac loc prin mulțimea de la capătul traseului, uitându-mă după un coc blond-căpșună. Toate arătăm la fel în uniformele astea și avem coafuri identice.

Cineva mă apucă de umăr, trăgându-mă înapoi.

— Monica! zice Alexa. Trebuie să ajungem la car! Mai ții minte, curtea regală a balului…

Deschid gura, pregătită să bag o scuză, dar mulțimea începe s-o ia razna. Carele se apropie de capătul traseului, iar un ofițer de poliție dirijează camionetele care le trag spre parcare.

Alexa mă apucă de mână și urmăm carul clasei a XI-a. Un cap uriaș de rechin făcut din hârtie creponată. Între doi palmieri atârnă o pancartă pe care scrie: APUCAȚI-L PE SHREWSBURY DE FĂLCI.

Ceilalți membri ai juriului sunt deja la car, având ghirlande de plastic în jurul gâtului. Șoferul – tatăl unuia dintre elevii din clasa a XI-a – încetinește la un stop în fața farmaciei CVS.

— Haideți, haideți!

Doamna Lin ne grăbește pe mine și pe Alexa, dându-ne câte o ghirlandă din plastic. Partea asta o enervează mereu, cum toate fetele din curtea regală aleg să danseze la paradă în loc să meargă în car. Sau cel puțin crede că avem de ales.

Unul dintre băieții de pe platformă îi întinde o mână Alexei, ajutând-o să urce. Odată ce s-a urcat, se întinde și după mine. Eu refuz.

— Monica! zice deodată doamna Lin. Trebuie și tu să fii pe platformă ca să putem începe ceremonia. Poliția trebuie să redeschidă străzile în cincisprezece minute.

— Refuz nominalizarea, zic eu. Dați-o altcuiva!

Alexa se holbează când la mine, când la doamna Lin.

— Poate să facă asta?

Înainte să deschid gura, doi băieți de pe platformă se întind spre mine și mă apucă de antebrațe, trăgându-mă sus.

Doamna Lin se grăbește ca să se asigure că fetele Kelsey, amândouă făcând parte din curtea regală, au ajuns fără incidente la carul clasei a XII-a din spatele nostru. Îmi masez pielea de pe antebrațe, deoarece mă ustură locul din care m-au apucat băieții.

Mulțimea adunată în parcare așteptând încoronarea mă face să mă panichez puțin. Îmi pun ghirlanda în jurul gâtului,

inima bătându-mi cu putere în timp ce scrutez mulțimea ca să o găsesc pe Allie Lewandowski.

În cele din urmă o zăresc în fața oficiului poștal de lângă farmacia CVS. Stă lângă un tip înalt, care poartă un fes și un hanorac de cros Sunnybrook. E aproape cu treizeci de centimetri mai înalt decât ea; privirea îi e întoarsă spre antrenorul de fotbal de lângă el, dar brațul îi e în jurul taliei lui Allie.

Brandon. Brandon și Allie.

Undeva, cineva țipă printr-un megafon.

— Iar acum, curtea clasei a XI-a!

Și mai multe aplauze, aproape înăbușindu-ne numele. Când ajung la mine, încerc să mă pitesc în spatele Alexei, dar e prea târziu, amândoi m-au zărit. Brandon aplaudă, încet, precum o căprioară surprinsă de lumina farurilor. Allie stă cu brațele încrucișate la piept. Par să nu-și dea seama de faptul că se holbează la mine.

Capitolul douăzeci

Kelsey Butler și Joe Gabriel au câștigat titlurile de regina și regele balului. În timp ce sunt încoronați, cobor de pe platformă și îmi fac loc printre mulțimea care începe să se împrăștie. Ofițerul de poliție de la capătul traseului alungă oamenii din stradă.

Trec prin parcarea farmaciei CVS și pășesc pe trotuar. Continui să merg până când îi observ în fața sălii de spectacol. Pe Ginny și pe fratele meu. Petey vorbește mult și repede, iar ea se uită la el și îi zâmbește dând din cap. Mereu un om bun.

— Unde-i mama? îl întreb pe Petey când ajung lângă ei.

— Acasă, muncește. Mama lui TJ m-a adus.

Ginny se uită în ochii mei – privirea ei îmi spune că a înțeles: știe că sunt supărată. Clatin din cap. *Nu aici.*

Îmi așez o mână pe umărul lui Petey.

— Poți să mergi să-l cauți pe TJ? Ginny și cu mine trebuie să fim undeva cu echipa de dans.

— Dar Ginny și-a descărcat *Clan Wars*. Îi povesteam despre ultima actualizare, scâncește el.

— Petey. Te rog!

Se uită urât la mine și înaintează cu greu spre locul unde TJ și doamna Blake vorbesc cu o femeie aflată în fața băcăniei Alden's. Ginny îmi șoptește la ureche:

— Ce s-a întâmplat?

Dau din cap spre pasarela dintre sala de spectacole și bibliotecă. Ginny și cu mine ne îndreptăm spre ea și ne oprim în parcarea din spate.

— Allie Lewandowski e aici, zic eu. Cu Brandon, antrenorul de cros.

Nu-mi dau seama dacă pune cap la cap cele două lucruri – cum m-a observat atunci în biroului lui și reacția mea, văzându-l aici cu Allie. Faptul că i-am spus simplu Brandon și nu domnul Michaelson, așa cum o face toată lumea.

Dacă Ginny știe, nu zice nimic. Dar expresia îi e cruntă.

— Noaptea trecută… am stat puțin pe net. Am încercat să găsesc numele tipilor din zona Sunnybrook care au absolvit la Hamilton în anul dinaintea crimelor.

Mi se usucă gura.

— Am găsit doar trei tipi îndeplinind acest criteriu. Unul din ei era Brandon Michaelson.

Ginny se uită la mine.

— L-am căutat și mai mult și l-am găsit în evidențele sportive ale Newton High West. Era și Allie acolo. A absolvit cu un an înainte. A primit o bursă în Oneonta pentru majorete.

Mă aplec spre bordură, mă așez și-mi reazem coatele de genunchi. Dacă Brandon se întâlnea cu Allie în perioada în care au avut loc crimele, asta nu înseamnă că e implicat. Carly mi-a spus că iubitul lui Allie era cel care vindea pastile. El era cel de care se temea Juliana.

Dar Brandon știa. În cazul în care Carly a zis adevărul, Brandon era în mașină în momentul în care celălalt tip s-a oprit ca să facă afacerea. Brandon l-a ajutat pe cel mai bun prieten al lui să-l bată măr pe un tip care l-a pârât.

A fost acum cinci ani. Oamenii se schimbă.

Apoi, o altă voce în mintea mea care o confruntă pe prima: *Era mai în vârstă decât ești tu. Știa el mai bine.*

— Nu contează, șoptesc eu, ca și cum dacă o ziceam cu voce tare devenea adevăr absolut.

Nu contează cine era Brandon pe atunci, deoarece nu mai e nimic între mine și el.

„Te-ai sărutat cu el în mașina lui în timpul ceremoniei de comemorare."

Îmi sprijin fața în palme. Respir adânc pentru un minut, apoi mă uit în ochii lui Ginny.

— Brandon era iubitul lui Allie, iar prietenul lui cel mai bun era traficantul de droguri. Carly nu a zis cui îi aparținea camioneta.

— Deci ce facem? întreabă Ginny.

— Nu știu. Nu avem nicio dovadă. Doar o bârfă din partea lui Carly, cum că Brandon era prieten cu un traficant de droguri care le-ar fi ucis pe Juliana și pe Susan. Mai avem declarația unui om decedat cum că în acea noapte a văzut o camionetă. Apoi, o poveste despre cineva certându-se pe terasă cu Juliana, poveste pe care polițiștii deja o cred o minciună.

Mă frec la ochi.

— Cine o să ne creadă?

Ginny strânge din buze. Pe aleea din spatele nostru se aud țipete de entuziasm. Oamenii trec pe acolo, îndreptându-se spre mașinile din parcare.

— Felicitări!

Un bărbat însoțit de trei copii îmi face semn. Îmi ia puțin timp ca să-mi reamintesc de ghirlanda din jurul gâtului. După ce el și copiii urcă în mașină, îmi rup ghirlanda.

— Nu pot face asta, îi spun lui Ginny. Nu pot să merg la meci sau la dans și să mă comport ca și cum totul e normal.

— Trebuie, zice ea. Nu putem face nimic acum. Părinții tăi o să se îngrijoreze și mai tare.

Are dreptate. Ochii îmi lăcrimează.

— Poți să vii? Știu că nu ți-ai cumpărat bilet pentru dans, dar poți să vii la petrecerea lui Kelsey.

O urmă de zâmbet pe buzele ei.

— Dragă Monica, asta ar fi exact opusul unui comportament normal.

Spre surprinderea tuturor, echipa din Sunnybrook o învinge pe cea din Shrewsbury cu 50 la 44. E primul meci de la bal pe care l-am câștigat în ultimii patru ani; ca urmare, atmosfera din timpul dansului e și mai zgomotoasă decât de obicei. Trei băieți din clasa a XII-a sunt dați afară pentru că s-au prezentat beți, iar toată noaptea, profesorii trebuie să aibă grijă ca nimeni să nu mai facă nicio boacănă.

Alexa e fără suflare în drum spre casa ei, nederanjată de faptul că doamna Coughlin a certat-o pentru că a dansat într-un mod indecent cu Joe Gabriel, ba chiar a mers și mai departe și a amenințat-o că-i va spune și antrenoarei.

— Îl iubesc, zice Alexa, coborându-și geamul și întorcându-și capul spre aerul rece al nopții. O să-l ling pe față diseară.

— Ești dementă! E un măgar!

Rach nu se uită la niciuna din noi, ci e atentă la drum. A fost tăcută cam toată ziua. Mă îngrijorează; având dispoziția asta proastă, înseamnă că e foarte probabil să dispară de la petrecerea lui Kelsey.

Se ceartă pe tot restul drumului spre casa Alexei dacă Joe Gabriel e un ticălos sau nu. Eu nu pot ține pasul; gândurile îmi zboară la Brandon. Privirea lui când m-a remarcat la paradă…

Oare era doar agitat, pentru că mă aflam în apropierea iubi-
tei lui? Sau a aflat că săptămâna trecută am vorbit cu Allie și s-a
panicat pentru că am întrebat-o despre Carly Amato?

Rach, Alexa și cu mine ne îndreptăm direct spre etaj când ajungem la casa familiei Santiago. Mă așez pe marginea patului Alexei, dându-mi jos strasurile pe care le-am purtat la dans. Rămânem aici până la petrecere; mama Alexei zice că știe că bem și, dacă tot o facem, ar prefera să ajungem în siguranță acasă. Rachel și cu mine nu avem mame atât de calme; ele cred că o să dormim acasă la familia Santiago diseară și că ne împle-tim părul una alteia sau ceva de genul.

Tom s-a uitat lung la mine și a oftat când i-am zis mamei că rămân aici.

În timp ce Rachel își dă jos rochia de bal, înlocuind-o cu niște blugi strâmți, îmi scot telefonul din poșetă. Am un mesaj. Recunosc numărul ca fiind al lui Brandon.

Trebuie să vorbesc cu tine.

Încerc să-mi controlez respirația în timp ce îi răspund.

Despre ce?

— Nu pot purta asta.

Rachel se analizează în oglinda Alexei, trecând cu mâinile peste maioul negru strălucitor.

— Îmi ies sânii pe-afară.

— E de la prostia aia a ta de detoxifiere cu suc.

Alexa înfășoară cu grijă o șuviță de păr în jurul ondulatoru-lui. Îmi vibrează telefonul.

Cred că știi despre ce.

Îl bag în buzunar, simțind că mi se face rău. Știe c-am vorbit cu Allie. Dacă ea i-a zis tot, probabil că Brandon a pus lucrurile cap la cap. Știe că îl caut pe criminal.

— Uite! Poartă asta! Oricum o să fie cam răcoare pe malul lacului.

Alexa îi aruncă lui Rach o bluză cu guler bărcuță. Și-o trage peste maiou. Se examinează în oglindă.

— Doar ai grijă să nu mi-o strici, zice Alexa, întorcându-se înapoi la ondulatul părului. Îmi place.

Rach se întristează, fără îndoială gândindu-se la bluza echipei de dans pe care a împrumutat-o de la Alexa și pe care, evident, a pierdut-o.

Îmi dau jos rochia și sunt aproape sigură că Rach și cu Alexa îmi pot auzi bătăile inimii. Vreau să vorbesc cu Ginny, dar va trebui să-i povestesc motivul pentru care Brandon Michaelson are numărul meu.

Pur și simplu, n-o să-i răspund la mesaj. Nu poate insista, nu mă poate încolți luni la școală. Nu fără să trebuiască să răspundă la întrebări incomode despre relația noastră. Gândul mă calmează suficient de mult cât să râd în timp ce doamna Santiago și Rachel o tachinează pe Alexa în legătură cu Joe în drum spre casa lui Gabriel.

Kelsey locuiește pe o proprietate izolată din nordul lacului Osprey. E una dintre acele case care au poartă. Terasa din spate are vedere la lac și e dotată cu un jacuzzi.

Aproape toată lumea e înăuntru, pentru că sunt doar patru grade afară – probabil cea mai răcoroasă noapte de până acum a anotimpului. Doar câțiva idioți mai curajoși stau în jacuzzi.

Petrecerea e cam jalnică. Rachel e beată la nici cincispre-zece minute de când am ajuns, iar Alexa stă ca o lipitoare lângă masa la care se joacă ping-pong cu bere. O las și îmi prepar o votcă cu afine în bucătărie. O beau din două înghițituri,

sperând că mă va mai relaxa puțin, înainte să fiu luată pe sus de un grup de fete din echipa de dans.

— Facem o fotografie împreună, zice una din ele.

Nu mă împotrivesc; după ce terminăm, dau o tură prin casă ca s-o găsesc pe Rachel. Fiindcă nu o găsesc, îmi mai torn ceva în pahar și mă îndrept spre garaj.

Alexa e încă la acea masă. Mă uit la ea cum joacă împotriva lui Joe Gabriel și a unui tip din clasa a douăsprezecea.

— Salut!

Jimmy Varney se apropie subtil de mine cu o doză de cola light în mână.

— Măcar ai și rom acolo?

Sunt surprinsă de cât efort e nevoie ca să rostesc cuvintele astea. Mă uit în jos, la paharul meu, care mai are câteva urme de votcă cu afine. Mă simt amețită și nu pot să-mi amintesc dacă a fost al doilea sau al treilea pahar. Nu, cu siguranță a fost al doilea. Mereu mă opresc după două. Totuși, *shot*-ul pe care l-am băut… ăla a fost o greșeală.

Jimmy zâmbește.

— Conduc, zice el. Te caută Rachel Steiger.

Dezamăgirea mă copleșește. Ăsta o fi singurul motiv pentru care s-a băgat în seamă? Imediat mă simt dezgustată de mine însămi. Nevoia mea patologică de atenție din partea băieților e singurul motiv pentru care mă aflu în situația asta dezastruoasă cu Brandon.

— Mersi! zic eu. Mă duc s-o caut, presupun.

Jimmy dă din cap înspre masa la care se joacă ping-pong cu bere.

— Parteneri la următorul joc?

Înainte să răspund, îmi vibrează telefonul din buzunarul de la spate. Îmi așez jos băutura și mă chinui să-l scot, cu vârfurile

degetelor care încă-mi sunt amorțite de la răcoarea îngrozitoare din garaj.

Mă întorc, astfel încât Jimmy să nu poată vedea mesajul primit de la Brandon.

Am parcat în capătul străzii. Poți să vii afară? Trebuie să vorbim! Acum!

Simt că inima mi s-a oprit. Zgomotul din garaj se domolește; mă sprijin de perete ca să-mi recapăt echilibrul.

Jimmy își așază o mână pe spatele meu.

— Mon, te simți bine?

— Da. Bine. Trebuie să iau ceva dinăuntru.

Mă îndrept spre scările ce duc în casă în același moment în care Rachel pășește pe ele spre garaj. Ochii ei, cu rimelul deja întins, se fixează asupra mea.

— Iubire! Ce faci?

— Trebuie să merg undeva pentru un minut, zic eu, trecând pe lângă ea. Mă întorc imediat.

Rachel face bot.

— Dar *unde* mergi?

— Afară pentru un minut. Mă întorc imediat.

— Pot să vin și eu?

— Nu!

Răspunsul îmi iese pe gură mai tare decât am intenționat.

— Doamne, Rach, mă *întorc imediat*!

Rachel face un pas în spate la auzul enervării din vocea mea. Paharul se balansează odată cu ea, stropind bluza Alexei cu suc de afine.

— Nuuuuu!

Se strâmbă precum un copilaș răsfățat care tocmai și-a scăpat înghețata în noroi.

— Nu, nu, nu!

— E în regulă, zic eu. Întreab-o pe Kelsey dacă are sifon.

— Alexa o să mă omoare! Întotdeauna îi împrumut chestii și le pierd sau le stric.

Ăla e momentul în care simt că cedez psihic.

— Rachel! Trebuie să-ți vii în fire!

Izbucnește în lacrimi. Alexa, care ne privește de la masă, se uită la mine de parcă sunt un monstru. Va trebui să-i cer scuze mai târziu, dar, chiar acum, trebuie să ies naibii de aici, înainte să vadă cineva jeepul lui Brandon.

Cum naiba a ajuns aici? Își dă seama cât de stupidă e chestia asta? Dacă e prins în apropierea unei petreceri de liceu...

Mi se înmoaie picioarele la vederea jeepului său, parcat în capătul fundăturii, cu luminile stinse. Bat în geam. Îl deschide.

— Portiera-i descuiată.

— Cred c-o să stau afară.

Îmi pun mâinile în jurul taliei.

Brandon oftează. Oprește motorul.

— În regulă.

Fac un pas înapoi în timp ce se dă jos din jeep. Își trece cu mâna prin păr și se uită la mine.

— Ai vorbit cu Allie. Ce naiba, Monica?

— Nici măcar n-a fost vorba despre tine. N-am știut că voi doi sunteți împreună.

— Totuși..., zice el. Îți dai seama ce s-ar putea întâmpla dacă află?

— N-o să-i zic nimic. Am terminat aici? Pa. Pa.

Deodată îmi dau seama că sunt beată și că trebuie să mă îndepărtez. În momentul în care mă întorc ca să plec, Brandon mă apucă de încheietură.

— Aşteaptă! De ce ai întrebat-o pe Allie despre Carly Amato?

Simt cum îmi tremură genunchii. Îmi apropii picioarele în încercarea de a-mi păstra echilibrul.

— Tu şi Allie eraţi împreună când era antrenoarea majoretelor, nu-i aşa?

Brandon tace.

— Nu ştiu unde vrei să ajungi cu asta.

— Doar răspunde la întrebare, Brandon!

— În mod evident, eşti praf, zice el. De ce nu mă laşi să te duc acasă?

Îmi dau seama că încă mă ţine de încheietură.

— Pleacă naibii de lângă mine!

Îmi smulg mâna atât de tare din prinsoarea lui, încât îmi întind un muşchi din umăr. Brandon face un pas în spate. Îşi ridică mâinile.

— Doamne, Monica!

— Să nu te mai apropii niciodată de mine! ţip eu.

Se urcă înapoi în maşină, iar eu încep să plâng în hohote. Mă prăbuşesc pe gazonul din faţa casei unde a parcat Brandon. O sun pe mama.

Mama nu pare deloc amuzată în momentul în care opreşte lângă casa lui Kelsey. Trag tare de mânerul portierei şi mă urc.

Mama pufneşte.

— Cât ai băut?

— Două pahare de votcă cu afine şi un shot.

Oftează, apoi plecăm de acolo. Mă las pe spate în scaun, cu ochii închişi şi lacrimile adunându-se pe sub pleoape.

Odată ce ajungem acasă, opreşte motorul, dar nu se clinteşte ca să iasă din maşină. În final, zice:

— Doar spune-mi ce să fac! Chiar nu mai am idei.

Gâtul mi-e uscat și mă ustură. Înghit în sec, dar nu-mi găsesc cuvintele. Suspin așa de tare, de parcă am stări violente de vomă.

— Mă urăsc.

Nu știu ce se aștepta să zic, dar cu siguranță nu era asta. Tresare de parcă am blestemat-o. Nu pot să mă uit la ea, așa că îmi acopăr fața cu palmele și încep să plâng. E un sunet urât, îngrozitor – poate că destul de tare, astfel încât Tom și cu Petey să-l audă dinăuntru.

— Monica! Ascultă-mă!

Sughit. Iau o gură de aer. Mama îmi rostește numele din nou; mă prinde în brațe și îmi reazemă capul de umărul ei. Mă leagănă de parcă aș fi un bebeluș și mă lasă să plâng.

— Urăsc persoana care sunt. Mă urăsc atât de mult!

— Monica! zice ea, mângâindu-mă în continuare. Chiar și în momentele tale cele mai rele, eu te iubesc mai mult decât propria-mi viață.

Mama mă silește să beau o sticlă întreagă de apă înainte să mă bag în pat. Mă uit spre baia mea, dar încă nu îmi vine să vomit. Mă poticnesc în pat și îi trimit mesaj lui Ginny.

Câteva momente mai târziu, telefonul începe să vibreze. Mă sună. Apăs pe Accept.

Vocea lui Ginny e blândă.

— Monica? N-am înțeles nimic din mesajul tău. Ești beată?

— Da, zic eu. Brandon a venit la petrecerea dată de Kelsey. Ne-am certat și i-am zis să stea departe de mine.

— Monica, stai! Brandon Michaelson?

— Da. Iubitul lui Allie.

— Cum a… Ce-a vrut să-ți zică de a mers la petrecerea lui Kelsey?

— El… Noi… Am dat-o-n bară *rău de tot*, mă smiorcăi eu și sughit, iar Ginny mă întrerupe.

— Monica, uite, nu e vina ta. El e mult mai în vârstă… Monica, tu înțelegi ce ți s-a întâmplat, nu?

— Știu. Trebuie să-i spun tot lui Tom.

— E treaz acum?

— Nu. Trebuie să aștept până dimineață. El… n-o să mă creadă dacă sunt în halul ăsta. Ginny, chiar nu merit o prietenă așa ca tine.

Nu știu ce îmi zice în continuare, deoarece camera se învârte cu mine și se face întuneric.

Mă trezesc pregătită să vomit și mă chinui să ajung în baie. Nu iese prea mult. Trag apa și îmi sprijin spatele de dulap, neavând destulă putere să stau încă în picioare.

În final, sunt pregătită să mă târăsc înapoi în pat. Înainte să mă așez comod, îmi verific telefonul. E doar ora două dimineața; cred că am leșinat pentru scurt timp după ce am încheiat conversația cu Ginny.

Am un mesaj de la Rachel, primit în urmă cu aproape o oră.

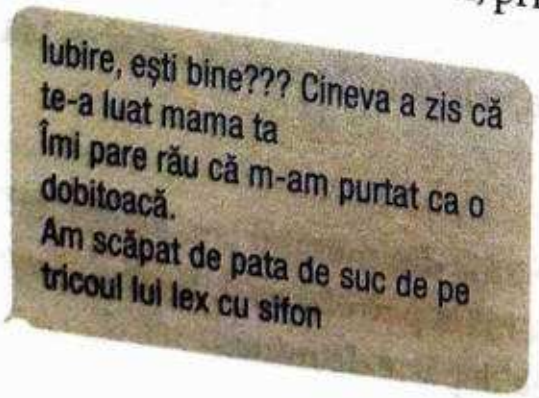

îi scriu înapoi, cu ochii strânși și cu obrajii țepeni din cauza lacrimilor.

Ce bine era dacă acum eram culcușită în patul Alexei împreună cu prietenele mele! Într-o noapte normală, am fi râs până la epuizare din cauza incapacității lui Rach de a înapoia tot ce împrumută. Cercei, bluze, cărți. Nu știu unde ajung toate, dar oricum tot continuăm să o necăjim, deoarece asta fac prietenii.

Tresar, stau dreaptă și îmi sprijin capul de spătarul patului. Un singur gând mi se cristalizează. Ceva nu e-n regulă. De ce nu-mi pot da seama ce?

Brandon și Carly. Nu o înșela pe Allie cu Carly. Allie a zis că băieții nu ar fi trebuit să petreacă timp cu o *fată din liceu*. Nu cu *fete*.

Allie nu știa de Juliana. Brandon nu *voia* ca iubita lui să afle de Juliana.

Îmi acopăr gura. Scâncesc, simțind gustul de fiere care îmi urcă în gât.

M-am forțat să șterg poza acum câteva săptămâni. E făcută vara asta, la muncă. Brandon, în standul salvamarului, scoțând limba la mine, în glumă.

Bâjbâi după telefon. Coșul stochează pozele șterse timp de treizeci de zile.

Măresc poza spre picioarele lui bronzate și musculoase. Simt că patul se deschide, iar eu mă prăbușesc.

Puțin mai sus de glezna dreaptă, pe gambă, e o cicatrice albă în formă de semilună, de mărimea unei mușcături de câine.

Capitolul douăzeci și unu

Mă trezesc în pat cu fața în jos, purtând încă îmbrăcămintea de la petrecerea lui Kelsey. Telefonul îmi arată că e aproape amiază. Mă îndrept spre parter, iar fiecare pas mă zgârie pe creier. Vreau să mor.

Fratele meu e pe canapeaua din camera de zi, uitându-se la un film cu Răzbunătorii. O explozie de pe ecran face ca amețeala să se intensifice.

— Unde-i toată lumea? întreb eu.

— Tata e la poligon, iar mama la piesa ei, normal.

Mă copleșește un nou val de panică. Părinții ne-au lăsat pe mine și pe Petey singuri – bineînțeles că ne-au lăsat. E duminică după-amiază, afară e lumină, iar noi nu suntem sugari. Ei nu știu ce s-a întâmplat noaptea trecută. Poate că Ginny avea dreptate și ar fi trebuit să-l trezesc pe Tom ca să-i povestesc tot.

— Au zis că ești mahmură și că n-ar trebui să te deranjez, dar, dacă te trezești tu, trebuie să-ți spun să nu faci niciun pas în afara casei, zice Petey.

— Am înțeles.

Îmi masez tâmplele.

Dau buzna în bucătărie, schimonosindu-mă din cauza luminii care pătrunde prin fereastra de deasupra chiuvetei. Apă.

Trebuie să mă rehidratez și poate să mă forțez să mănânc câte ceva ca să pot lua Tylenol.

Sunetul unei portiere care se închide mă face să înghețe. Poate că Tom s-a întors de la poligon. Mă uit pe fereastră, dar aleea e goală.

O bătaie la ușa din bucătărie ce duce în garaj. Tom trebuie să fi lăsat ușa garajului deschisă atunci când a plecat.

Îmi înăbuș senzația de vomă. Mă apropii încet de ușă, deschizând-o foarte puțin.

Brandon se holbează la mine prin crăpătură. Simt că-mi fuge pământul de sub picioare.

— Vreau doar să vorbim, zice el.

Pentru o clipă, mi-l și imaginez la ușa din spate a casei lui Susan Berry.

— Trebuie să pleci înainte să-l sun pe tatăl meu vitreg, îl avertizez eu. Ți-am spus că e polițist?

— Și să-i zici ce?

Simt un strop de panică în vocea lui Brandon.

— Te înșeli în legătură cu tot.

Mă gândesc la fratele meu, stând întins pe canapea. La Mango, ghemuit la picioarele lui, incapabil să audă bătaia din ușă din cauza volumului filmului.

Mă înclin, astfel încât Brandon să nu mă poată vedea în întregime, bâjbâi până când găsesc aplicația de înregistrare vocală și apăs pe START. Îmi pun telefonul în buzunarul pantalonilor de pijama și pășesc în garaj, închizând ușa în spatele meu.

— Ce vrei, Brandon?

Numele lui are un gust oribil în gura mea, dar îmi trebuie o modalitate prin care să dovedesc că el e pe înregistrare.

— Îmi pare foarte rău pentru noaptea trecută. Am întrecut măsura.

Ochii îi sunt rozalii în jurul pupilelor, iar pielea de sub ei e cenușie și strălucitoare.

— Dar trebuie să vorbim despre motivul pentru care îți pasă atât de mult de Carly Amato și Allie.

— Știi de ce îmi pasă de ele.

Mă gândesc la camerele de securitate pe care Tom nu le-a mai cumpărat. Oare l-a văzut cineva pe Brandon venind aici? Va conta măcar dacă mă va târî de aici și mă va băga în mașina lui? Fratele meu nu îmi va auzi țipetele din cauza filmului și, chiar dacă va auzi, nu am idee ce ar putea să îi facă Brandon.

— Monica, orice-ai gândi, e greșit.

— Deci nu ai înșelat-o pe Allie cu Juliana Ruiz?

Reacția pe care o are la auzul numelui ei e confirmarea de care am nevoie. Tresare, iar expresia feței i se asprește. O mică contracție în maxilarul lui. Aproape că îmi scapă. Am dreptate – cercelul, cercelul lui Carly…

— Am cunoscut-o prin Carly, zice Brandon. A fost stupid din partea mea. Dar am terminat-o rapid.

— În noaptea în care a fost ucisă, nu? Cineva te-a văzut în afara casei lui Susan.

Buzele lui Brandon se întredeschid. Tremur atât de tare… Privirea lui pică pe buzunarul meu din care am uitat să-mi scot mâna. Își dă seama.

— Înregistrezi asta?

Face un pas spre mine chiar în clipa în care se deschide ușa de la bucătărie.

Mă întorc repede; Petey stă în pragul ușii. Se uită de la Brandon la mine.

— Cine e?

— Nimeni. Intră înapoi, Petey!

Îl trag pe Brandon deoparte, auzindu-mi pulsul în urechi.

— Știe c-ai fost aici. Știe cum arăți. Nu ești un ucigaș de copii, Brandon. Te rog, doar pleacă și mă voi preface că n-ai fost niciodată aici.

Privirea lui Brandon se mută de la mine la fratele meu, care a rămas neclintit.

— Te rog! zic eu încet. Nu te-ai gândit bine la asta. E doar un copil. Iar dacă mă iei de aici, el va fi capabil să conducă poliția direct la tine. N-o să scapi cu asta.

Broboane de sudoare se formează pe buza lui Brandon. L-am înmuiat puțin. Nu e un ucigaș de copii.

Când simt că lasă garda jos, îl lovesc puternic cu genunchiul în ouă și țip la Petey să fugă.

— Pleacă direct acasă la Ginny! Numărul optzeci și patru! Sună la poliție de acolo!

Brandon se dă înapoi și țipă de durere. Se ridică în picioare în timp ce eu mă lovesc de biroul lui Tom și mă prinde de umăr.

E rănit; pot auzi asta în respirația lui greoaie. Probabil că m-aș putea lupta cu el, dar trebuie să-i ofer un avans fratelui meu. Mă feresc de el, uitându-mă prin ușa deschisă a garajului; imediat ce îl observ pe Petey fugind, mă răsucesc și îl lovesc pe Brandon cu cotul în față.

Când aproape scap de el, simt o durere imensă în spatele capului. M-a apucat de părul prins în coadă; țip, în timp ce el încearcă să mă oprească. Îmi acoperă gura cu o mână. Îl mușc, puternic. În timp ce se dă înapoi, apuc bâta de baseball a lui Petey aflată în suport, lângă masa de lucru. Cu o mână țin bâta îndreptată spre Brandon.

— Dacă te miști, îți crăp capul! Mâinile sus!

Brandon se conformează. Mâna de care l-am mușcat e roz, iar picături de sânge se formează acolo unde dinții mei au pătruns în carnea lui. Mă gândesc la câinele lui Susan Berry,

încercând să-l oprească pe Brandon din a o mutila. Strâng și mai tare bâta de baseball.

— Stai acolo!

Dau din cap spre raftul unde ne ținem încălțămintea murdară. Brandon ascultă.

— Bine! zic eu. Ai zis că vrei să vorbești! Vorbește!

Tresare din pricina durerii pe care o simte în partea de jos a abdomenului, a mâinii sau din cauza amândurora.

— Nu știu ce-ar trebui să spun.

— De ce le-ai ucis? întreb eu. Te-a amenințat Juliana c-o să-i spună lui Allie?

Brandon închide ochii, suspinând:

— O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne!

Probabil s-a gândit că momentul ăsta nu va veni niciodată.

Îl lovesc cu bâta în rotulă, țipând peste gemetele și suspinele lui cu *O, Doamne*:

— De ce le-ai ucis, Brandon?!

— Nu a fost doar pentru că Allie ar fi aflat asta. Aveam douăzeci și doi de ani, iar Juliana, cincisprezece, zice el. Dacă ar fi zis cuiva, aș fi putut ajunge la *închisoare*. Ar trebui să știi asta.

Disprețul din vocea lui mă face să vreau să-l lovesc din nou în genunchi, mai tare.

— Ce s-a întâmplat în acea noapte?

— I-am spus Julianei că trebuie să ne oprim. S-a întâmplat în dimineața după ce Allie a găsit cercelul în mașina mea. Juliana era foarte, foarte supărată. Credea că mă voi despărți de Allie pentru ea; nu a *înțeles* că nu aș fi putut fi cu cineva de cincisprezece ani.

Brandon înghite în sec.

— M-a rugat să merg acasă la Susan să vorbim. Am stat în mașina mea. Era bine, la început, dar când i-am zis din nou că

nu am de gând s-o părăsesc pe Allie, a început să plângă și să țipe cum că avea de gând să-i spună. A ieșit din mașină și a trântit portiera.

— Ai urmărit-o înăuntru.

Brandon închide ochii. Lacrimi mari i se rostogolesc de-a lungul feței, peste buze.

— Nu a răspuns la ușa din față. În momentul în care a zis că avea de gând să sune la poliție, m-am panicat. M-am cățărat pe gard și am observat ușa din spate – m-a văzut, a deschis-o și a început să urle la mine. Iar în momentul în care am intrat după ea în casă, a înnebunit de tot. Îmi era frică că Susan va auzi, așa că i-am acoperit gura. M-a mușcat, iar când s-a dat înapoi, a căzut peste oglindă. Capul îi sângera. S-a îndreptat spre mine cu un ciob. M-am panicat.

— Așa că în loc să suni ca să o ajuți pe Juliana, le-ai ucis pe amândouă.

— Susan a auzit. A venit la parter. Iar în momentul în care a văzut totul, a fugit înapoi. M-am luat după ea și am prins-o.

Brandon își înăbușă un suspin.

— N-am mers acolo plănuind să rănesc pe cineva. Doar că totul a scăpat de sub control.

— Ești dezgustător! țip eu. Totul a fost doar praf în ochi cu mine, nu-i așa? Ai pretins că e greșit să te culci cu mine din cauza vârstei mele, asta în timp ce tu chiar erai un nenorocit de *pedo*...

Se năpustește asupra mea, dându-mi un pumn în gură, înainte ca eu să pot să ridic bâta de baseball. Mă împleticesc în spate, iar el îmi apăsă cu antebrațul pe gât, lipindu-mă de zid. În momentul în care se întinde după bâtă, o arunc cât de tare pot. Huruie în momentul în care lovește podeaua, dar Brandon nu se clintește să meargă după ea; se uită în ochii mei. Mă holbez înapoi la un animal încolțit.

— Asta i-ai făcut și ei? suspin eu.

Pete negre încep să-mi înceţoşeze privirea. Apoi, un ţipăt. Ţipătul lui. Îmi dă drumul, căzând pe spate; eu stau ghemuită, apucându-mă de gât, încercând să înţeleg ce s-a întâmplat.

Ginny stă deasupra lui Brandon, cu bâta în mâini.

E calmă; Brandon e întins pe spate și nu mișcă.

— Unde-i fratele meu?

Întrebarea mea se aude ca un horcăit; buzele îmi sunt umflate și simt gust de sânge.

— Unde-i Petey?

— E acasă la mine. Am sunat la 911, și Tom la fel.

Mă uit de la Ginny la Brandon. Suntem doar noi trei acum. Încă nu aud sirenele. Brandon se uită la mine de pe podea, iar din tâmplă îi curge sânge. Îmi dau seama că Ginny l-a lovit cu bâta în cap.

Pleoapele lui Brandon flutură. Are nevoie de o ambulanță; are o comoție, sau mai rău. Mă uit din nou la Ginny.

— Dă-mi bâta!

— Monica, zice ea.

— Te rog!

Mi-o dă. Ochii lui Brandon s-au dat peste cap. În sfârșit a leșinat ori din cauza durerii, ori din cauză că mă vede deasupra lui cu bâta în mână. Trebuie să o fi văzut în ochii mei – cât de mult voiam să îl omor. Niciodată nu am simțit că vreau ceva mai mult. N-ar fi nevoie decât de câteva lovituri.

Degetele îmi tremură în jurul bâtei. Mă uit la Ginny. Fața ei e calmă.

— Dacă o faci, o să zic orice dorești.

Va spune oricui că a fost autoapărare. Că nu am avut de ales, decât să-l ucid pe Brandon.

— Vreau s-o fac.

Îmi curge o lacrimă.

— Îmi doresc atât de mult!

— Știu, zice Ginny.

Gândurile mi se învârt prin minte, oprindu-se asupra cuvintelor pe care mi le-a spus mama în mașină, noaptea trecută. *Chiar și în momentele tale cele mai rele, eu te iubesc mai mult decât propria-mi viață.* Mă va iubi chiar dacă îl voi executa pe Brandon aici. Știu că și Tom ar face la fel, și poate chiar și Petey.

Dar cei din familia Ruiz, din familia Berry – toți acei oameni cărora el le-a distrus viețile – merită să aibă ocazia de a se uita în ochii lui Brandon. Dacă le iau asta, nu voi mai fi în stare să trăiesc cu mine însămi.

Brandon deschide ochii din nou. Mă uit la el în timp ce îl lovesc în abdomen. Continui să-l lovesc și să-l lovesc până când rămân fără aer, până când aud o sirenă în josul străzii și până când îmi amorțește piciorul, iar Ginny trebuie să mă tragă la o parte de pe trupul lui fără vlagă.

Capitolul douăzeci și doi

— Putem merge acasă acum.

Vocea lui Tom mă scoate din transă. Își așază telefonul pe birou și se freacă la ochi. Mama și-a tras scaunul atât de aproape de mine, încât practic stă peste mine.

Când Tom începe să vorbească din nou, ea mă strânge și mai tare de umăr.

— Ce se întâmplă cu *el*?

— E sub observație medicală. Nu se poate vorbi cu el, până mâine, cel mai probabil.

— De ce primește îngrijire medicală? întreabă mama. Ar trebui să fie într-o celulă.

Tom închide ochii. Ridică o mână.

— Phoebe, te rog...

Îmi ating pielea sensibilă de pe gât, în locul în care Brandon a încercat să mă sufoce. Cei de la salvare au zis să mă aștept la niște vânătăi urâte acolo. M-au examinat acasă și mi-au spus că sunt teafără, iar ăsta e singurul motiv pentru care mama mă lasă să nu merg la spital.

I-am văzut cărându-l pe Brandon la spital. Nu pot fi în aceeași clădire cu el. Nici măcar nu vreau să respir același aer cu Brandon Michaelson.

Mă cuprinde un uşor sentiment de panică.

— Nu-i pot da drumul, nu?

— Au suficiente dovezi ca să-l reţină pentru agresiune.

Tom nu se uită la mine în timp ce o zice, dar mama îşi mută mâna spre a mea.

— Îl vor acuza pentru asta şi sex cu o minoră cât de curând.

Mama tresare la auzul ultimei părţi.

— Dar crimele? întreb eu. L-am înregistrat cum practic a recunoscut totul.

— Odată ce vor termina să o interogheze pe Ginny în legătură cu se s-a întâmplat azi, cineva va vorbi din nou cu tine. După asta, procurorul va dori să discutaţi puţin.

Tom îşi masează barba.

— Am fost rugat să stau deoparte pe durata investigaţiei.

Mi se umezesc ochii. Dacă Brandon va fi acuzat de uciderea Julianei şi a lui Susan, departamentul de poliţie va redeschide ancheta cu privirea la decesul lui Jack Canning. Tom şi-ar putea pierde jobul.

— Îmi pare rău! zic eu. Toată chestia asta e din vina mea.

Mama îşi mută mâna spre genunchiul meu şi mă strânge.

— Termină!

Plânge, plâng şi eu, iar în scurt timp Tom plânge şi el şi ne îmbrăţişează pe amândouă.

— Dacă Jen ştia că el a fost? reuşesc să zic. Dacă ea ştia, iar el a aflat şi a făcut să pară că şi-a făcut-o cu mâna ei…

— Monica!

Mama mă strânge şi mai tare.

— A lăsat un bileţel. Jen a lăsat un bileţel. Te-a menţionat. Voia ca tu să vezi California în locul ei…

— Încetează! zic eu. Te rog, încetează!

— Nu, draga mea. Trebuie să înțelegi.

Plâng prea tare ca să-i pot spune ce vreau să-i zic: nu o să înțeleg niciodată.

Mă trezesc în patul meu, cu mâna mamei pe fruntea mea și cu lumina soarelui bătându-mi în pleoape.

— Ginny e aici, dacă vrei s-o vezi.

Mă ridic.

— Cât e ceasul?

— Aproape zece. Am vrut să te las să dormi cât mai mult. Vrei s-o trimit sus?

Îmi bubuie capul.

— Nu. O să vin eu jos.

Ginny stă pe canapeaua din camera de zi. Își întinde gâtul. Se ridică în momentul în care mă observă.

O salut, făcând un semn stângaci cu mâna.

— Stai jos, stai jos!

Ginny se așază pe canapea, iar eu mă trântesc lângă ea.

— Doamne, doare atât de rău!

— Gâtul?

Asta, și tot.

— Da.

— Voiam să știi: n-am zis nimic poliției, îmi explică ea. Ei bine, în mod evident, le-am povestit niște chestii. Dar nu și ultima parte de ieri.

— Mulțumesc! Dar nu mai trebuie să minți pentru mine.

Mă ciupesc de puntea nasului până ce văd alb în fața ochilor.

— Curând, toți vor afla despre mine și Brandon. Viața mea e cam pe sfârșite, oricum.

— N-ai făcut nimic greșit, zice Ginny blând. El doar te-a folosit, așa cum a folosit-o și pe Juliana.

— Eu l-am folosit. Mă plictisisem să fiu așa amorțită și voiam să-mi demonstrez c-aș putea să simt ceva.

O vreme, Ginny tace, apoi mă întreabă:

— Chiar ai făcut-o?

— O fac acum.

Nu îmi dau seama că plâng decât după ce Ginny se apropie mai mult și mă îmbrățișează.

Tom a zis să mă aștept ca acest caz să se miște destul de greu. Când apare la știri că Brandon e acuzat de sex cu o minoră și de agresiune, nu se menționează nimic legat de decesul Julianei și al lui Susan.

Victima anonimă nu e menționată, dar toată lumea de la școală știe că eu sunt.

Nu sunt sigură cine și-a dat seama, dar nu e nevoie să fii vreun detectiv ca să pui totul cap la cap. Absența mea de două zile începând cu dimineața în care Brandon a fost concediat de la liceul Sunnybrook, zvonurile care dădeau târcoale cum că fusese arestat.

Rachel și Alexa sunt singurele persoane cărora le-am povestit, în afară de Ginny și de familia mea. Fetele stau în jurul meu ca niște paznici în timp ce mergem prin școală. Aseară, când au apărut știrile, mama a zis că aș putea rămâne acasă azi, dar e ceva anume ce am de gând să fac.

În loc de priviri urâte și de o literă stacojie vopsită pe dulapul meu de la școală, sunt întâmpinată de zâmbete compătimitoare. Bănuiesc că Rachel și Alexa s-au ocupat de asta.

Sunt o victimă, chiar dacă mă simt sau nu așa. Poate că într-o zi mă voi trezi distrusă din cauza a ce mi-a făcut Brandon. Acum, tot ce simt e amintirea bâtei de baseball și a piciorului meu care îl lovea în coaste.

La sfârșitul zilei, înainte să înceapă antrenamentul echipei de dans, o găsesc pe antrenoare la catedra de sport. Se uită la mine; nu pare surprinsă să mă vadă că nu sunt îmbrăcată în hainele de dans.

— Ies din echipă, zic eu. Ar fi trebuit s-o fac mai devreme. Dar încă aveți o săptămână la dispoziție până la regionale ca să umpleți golul.

Antrenoarea închide pixul cu degetul mare, scoțând cu clic.

— Ești sigură că-ți dorești asta?

Atunci când eram „boboacă", nu am putut mânca nimic în dimineața de după preselecțiile pentru echipa de dans. Am încercat să fac un pact cu Dumnezeu: *Dacă o să intru în echipă, promit că o să fiu mai drăguță cu mama și cu Petey, și că o să donez toți banii primiți de Crăciun pentru adăpostul de animale.* Nu mi-am dorit niciodată ceva mai mult.

Monica din clasa a IX-a ar vrea să mă pocnească peste față.

— Da, îi spun antrenoarei.

Se uită lung la mine, cu o urmă de zâmbet pe buze, înainte să se întoarcă la treburile ei.

— Bine, Rayburn!

Nu știu la ce anume se referă. Dar în momentul în care părăsesc biroul, mă simt mai ușurată decât atunci când am intrat.

Prind autobuzul de la ora trei și jumătate ca să merg acasă. Zilele devin mai scurte. Pare ciudat să fiu acasă înainte să se lase întunericul. În timp ce merg pe alee, observ silueta mamei pe fereastră, atârnând o instalație cu becuri portocalii. Și fațada casei arată diferit, de asemenea; a întins pânza de păianjen din bumbac peste tufișuri, iar un schelet cu pălărie atârnă pe ușa din față.

În momentul în care se închide ușa în spatele meu, Mango începe să latre. Mama scoate capul pe hol, cu luminițele de Halloween încâlcite în mână.

— Ai ajuns!

— Am ieșit din echipa de dans.

Vine lângă mine, prinzându-mă cu o mână de umăr și trăgându-mă mai aproape ca să mă îmbrățișeze. Acum sunt aproape la fel de înaltă ca ea. O las să mă strângă, după care îmi pun mâinile pe umerii ei și o împing ușurel.

— Ai nevoie de ajutor cu instalația?

După ce instalația e înșirată, mă îndrept spre camera mea, îmi dau jos blugii și-mi iau pantalonii de pijama. Mă trântesc pe scaunul de la birou și îmi deschid e-mailul, așteptându-mă la mesaje anonime pline de ură, gen „târfă distrugătoare de vieți ești".

Am un singur mesaj însă, și e de la Daphne Furman. Inima începe să-mi bată cu putere; nu are de unde să știe că eu sunt victima de la liceul din Sunnybrook. În presă nu a fost menționată legătura dintre Brandon și decesul majoretelor...

Rotițele din cap mi se opresc deodată în momentul în care observ descrierea mesajului.

Phil Cordero.

Îmi ridic picioarele pe scaun și mi le vâr sub mine.

Bună Monica,

Legătura mea a avut bătăi de cap cu asta. N-a putut găsi nicio dovadă privind slujba, taxele sau încarcerare lui Phil Cordero în ultimii cinci ani.

Acum patru ani, soția lui a completat o declarație ca să îl declare decedat, dar se pare că judecătorul a refuzat-o. Dosarul indică faptul că soția lui Phil a plătit cinci mii de dolari pentru o cauțiune antecedentă din cauza conducerii sub influența alcoolului pentru care era programat să apară în fața instanței, înainte să se evapore (independent de acuzația cu privirea la violența domestică, tipul ăsta pare un adevărat învingător). Dacă un inculpat

moare înainte să-i ajungă cazul la proces, iar cauţiunea e plătită în numerar, atunci, cine a plătit-o îşi poate recupera banii. E destul de dificil să faci rost de dovada decesului fără vreun corp sau ceva care să ateste că persoana a fost victima unui atac criminal.

Oricum, propunerea de a-l declara decedat pe Phil atestă faptul că soţia lui l-a văzut ultima dată în dimineaţa zilei de 27 octombrie. Alte câteva persoane l-au văzut la bar în acea seară. Sunt sigură că ţi-ai dat seama de asta: Phil Cordero a fost văzut ultima oară cu o săptămână înainte de crime.

Îmi pare rău, ştiu că sperai ca asta să ducă spre o pistă viabilă. Recunosc că şi eu voiam. Presupunerea mea? Pe Phil Cordero îl aşteptau cincisprezece ani de închisoare pentru violenţă domestică şi conducere sub influenţa alcoolului, aşa că a fugit. Oriunde se ascunde, face o treabă excelentă. Probabil încurcat cu vreo biată femeie care habar n-are ce a făcut.

Anunţă-mă dacă mai e ceva cu care te pot ajuta!

Cu bine,
Daphne

Citesc din nou mesajul ca să mă asigur că l-am înțeles corect. Ginny a zis că tatăl ei a plecat pe 18 octombrie, cu câteva zile înainte de momentul în care a fost văzut ultima dată, potrivit raportului.

Ori Ginny a încurcat data plecării tatălui ei, ori a mințit în legătură cu asta.

Tatăl lui Ginny a fost văzut ultima oară în noaptea accidentului lui Bethany și Colleen.

Mă trezesc în dimineața zilei în care se împlinește încă un an de la decesul lui Jen, simțindu-mă diferit față de aniversările anterioare. Amorțeala pe care o simt mereu e tot aici, dar parcă nu atât de chinuitoare.

Pot să plâng, așa că o fac, la duș. În timp ce încă îmi aplic anticearcăn, Rachel îmi trimite mesaj cum că a ajuns. Introduc bagheta în tub. Mă zgâiesc în oglindă, uitându-mă cum pieptul mi se ridică și coboară în timp ce respir.

Nimeni de la școala nu se comportă delicat cu mine, cu excepția lui Rach și a Alexei. Colegii nu știu ce zi e azi, iar asta e în regulă pentru mine. Nu vreau să fiu tratată de parcă-ș fi de porțelan.

În momentul în care mă opresc lângă dulapul meu la finalul zilei și văd că Jimmy Varney mă așteaptă, simt că rămân fără aer. Fratele lui mai mare era în clasă cu Jen; trebuie să-și fi amintit. Cred că e aici ca să-și exprime părerea de rău, să spună cum s-a gândit azi la mine și la familia mea.

Ultimul lucru pe care mă aștept să-l zică e:

— Vrei să mergi la Big Hero's?

— Acum?

— Ei bine, se zvonește c-ai ieșit din echipa de dans, și cum eu nu mai am un antrenor de cros, mi-am dat seama că suntem amândoi liberi în această după-amiază.

Trebuie să fi simțit cum m-am încordat când l-a menționat pe Brandon.

— Monica, zice el blând. Nu-mi pasă de asta.

Mă uit în ochii lui.

— Ăsta e doar un sandvici între prieteni?

— Un sandvici între prieteni. Asta să fie. Atât timp cât e unul Louisiana Lightning.

Zâmbesc.

— Evident.

Jimmy nu încearcă să afle detalii legate de evenimentele din ultimele săptămâni. De fapt, pare mai mult că vrea doar să demonstreze că nu-i pasă absolut deloc de ce anume s-a întâmplat între mine și Brandon.

Odată ce sandviciurile noastre sunt pregătite, cred că și-a dat seama că nu vreau să mănânc în fast-foodul aglomerat, deoarece mă întreabă dacă nu vreau să merg într-o zonă mai liniștită.

— Ce zici de Osprey's Bluff? întreb eu.

Acceptă, și ne petrecem drumul până acolo vorbind despre opțiunile lui pentru facultate. A primit invitație de la SUNY Binghamton, acolo unde e Matt, dar nu vrea să meargă acolo, deoarece Matt zice că miroase a vaci.

Jimmy o ia pe Osprey Road; pe partea cealaltă, observ câteva buchete de flori ofilite, inclusiv niște crini tigru de culoare roz-aprins. Preferatele lui Bethany.

— Poți să tragi pe dreapta?

Jimmy parchează pe banda de urgență, la o distanță sigură de șosea și de semnul pe care scrie ÎN MEMORIA LUI BETHANY STEIGER ȘI A LUI COLLEEN COUGHLIN. Mă așteaptă cu spatele rezemat de mașină, picioarele încrucișate la nivelul gleznelor și cu brațele încrucișate. Nu mă întreabă ce am de gând să fac în timp ce traversez strada pe partea cu vedere la lac.

Parapetul e decolorat, dar are o urmă foarte fină de vopsea roșie. Terasamentul abrupt se înclină până la marginea lacului Osprey. Ar fi atât de ușor ca o mașină care circula cu viteză să zboare peste parapet și să se rostogolească în lac.

Mă gândesc la reacția viscerală a lui Ginny față de doamna Coughlin atunci, în birou. La modul în care s-a străduit din răsputeri s-o evite pe Rachel în toamna aia. Înghit în sec și mă mai uit încă o dată la apă, înainte să mă alătur lui Jimmy la mașină.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el în momentul în care îmi observă expresia.

— Absolut nimic.

În momentul în care ajung acasă și caut în căsuța poștală, nu dau de nicio scrisoare din partea lui Ethan McCready. Nu mai e niciun motiv pentru care să-i scrie lui Tom, întrebând dacă-i pasă de adevăr. Adevărul a ieșit la iveală.

Dar îi trimit mesaj oricum.

Fără scrisoare azi.

Răspunde imediat, ca și acum aștepta să îl contactez.

Pari surprinsă.

Nu. Recunoscătoare, mai degrabă.

După un minut în care nu mai răspunde, îi scriu din nou.

De ce te-a sunat în dimineața aia?

Am ascultat împreună o parte dintr-o carte. Voia să afle cum se termină.

I-ai zis?

I-am zis că o să-i povestesc când o s-o văd data viitoare.

Îmi acopăr gura. Îmi suprim un hohot de plâns în timp ce o lacrimă mi se prelinge de-a lungul feței, apoi îmi pică pe mână. Știa că avea să moară în acea zi. Să știi asta cu certitudine nu

face să doară mai puțin. Clipesc des ca să scap de lacrimile care-mi înceţoşează privirea şi citesc mesajul pe care tocmai l-am primit de la Ethan.

Mulțumesc!

Pentru ce?

Nu răspunde pentru câteva minute.

Pentru că poate de acum pot s-o las să plece.

Un val de speranță mă cuprinde. Poate că Ethan are dreptate şi acum putem cu toții să trecem mai departe. Putem uita oribila faptă şi suferința pe care ne-a adus-o, iar, între timp, povara de a simți lipsa fetelor s-ar putea să devină mai ușoară.

Îmi promit să încerc să merg mai departe. Să mă gândesc la ele din ce în ce mai puțin. Nu le voi uita însă niciodată pe Bethany, pe Colleen, pe Juliana, pe Susan şi pe Jen.

Nu pot, deoarece povestea mea e legată de-a lor pe vecie.

Ginny

ACUM CINCI ANI
OCTOMBRIE

Îi plăcea mult modul în care ploaia se lovea de parbrizul camionetei tatălui ei. Era doar o ceață fină, dar prognoza anunțase că, mai târziu, avea să vină o furtună.

— Unde mergem? a întrebat Ginny, chiar dacă știa deja care era răspunsul.

Era o seară de vineri, iar mama ei lucra la spital. Ultima dată când venise acasă la două dimineața și o găsise pe Ginny pe canapea, uitându-se la reclame pe Nickelodeon, cu tati plecat, mama îl sunase și îi spusese că-l va ucide dacă își va mai lăsa fiica singură vreodată.

Venise acasă de la bar, mirosind a fum de țigară și a whisky ieftin. Mama îi spusese lui Ginny să meargă în camera ei, în dressingul care se încuia pe dinăuntru. Dimineață, ochiul mamei era vânăt, umflat, era țeapănă de spate, iar fața îi era schimonosită de parcă încerca să se abțină să nu plângă.

De data aceasta, a mers la urgențe pentru o încheietură ruptă, luând-o pe Ginny cu ea. De data aceasta, în momentul în care asistenta socială de la spital a întrebat-o dacă ar trebui să sune

la poliție, mama lui Ginny, printre lacrimi, a dat aprobator din cap. Corpul îi era fără vlagă, ca și cum toată forța o părăsise.

Mama a încercat să o protejeze de tot ce a urmat după – discuția despre cauțiune, o prezentare în instanță, gravitatea acuzațiilor aduse tatălui ei și zvonurile cum că stătea la un motel din Beaverton. Mai devreme în acea noapte, mama nu avusese de ales și o lăsase la buni Cordero deoarece nu mai era nimeni care să aibă grijă de ea.

În momentul în care bărbatul a apărut la casa mamei lui, a țipat la buni Cordero până când aceasta l-a lăsat să o ia pe Ginny cu el. *E fata mea! Am voie să-mi văd propria fiică!*

— Mergem să cumpărăm înghețată, a murmurat tati, cu degetele îngălbenite și pline de bătături lovind în volanul camionetei. Doar că mai întâi trebuie să fac o oprire rapidă.

Ginny s-a întrebat ce magazin care vinde înghețată era deschis noaptea, la ora zece și jumătate, dar și-a dat seama că mai bine nu întreba. Tatăl ei nu o bătuse niciodată, dar nu era sigură că asta nu s-ar putea schimba într-o zi.

Tati a oprit la 7-Eleven.

— Să nu pleci nicăieri!

Ginny știa că ar fi indicat să nu întrebe cât timp va sta înăuntru. Oare avea destul timp ca să ajungă până la telefonul public? Nu era sigură dacă tatăl ei avea voie să o ia și să o ducă oriunde, plus că, în mod evident, deja băuse foarte mult.

— Bine!

Bărbatul a lăsat motorul pornit și a coborât din mașină, schimonosindu-se. În timp ce se îndrepta spre magazin, trecând pe lângă băieții cu skateboarduri care fumau mereu în parcare, Ginny a observat că mersul lui era din ce în ce mai împleticit. Acel fapt, pe lângă starea lui din ultima vreme, care

fusese foarte proastă, a făcut-o să suspecteze că ortopedul nu-i dădea câte pastile avea nevoie.

Ginny s-a uitat în oglinda laterală, întinzându-și gâtul ca să vadă în spatele ei sala Jessie's Gym de vizavi. Când avea patru ani, mama ei o înscrisese la „rostogoliri pentru juniori", iar ei îi plăcuse atât de mult, încât ajunsese să meargă acolo trei seri pe săptămână, odată ce devenise suficient de mare. Ar fi înscris-o pe Ginny la orice curs oferit de Jessie, dacă și-ar fi putut permite. Ginny știa că mama ei voia să plece din casa aia, departe de tatăl ei.

Copila a închis ochii și a simțit miros de transpirație și de rășină. A auzit cum au scârțâit cauciucurile tatălui ei lângă bordura din afara sălii lui Jessie, aproape doborând un panou cu lista de sandviciuri de la restaurantul de lângă.

În momentul în care Jennifer Rayburn a văzut și s-a dus direct la Jessie ca să-i spună, Ginny nu se gândea decât la faptul că Jen, cu părul fluturându-i în urmă, era un înger. Un înger cu părul blond și cu ochii verzi.

Apoi, Ginny s-a simțit rușinată, îngrijorându-se că toată lumea de la sală o s-o creadă vreo ratată ai cărei părinți nu o luau niciodată la timp de acolo sau veneau băuți.

Tatăl ei reușise să-i strice și bucuria cursurilor de gimnastică.

În afara camionetei, cineva țipa. *Tatăl* ei țipa. Ar fi recunoscut acel sunet oriunde. Ginny s-a uitat pe geam.

Tatăl ei stătea în fața unei camionete rablagite. Un bărbat era rezemat de ea, iar unul se afla pe scaunul șoferului, cu mâna atârnându-i pe geam. Ginny și-a reprimat sentimentul de frică și a coborât puțin geamul, doar cât să prindă ce ziceau. L-a auzit pe tatăl ei pe la mijlocul propoziției:

— ... naiba-i cu tine? urla el. Fetele alea n-au nici jumătate din vârsta voastră.

Tipul rezemat de mașină a râs, în mod evident simțindu-se neamenințat de tatăl ei.

— Cum zici tu, bătrâne!

Lui Ginny i-a înghețat sângele-n vene în momentul în care tatăl ei s-a îndreptat de spate.

— Cum naiba mi-ai zis?

Șoferul camionetei s-a oprit din rânjit. A deschis portiera, speriind-o de moarte pe Ginny. A dat geamul mai jos și l-a strigat pe tatăl ei.

— Tati, te rog! Nu face asta!

Bărbatul din afara mașinii și-a întins gâtul ca să o vadă. A rămas cu gura căscată, apoi s-a uitat inapoi la tatăl ei.

— Stai acolo beat turtă și ai un copil în mașină?

Ginny ezita între speranța că bărbații aceia vor suna la poliție și dorința de a-l ruga pe tatăl ei să nu-și pună jos berea și să se ducă spre șofer. Poate că era mai puternic decât mama ei, dar asta chiar nu era o luptă pe care să o poată câștiga.

— Tati! l-a implorat ea. Hai să mergem! Haide!

Spre surprinderea ei, nu a mai făcut niciun pas către bărbatul din mașină. Și-a ridicat baxul de douăsprezece doze de bere și s-a îndreptat spre propria camionetă. Tipii au plecat de acolo, lăsând-o pe Ginny tremurând pe scaunul ei.

— Ți-am zis să nu te bagi în rahaturi din astea!

Vocea tatălui ei a făcut-o să tresară. A aruncat baxul de bere pe bancheta din spate și a trântit portiera. Inima lui Ginny bătea cu putere în momentul în care tatăl ei s-a urcat la volan.

— Nu voiam să-ți facă rău, a șoptit ea.

Tatăl ei a bombănit. Ginny a simțit miros de bere, miros care nu era în momentul când intrase în magazin, apoi a

observat că lipsea o doză din baxul de douăsprezece bucăți de pe bancheta din spate.

— Tipii ăia hărțuiau nişte fete, a zis el. Nu-mi place când animalele ca ei se uită la fete ca ele. Una dintre ele ai putea fi tu într-o zi.

Ginny respira pe gură atunci când tata bâjbâia să bage maşina în marşarier. Nu a zis-o, dar nu credea că exista vreun alt om care s-o pună într-un pericol mai mare decât propriul ei tată.

Ploua cu găleata acum; una dintre acele furtuni de toamnă care vin pe neașteptate.

— Chiar plouă tare, a zis Ginny. Este mult prea periculos pentru a conduce.

„E prea periculos ca tu să conduci."

Tatăl ei a prins-o de bărbie.

— Hei! Uită-te la mine! Te-am mai pus eu pe tine vreodată în pericol?

Bolborosea cuvintele. Ginny a clătinat din cap. Tata i-a dat drumul, iar Ginny a simțit o zonă inflamată pe față, fix acolo de unde o prinsese puternic cu degetele.

— Eu nu-mi pun familia în pericol. Eşti mai în siguranță cu mine decât cu oricine altcineva, ai înțeles?

Ginny a aprobat din cap. S-a gândit la telefonul mobil din buzunarul jachetei tatălui ei. Dacă l-ar putea scoate fără ca el să observe…

El s-a întins şi a început să caute un post de radio. În momentul în care privirea lui a părăsit drumul, camioneta a ajuns în dreptul benzii de urgență.

— Ce zici? The Stones sau Moody Blues?

Ginny a strâns din ochi.

— Ce, acum nu mai vorbeşti cu mine?

Tatăl ei s-a întors în scaunul lui ca să se uite la ea, conducând mașina pe banda din sens opus. În momentul în care Ginny a observat prin ploaie farurile altei mașini, s-a prins de bord...

Simțea că își părăsește corpul, ca și cum era altcineva care țipa *tati, tati, tati...*

El a smucit înapoi de volan. Sunetul asurzitor al claxonului celeilalte mașini, apoi scârțâitul metalului pe metal; tati a apăsat puternic frâna, iar camioneta s-a răsucit la trei sute șaizeci de grade. Ginny a simțit cum roțile părăseau asfaltul – cădeau, amândoi țipau. A dat cu capul de plafon, apoi totul s-a liniștit.

Cu susul în jos. Ei erau cu susul în jos. Ginny, cu mâinile tremurânde, și-a scos centura de siguranță. Lângă ea, tatăl ei stătea nemișcat, cu sânge curgându-i de-a lungul feței.

Ginny a dat geamul în jos și a ieșit, totul învârtindu-se în jurul ei. Camioneta zburase peste parapet; pământul de sub ea era în pantă, iar picioarele i se scufundau în noroi. Nivelul apei din lacul de mai jos creștea din cauza ploii.

A urcat împleticit dealul dinspre șosea, bascheții ei sunând ca niște ventuze prin noroi. Înainta, în ciuda durerii de umăr sau poate de claviculă. Nu-și mai rupsese niciodată un os, dar își imagina că așa se simțea.

„Ajutor, trebuie să-i ajut..."

Ginny s-a oprit brusc când a zărit cealaltă mașină. Era ruptă în *două*, partea din față fiind încovoiată în jurul copacului.

În momentul în care a văzut un membru complet detașat de corp, pe iarbă, s-a aplecat și a vomitat.

Ambele fete – Ginny s-a gândit că erau fete acolo – din acea mașină erau decedate. Asta era limpede. Erau decedate din cauza tatălui ei... sau poate că fusese greșeala *ei*; nu îi răspunsese atunci când el o întrebase ce muzică voia să asculte, apoi se enervase și-și luase ochii de la drum.

În ambele direcții era doar întuneric și ploaie. De ce nu venea nimeni? Unde erau ceilalți șoferi? Ginny a traversat înapoi strada, alunecând de-a lungul terasamentului și apucându-se de tot ce prindea în acest timp ca să nu cadă. Dacă ar fi putut ajunge la telefonul tatălui ei, ar fi putut suna la poliție.

Fix în acel moment l-a auzit pe tati mormăindu-i numele. Deși încă avea acea stare de vomă, Ginny s-a cățărat pe terasament. Tatăl ei reușise să coboare geamul. Fața îi era vânătă din cauza sângelui care i se scurgea din rănile de la cap.

— Ginny, scumpo! a zis el. Am nevoie să îmi scoți centura ca să pot ieși.

Ginny s-a uitat de la brațul lui, răsucit într-o poziție nefirească, la sângele ce i se scurgea de pe frunte. S-a gândit la ochiul mamei ei, vânat și umflat.

Vocea tatălui ei i-a străpuns durerea de cap.

— *Acum*, Ginny! Sângerez naibii aici!

Ginny și-a atins sprânceana, apoi și-a examinat degetele pătate de sânge. Ochii tatălui ei o implorau.

— Haide, scumpo! Trebuie să mă ajuți să ies de aici. Nu-mi pot scoate singur centura.

Tot ce trebuia ea să facă era să ajungă la mașină și să-i scoată centura, astfel încât tata să se poată mișca și să iasă pe geamul șoferului. Terasamentul se inunda, camioneta se legăna, părând că urma să se răstoarne în lac...

Acum tati o striga pe nume. Un tunet s-a auzit de peste lac, iar ea știa că nimeni din casele din apropiere, chiar și dacă ar fi ascultat, nu ar fi putut să-i audă țipetele. Ea doar s-a uitat, cu o mână în jurul copacului, cum camioneta s-a răsturnat în lac.

Apoi, s-a întors și a luat-o din loc, departe de sunetele sirenelor ce se apropiau, dispărând în ploaie.

Câteva ore mai târziu, atunci când mama a ajuns acasă și a vrut să știe de ce Ginny stătea întinsă în pat cu o pungă de morcovi înghețați pe clavicula ei fracturată, fata a zis că tata îi făcuse asta înainte să plece.

Și era adevărul, la urma urmei.

Știa că imaginea acelei mașini distruse îi va bântui întreaga viață, dar ce ar fi avut de câștigat dacă ar fi spus ce se întâmplase cu adevărat? Nu primise tatăl ei ce meritase pentru că le ucisese pe cele două fete, pentru că o rănise pe mama, pentru că distrugea aproape tot ce atingea?

Nu, Ginny se hotărâse. Nu avea să spună nimănui.

Există niște lucruri pe care nu chiar toată lumea trebuie să le cunoască.

„O combinație ideală de *Riverdale* și *Veronica Mars*, romanul *Majoretele* este cu adevărat captivant și te va face să te îndoiești de fiecare personaj în parte, dar și de tot ceea ce crezi că știi."

RILEY SAGER, autorul romanului *Final Girls*

„O poveste inteligent construită, întunecată, tulburătoare. O lectură fascinantă!"

KATHLEEN GLASGOW, autoarea romanului *O fată din bucăți*

„Uneori bizar, palpitant și chiar înspăimântător [...], acest thriller plin cu delicioase amăgiri este o lectură obligatorie."

SLJ

„Te ține cu sufletul la gură până în ultima clipă."

KIRKUS REVIEWS

LEDA EDGE thriller

ISBN: 978-606-793-649-0

9 786067 936490